

எல்லாரும் விசரர்கள்தான்

சிறுகதைகள்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

எல்லாகும் விசுவாசத்தின்

சீறுகதைகள்

கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்

நீர்தாண்டிவந்தவன் வந்தபுறம்போ

நெடுகதையே

யுத்தரணாமாதுதி.க நீர்துப்பின்கவி

- நூலின் பெயர் : எல்லாரும் விசரர்கள்தான்
- ஆசிரியர் : கேணிப்பித்தன் ச. அருளானந்தம்
- வகை : சிறுகதை இலக்கியம்
- உரிமை : ஆசிரியருக்கு
- அட்டைப்பட அமைப்பு : ச. அருளானந்தம்
- முதற்பதிப்பு : 15 - 07 - 2016
- வெளியீடு : அருள் வெளியீட்டகம்
37 / 7, மத்திய வீதி,
உவர்மலை - திருகோணமலை.
தொலைபேசி இல: 026-2221507.
- கிடைக்குமிடம் : லங்கா புத்தகசாலை.
F.L. 14.1. டயஸ் பிளேஸ்.
குணசிங்கபுரம்.
கொழும்பு-12.
தொ.பே. இல: 011- 2341942
- ISBN : 978-955-43261-2-5
- விலை : ரூபாய் 200/=

சமர்ப்பணம்

எந்தையும் தாயும் இருந்து குலாவி என்னை இந்த
ஆலங்கேணி மன்னுக்கும் புகழ் சேர்க்க உதவிய
இயற்கையன்னைக்கும் என் அன்னைக்கும், எனது
மனைவிக்கும் இந்நூல் சமர்ப்பணமாகும்

- ஆசிரியர் -

அணிந்துரை

'எல்லாரும் விசரர்கள்தான்' என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியைத் தனது ஆறாவது தொகுதியாகத் தந்திருப்பவர் கலாநிதி, கலாபூஷணம், கேணிப்பித்தன் திரு. ச.அருளானந்தம் அவர்கள். ஆலங்கேணி என்ற இயற்கையழகு கொஞ்சம் சிறிய கிராமத்தில் பிறந்தவர். என்னோடு எனது கிராமத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். கிராமங்களின் எழுச்சியில் நாட்டங்கொண்டவர். பாடசாலையில் பிள்ளைகள் பாடல்கள், நாடகங்கள் எனக் கேட்டால் உடனே எழுதிக் கொடுப்பார்.

உயர்தர வகுப்புக்களில் கற்பித்துத் தன்னையும் கல்வியில் உயர்த்திக்கொண்டார். பேராதனை பல்கலைக் கழகத்தில் உள்வாரி மாணவனாக நுழைந்து பட்டம் பெற்றார். அதிபராகி. தி/ சுங்காங்குழி கலைமகள் வித்தியாலயத்தைத் திறந்தார். அவரது கிராமத்தின் பாடசாலையை மகாவித்தியாலயமாகத் தரமுயர்த்தி உயர்தர வகுப்புக்களை வைத்துச் சொந்த ஊரிலிருந்தே பல்கலைக் கழகத்துக்கு அனுப்புவதற்கு மூலகாரணமானவர். கல்வி நிர்வாக சேவைப் பரீட்சையில் தெரிவாகி, வட்டாரக் கல்வி அதிகாரியாகவும், வவுனியா பிரதிக் கல்விப்பணிப்பாளராகக் கடமையாற்றினார். தெருவெங்கும் பள்ளிகள் கட்டுவோம் என்று பாரதி பாடியதற்கேற்ப வவுனியா மாவட்டத்தில் 65 புதிய பாடசாலைகளைத் திறப்பதற்கு அரும்பாடுபட்டார். உயர்தர வகுப்புக்களை நடத்தி பட்டதாரிகளை உருவாக்க வழிசமைத்தார்.

அவரது அனுபவம் இலக்கியச் சேவைக்கு வித்திட்டது. ஒரு கலைஞனின் பார்வைக்கும் சாதாரணவரின் பார்வைக்கும் நிறையவே விதியாசங்கள் உண்டு. மனதில் தைக்கும் ஒரு சிறு நிகழ்வு எழுத்துருவாக கலைவடிவம் பெறும்போது வாசகனின் உள்ளத்தை நெருடிச் சிந்திக்க வைக்கிறது. இந்த நூலிலே 12 சிறுகதைகளைத் தந்திருக்கிறார். யாவும் பத்திரிகைகளில் அவ்வப்போது வெளிவந்தவை. அவற்றை ஒன்று சேர்த்துப் பார்க்கும்போதுதான் ஒன்றைவிட ஒன்று விஞ்சி நிற்பதை உணரலாம்.

'நவீன சகுனிகள்' கதை நம்மிடையே வாழும் கதாமாந்தர்களாகவே உள்ளனர். உணர்வும், உளவியலும் சேர்ந்து இழையோடுவதைக் காணலாம். மனிதர்களுடைய சுபாவங்கள் வக்கிர புத்திகளை ஆசிரியர் காட்டுகிறார்.

'பிள்ளைச் சண்டை' உருவாகி ஊர் இரண்டுபட்டு அதனால் பிள்ளைகளின்

கல்வி கேள்விக்குறியாகிவிடுகிறது. இதை உணராத பெரியவர்கள் சாதாரணமாகவே எடுத்துக் கொள்வதால் பொருளாதார வசதியற்ற பெற்றோர் படும் வேதனையை நாசுக்காகச் சொல்கிறார். பரந்த ஆழமாகச் சிந்திக்கும் படித்தவர்கள் இதன் கருத்தைப் புரிந்து செயற்பட்டால் ஒற்றுமையுடன் கல்வியும், பொருளாதார வளர்ச்சியும் கிட்டும் என்பதை கதையின் முடிவே சுட்டி நிற்கிறது.

'குற்றவியல் விசாரணைத் தீர்ப்பு' ஒரு புதுமையான படைப்பு. மாயன் இனத்தவர்களின் கணிப்பின்படி 2012ம் ஆண்டு டிசம்பர் இறுதியுடன் இந்த உலகம் அழியும் என்று இவ்வுலகில் உள்ளோர் கூறிவந்தனர். வானம் சிவக்கிறது. வாளைப் பார்க்கிறார்கள். வானில் பெரியதொரு மகாநாடு நடக்கிறது. இவ்வுலகில் வாழ்ந்து சென்றவர்கள் அனைவரும் குற்றவாளிகளாக அமர்ந்திருக்கின்றனர். யமதர்மன் தர்பார் நடக்கிறது. உலகில் குற்றங்கள் பெருகியதற்கு அனைவருமே பொறுப்பு. இனியும் பொறுக்க முடியாது. நிபுறு என்ற கோள் புவியோடு மோதட்டும். ஆறாமறிவு அற்றவர்களாக மானிடர் விலங்காக வாழட்டும் என்று யமதர்மன் தீர்ப்பு வழங்குகிறான். இந்தக்கதை இன்றைய நடப்பியலைக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

'சாம்பல் நிறத்தொரு குட்டி' என்ற கதை நெஞ்சைத் தொடுவதாக அமைந்துள்ளது. வாஞ்சையோடு வளர்க்கும் பூனைக்குட்டிக்குப் பாம்பு கடித்து விடுகிறது. அந்தப் பூனைக்குட்டியைக் காப்பாற்ற எடுத்த முயற்சிகள் பலன்றிப்போகின்றன. கல்விக் கொள்கை பிள்ளைகளை வாட்டியெடுப்பதை பொறுக்க முடியாத சிறுமியின் மனஉளைச்சல், ஆசிரியர்களின் வேலைப்பளு குறிப்பிடப்படுகிறது. ஒரு வளர்ப்புப்பிராணியின் இழப்பால் மனதில் ஏற்படும் வேதனைக் கிளறல்கள் வாசிப்பவர்களின் மனங்களில் ஒரு கிளர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுகிறது.

'ஜட்ஜ்மென்ற டே' நமது நாட்டில் இன்று நடக்கும் இனவாதத்தைத் தூண்டிவிடும் சக்திகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாக அமைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு கதையும் ஒரு தீக்குச்சிபோன்றுள்ளது தீக்குச்சியை உரைசினால் பற்றிக் கொள்ளும். இக்கதைகளைப் படித்தால் அக்கதையினுள் என்ன புதைந்து கிடக்கிறதென்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். கிணறு வெட்டும்போது எழுத்துக்களுள்ள ஒரு கல் வெளிவருகிறது. செய்தி பரவி விடுகிறது. அந்த ஊரைச் சுற்றி வெளியாட்களின் ஆக்கிரமிப்பு. ஊரிலுள்ளவர்களை வெளியேறுமாறு அறிவிக்கப் படுகிறது ஊர்மக்களுக்கு மாயன்களின் கலண்டரின் உண்மையும் பெரும்பான்மை மக்களின் அற்புத ஆக்கிரம விளையாட்டும் புரிகிறது.

'அலைகடல்சுழி'யில் மாரிகலத்தில் மகாவலி கொட்டியாரக்குடாக்கடலில் சங்கமிக்கும் காட்சியும், பயங்கரச் சுழியும் அதில் சிக்கிய விடலையரின் மறைவும், அந்தக்கிராமத்தையே சோகத்தில் ஆழ்த்திய கதையாக அமைகிறது.'

'கங்காணியார் ஒரு வரலாறு' என்ற கதை ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையின் விளையாட்டுக்கள் அவனை எவ்வாறான முடிவுக்குத் தள்ளிவிடுகிறது என்பதைக் கூறுகிறது. கங்காணியார் ஏன் தன்னையே அழித்துக்கொண்டார்.? வாசகர்கள்தான் இக்கதையை வாசித்து விடைகாணவேண்டும்.'

'எல்லாரும் விசரர்கள்தான்" சிறுகதை சித்தர்களாக வாழ்பவரின் கதையாகிறது. சித்தர்கள் என்ன நடக்கவிருக்கிறது என்பதைக் கூறும் தீர்க்கதரிசிகள். அந்தக் கிராமத்தில் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்த சண்முகம் சாமியாரை கதாபாத்திரமாகக் காட்டியது ஆசிரியரது மதிநுட்பத்தைக் காட்டுகிறது.

'பெரியாரின் வாரிசுகள் 'தனது குடுபத்துக்காக உழைத்தவரிடம் இருந்து எரியிற வீட்டில் எடுத்தது லாபம் என்பதற்கேற்ப இருக்கும் நமது சமூகக் கட்டமைப்பைக் காட்டுகிறது.

'ஒரு தெய்வீகக் காதல்' வாசகரை ஈர்த்துச் சிந்திக்க வைக்கிறது. இதனை வாசித்துவிட்டு வாசகர்களே முடிவினை இப்படியுமா? என்று சிந்திக்க வைக்கும். இது கற்பனை என்றாலும் உண்மைபோலவும் தெரிகிறது.

'சொந்த நாட்டுக்கே சொந்தமில்லாதவர்கள்.' இலங்கையின் ஆதி குடிகள் இயக்கர் நாகர் என்றே வரலாறுகள் கூறுகின்றன. இலங்கையின் சொந்தப் பிள்ளைகள் காட்டில் வாடவும் எங்கிருந்தோ நாடு கடத்தப்பட்டவர்கள் இலங்கையை ஆளுகின்றனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறார். படித்துச் சிந்திக்க வேண்டிய கதை இது.

'பிரதிபா பிரபா விருது' சிந்திக்க வைக்கும் கதை. குறுக்கு வழியில் பட்டங்களைப் பெறும் கைவண்ணம் தெரிந்தவர்கள் பிழைத்துக் கொள்வதையும் நடித்துச் சமூகத்தை ஏய்ப்பவர்கள் சொகுசாக வாழ்வதையும் இக்கதை விளக்குகிறது.

ஒவ்வொரு கதையும் ஆறுதலாக வாசிக்க வேண்டியவை. அவை

ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு கருவைச் சுமந்துள்ளதைக் காணலாம். ஆசிரியர் என்ன சொல்ல வருகிறார் என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்கள்தான் சிந்தித்து முடிவெடுக்க வேண்டும். ஒரு சிறுகதை வாசித்து முடிந்தபின் ஒரு உண்மைச் சம்பவம்போல் இருக்க வேண்டும் என்பது யதார்த்தம். இவருடைய சிறுகதைகள் கற்பனையா? அல்லது உண்மைச் சம்பவங்களா? என்பதை நன்கு வாசித்தால்தான் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இவருடைய எந்தச் சிறுகதைகளையோ, நாவலையோ, அல்லது சிறுவர் இலக்கியங்களையோ வாசித்தாலும் அவற்றுள் வாசகர் அறிந்திராத புதுப்புது விடயங்கள் பொதிந்திருக்கும். ஆங்கில ஆசிரியரான இவருக்கு ஆங்கில மொழியறிவு வரப்பிரசாதகமாக அமைந்து விட்டது. அமைதியாக இருந்து கொண்டு அறிவுபூர்வமான விடயங்களை எழுதி வருகிறார். கலாநிதி ச.அருளானந்தம் தனது முன்னுரையில் 'மனம் விட்டுப் பாராட்டும் மனிதர்களைத் தேடுகிறேன்' என்று குறிப்பிடும் வார்த்தைகள் நெஞ்சைப் பிழிகிறது. இந்த நிலையை மாற்றி எழுத்தாளர்களைப் பாராட்டுவோம்.

'அற்புதமான வானம்' என்ற நூலுக்கு அகில இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசும் பாராட்டும் கிடைத்தது. அந்த நூலுக்குப் பல பரிசுகள் கிடைத்தன. அவரது ஐந்து நூல்களுக்கு அகில இலங்கை சாஹித்திய மண்டலப் பரிசுகள் கிடைத்தன. 15, வடக்கு கிழக்கு மாகாண, கிழக்கு மாகாண இலக்கியப் பரிசுகளையும் பெற்றுள்ளார். அவரது இந்த நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்குவதில் பெருமிதம் கொள்கிறேன். தொடர்ந்து எழுதித் தமிழ்த் தொண்டாற்ற வாழ்த்துகிறேன்.

கட்டைபறிச்சான் - 07

கலாபூஷணம். செ.விபுணசேகரம். J.P
முன்னாள் உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர்
முதூர் கல்வி வலயம்

முன்னுரை

சிறுகதை என்பதென்ன? இதற்கான வரைவில் கணத்தைப் பலரும் பலவிதமாகக் கூறுவர். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பார்வை உண்டு. நமது பல்கலைக்கழகத்தில் சிறுகதைக்கான வரைவில் கணத்தை அவரவர் தராதரத்துக்கு ஏற்றாற்போல் கூறுவர். ஒரு பேராசிரியருக்கு எந்தப் பேராசிரியர் கற்பித்தாரோ அதைவிட்டு விலகாது அப்படியே ஒப்புவிப்பார்.

சிறுகதை ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின்தான் தமிழில் தோன்றியது என வாதிடுவார்கள். நமது பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுவதென்ன? ஒரு சிறு நிகழ்வினை எவ்வளவு நாசுக்காகக் கூறியுள்ளார்கள். அகம் புறம் என வகுத்துப் பல செய்திகளை நமக்குத் தந்துள்ளனர். இன்றைய மருத்துவ உலகம் சிறிய மாத்திரையினுள் நோய்க்குரிய மருந்தினைப் புகுத்தி நலம்பெறச் செய்கின்றனர். இதனைத்தான் நமது சங்ககாலச் சான்றோர்கள் தமது பரம்பரையினருக்குத் தந்துள்ளனர். அதாவது தாங்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சுருக்கி நான்கைந்து வரிகளில் தந்துள்ளனர். இவ்வாறான சிறுகதைகளை அகநாநூறு, புறநாநூறு, நற்றிணை, குறந்தொகை போன்ற சங்க நூல்களில் காணலாம்.

இக்கருத்தினை புகழ்பூத்த பழம்பெரும் எழுத்தாளர் கொட்டியாபுரத்துச் சிறுகதை மன்னன் அமரர் வ.அ.இராசரத்தினம் அடிக்கடி வற்புறுத்துவார். சிறுகதை சங்க காலத்திலேயே வழக்கில் இருந்தது. ஏழும் எழுத்தாணியும் கொண்டு எழுது மரபைப் பேணிய சான்றோர் குறுகிய வடிவில் பாஷையில் தந்துள்ளனர். ஐரோப்பியரின் வருகையின் பின்னர்தான் உரைநடையில் இவை வெளிவந்தன. அதற்கு வித்திட்டவர்கள் சமயச் சான்றோர்களே.

நானும் பல சிறுகதைகளை எழுதியுள்ளேன். திருகோணமலையில் ஐந்து சிறுகதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளேன். இது எனது ஆறாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும். எனது சிறுகதையினை சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, சிந்தாமணி, தினக்குரல், தினக்கதிர், போன்ற தேசிய பத்திரிகைகள் பிரசுரித்து எனக்குப் பெருமையைத் தேடித்தந்தன. ஞானம், இன்னும் பல சிறுசஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன.

ஞானம் சங்கிகை பலபோட்டிகளை நடத்திப் பரிசில்களைத் தந்துள்ளது. 'கும்பத்துமால்' என்ற சிறுகதை பிரபல்யம் வாய்ந்தது. அதேபோல் 'ஏன்அழுதார்' என்ற சிறுகதையை பிரபல சிறுகதை எழுத்தாளர் அ.யேசுராசா அவர்கள் படித்துவிட்டு நான் பேராதனையில் ரஜுவத்தையில் இருக்கும்போது என்னைத் தேடி வந்து பாராட்டினார். எனது சிறுகதைகளில் ஏதோ ஒன்று இருக்கும். திருகோணமலையில் மனம்விட்டுப் பாராட்டும் மனிதர்களைத் தேடுகிறேன். தாமரைத்தீவான். திருமலை வி.என்.சந்திரகாந்தி, என் இனிய நண்பர் தரு.சிதம்பரநாதன், செ.ஞானராசா, சூசை எட்வேட், ஜெக.தர்மா, ஜெனீரா அமான் போன்றோர் உடனடியாகப் படித்துவிட்டு தங்கள் அபிப்பிராயங்களைக் கூறுவார்கள்.

வெளிமாவட்டங்களில் சிறப்பாக யாழ்ப்பாணம் புலோலியில் இருந்து நண்பர் ஜெயவீரசிங்கம் போன்றோரிடம் இருந்து பாராட்டுக்கள் தொலைபேசிமூலம் வரும்.

திருகோமலையின் கலை இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றி எழுதுபவர்களைக் 'கற்றுக் குட்டிகள்' என்றே நினைக்கத் தோன்றும். பத்திரிகையில் இரண்டு மூன்று கதைகள் பிரசுரமானால் போதும் அவர்களைப் பிடிக்க முடியாது. அவர்கள் பெரும் எழுத்தாளர்கள் என்ற மமதையினுள் ஆழ்ந்து விடுவர்.

நான் என்னைப்பற்றிக் கூறத்துணியக்கூடாதுதான். ஆனால் இதுவரை எழுபத்தாறு நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளேன். பல சாஹித்திய மண்டலப் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளேன். அனைத்துத் துறைகளிலும் எனக்குப் பரிசையம் உண்டு. எனது சிறுவர் இலக்கியங்கள் புகழ்பெற்றன. அமரர் வ.இராசையா புகழ்ந்து எழுதியதை என்னால் மறக்கமுடியாது. கே.எஸ்.சிவகுமாரன் ஒரு சிறந்த நடுநிலை விமர்சனம் எழுதுபவர். அவர் எனது ஆக்கங்களை இரசித்து எழுதியிருக்கிறார்.

பல இலக்கிய மன்றங்களும். பல்கலைக் கழகங்களும் பாராட்டிப் பட்டங்களை வழங்கியுள்ளன. இலங்கைத் தேசிய இலக்கியப் பேரவை இரு முறை பாராட்டிப் பரிசுகள் வழங்கின. வவுனியா நண்பர்கள் கலை இலக்கிய வட்டம் சிறுவர் இலக்கிய வித்தகர் என்ற கௌரவப் பட்டத்தை வழங்கியுள்ளது. கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம் எம்.லிற் பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது. கன்ரபரா பல்கலைக் கழகம் கலாநிதி. பட்டத்தை வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இலங்கை மத்திய அரசின் கலாசாரத் திணைக்களம் கலாபூஷணம் விருதினையும். பட்டத்தையும் வழங்கிக் கௌரவித்துள்ளது. வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்கள் ஒன்றாக இருக்கும் போதும், இரண்டும் வேறாகி கிழக்கு மாகாணம் தனியானபின் நடைபெறும் சாஹித்திய விழாக்களில் பதினைந்து நூல்களுக்கான பரிசனைப் பெற்றுள்ளன. இவற்றை தம்மனதினுள் உள்வாங்கிப் பாராட்டத் திராணியற்றவர்கள் திருகோணமலையில் உள்ளனர். எனது ஊரவர்கள் கிராமிய மக்கள். அதிகம் படிக்காதவர்கள். படித்தவர்களும் சொந்த ஊரைவிட்டு நகர்ப்புங்களை நாடி வந்து விட்டனர்.

எனது எழுத்துக்கள் அனைத்திலும் ஆங்காங்கே நமது மக்களின் அவல வாழ்க்கைக் குறிப்புக்கள் சிதறிக்கிடக்கும். அவற்றை நன்றாகப் படிப்பவர்களுக்கு மட்டும் புரியும். தமிழ்மொழியைப் பற்றிக் கதைப்பார்கள் ஆனால் தமிழ்மொழித் தினத்தினை பாடசாலைகளில் நடத்தமாட்டார்கள். அரசாங்கத்தில் சம்பளம் பெறுவார்கள் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களை நடத்தி பொருளீட்டுவார்கள். மக்களுக்குச் சேவைசெய்யப் புறப்பட்டவர்கள் தங்கள் பதவிகளைத் தக்க வைக்கக் கற்றுக் கொண்டார்கள். தமிழ் இளைஞர்கள் தாங்கள் நன்றாகச் சிந்தித்துச் செயலாற்றினால்தான் அவர்களால் எதிர்காலத்தில் தலைநிமிர்ந்து தாங்களாகவே தீர்மானங்களை எடுத்து வாழலாம்.

திருகோணமலை என்பது அவர்கள் நினைப்பது போன்று சிறியதொரு வட்டமல்ல. அது ஒரு பரந்த பிரதேசம். திருகோணமலையின் பண்பாடு காப்பாற்றப்படுவது அதன்

கிராமங்களில்தான் தங்கியுள்ளது. இன்று திருகோணமலையைப் பற்றி எழுதுபவர்கள் தாங்கள் வாசித்து அறிந்தவைற்றை மட்டுமே எழுதுகிறார்கள். நாங்கள் திருகோணமலை மாவட்டத்தின் குக்கிராமங்களில் வாழ்ந்து மகிழ்ந்தவர்கள்.

இரண்டாம் உலகப்போரிலே சீனக்குடா எண்ணெய்த் தாங்கிகள் யப்பானியரின் குண்டு வீச்சினால் தீப்பற்றி எரிந்தபோது கிராமங்களில் இருந்து பார்த்தவர்கள். பெரியதொரு பாரம்பரியத்தைக் கண்டு அனுபவித்து வாழ்ந்தவர்கள். இன்று திருகோணமலையின் கலையிலக்கியப் பாரம்பரியத்தை எழுதுபவர்கள் புற்றுக்குள் இருந்து தலைநீட்டிப் பார்க்கும் பாம்பினை ஒத்தவர்கள்.

கிராமங்களில் நடந்தேறிய கலையிலக்கிய நிகழ்வுகளைக் கற்பனையிலும் காணாதவர்கள். என்னிடமே சாஹித்திய மண்டலப் பரிசில்கள் பெற்றுள்ளீர்களா? என்று கேட்டு எழுதுபவர்கள். தாமாகவே ஒரு புத்தகமேனும் வெளியிடத் துணிவில்லாதவர்கள். கல்வி பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் உதவியினால் தமது நூலை வெளியிடுபவர்கள். வேண்டிய நிதியைக் கொண்டுள்ள நடிப்புச் சுதேசிகள். இவர்களது ஆக்கங்கள்தானும் பூரணமாக உள்ளனவா என்றால் நகைப்புக்குரியதே.

நான் சிறுவர் இலக்கிங்த்தில் அதிக கவனம் செலுத்தி கதை, கட்டுரை, பாடல், நாவல் எனப் பலநூல்களை எழுதிவருகிறேன். சிநுக்கதை, நாவல், கல்வி உளவியல், ஆரம்பப் பிள்ளை அபிவிருத்திக்கான கற்பித்தல் முறை, அநர்த்த முகாமைத்துவ அணுகுமுறை, சிறுவர் ஆய்வு நூல்களான வித்தகன் விபுலானந்தர் தனிநாயகம் அடிகள் அத்துடன் சிறுவர்களுக்கான 10 ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் எனப் பல்துறை சார்ந்த பல நூல்களையும் எழுதிவருகிறேன். பல பாடசாலை நாடகங்களை எழுதி நெறிப்படுத்தியுள்ளேன். பல வெற்றிபெற்றுள்ளன. அவற்றை நூல்வடிவில் தயாரிக்கவில்லை. இலக்கியப் பணி அல்லது இலக்கிய வளர்ச்சி என எழுத முற்படுபவர்கள் இவற்றையிட்டுச் சிந்திக்க வேண்டும். முதலில் திருகோணமலை மண்ணில் பிறந்து தமிழுக்கும், சமூகத்துக்கும் சேவையாற்றியவர்களைப் போற்றுகங்கள்.

இந்த நூலின் பின்னட்டையில் சில வரிகள் எனக்காக எழுதியுள்ள கலாபூஷணம் வே. தங்கராசா ஒரு அற்புதமான எழுத்தாளன். அமரர் முதறிஞர் க.வேலாயுதம் அவர்களின் மகன். அவருக்கு எனது நன்றி. உங்கள் மனக்கதவுகளைத் திறந்து பாருங்கள். எழுதுபவர்களுக்குக் கைகளைக் கொடுத்து உயர்த்திவிடுங்கள்.

இந்நூலினைப் படித்துச் செவ்வை பார்த்து அணிந்துரை தந்தவர் நான் மானசீகமாக மதிக்கும் மனிதநேயம் கொண்ட நண்பர் மூதூர் கல்வி வலய முன்னாள் உதவிகல்விப் பணிப்பாளர் பல்கலை விற்பனர், கலாபூஷணம் திரு. செ.விபுணசேகரம் அவர்கள். அவர்களுக்கு என் இதயங்கலந்த நன்றி உரித்தாகட்டும்.

அன்புடன்
கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம்.

இந்நூலின் உள்ளே...

1. நவீன சகுனிகள்.
2. பிள்ளைச் சண்டை
3. குற்றவியல் விசாரணைத் தீர்ப்பு
4. சாம்பல் நிறத்தொரு குட்டி
5. ஜட்ஜ்மன்ற டே
6. அலைகடல் சுழி
7. கங்காணியார் ஒரு வரலாறு
8. எல்லாரும் விசரர்கள்தான்
9. பெரியாரின் வாரிசுகள்
10. ஒரு தெய்வீகக் காதல்
11. சொந்த நாட்டுக்கே சொந்தமில்லாதவர்
12. பிரதிபா பிரபா விருது

1. நவீன சகுனிகள்

“அண்ணா!அண்ணா!” வேலாயுதன் கடப்பில் நின்றவாறே கூப்பிட்டான். சத்தத்தைக் கேட்டதும் வீட்டுக்குப் பின்னால் உள்ள நாய் குரைத்தது. நாயின் சத்தம் கேட்டு கணபதிப்பிள்ளை வெளியே வந்து எட்டிப் பார்த்தார். வேலாயுதனின் உருவம் தெரிந்தது.

“ஆரது..... தம்பியா ...ஏன் படலையில் நிக்கிறாய்? வா.. உள்ளூக்க. சொல்லிப்போட்டு வந்திருக்கலாம்தானே”?

வீட்டுக்குள் இருந்து வெளியில் வந்தவாறே கணபதி குரல் கொடுத்தார். வேலாயுதன் ஒரு முறுவலுடன் வந்தான். அவன் திருமணம் செய்து இரண்டு மாதங்கள்தான் கடந்துள்ளன. இன்னும் மணமகனுக்குரிய பொலிவு அவனை விட்டுப் போகவில்லை. அவர் ஒரு முறுவலோடு அவனை வரவேற்றார்.

“அண்ணா! உங்களப் பாத்திட்டுப் போகத்தான் வந்தநான்”. வேலாயுதன் தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னான். கணபதிப்பிள்ளைக்குத் தெரியும். சோளியன் குடுமி சும்மா ஆடாதென்று. வேலாயுதனின் முகத்தைப் பார்த்த உடனேயே அவருக்குப் புரிந்து விட்டது. காரியம் ஏதும் ஆகவேண்டும் என்றால் மட்டும் வேலாயுதன் எட்டிப் பார்ப்பான்.

“வா.. இப்படி இரு. ஆறுதலாகப் பேசுவம்” இருக்கையைக் காட்டித் தானும் இருக்கையில் இருந்து கொண்டார்.

“எப்படி இருக்கிறாய்வீட்டில.... எல்லாரும் சுகமா? கொப்பர்..எப்படி? சுகமாக இருக்கிறாரா”? கணபதி நலம் விசாரித்ததார்.

“ எல்லாரும் சுகமாத்தான் இருக்கிறாங்க.” எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் ஒரேயடியாகப் பதில் சொன்னான். அவனது பேச்சில் ஏதோ தொக்கி நிற்பதை கணபதி மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டார். எல்லாரும் சுகமாத்தான் இருக்கிறாங்க என்றால் இவனுக்கு ஏதாகிலும் இருக்கிறதோ? இவன் ஏதோ சொல்ல வாறான் என்பதையும் உணர்ந்து கொண்டார். அவனே தொடர்ந்தான்.

“நான் ஒருக்கா.. தம்பலகாமமும், திருகோணமலை கோணேசர் கோயிலுக்கும் போய்வரப்போறன். கலியாணத்துக்குப் பிறகு இந்தப்பக்கம் நான் வரவும் இல்ல..” வேலாயுதன் இழுத்தான்..

“அதுக்கென்ன? இது நல்ல விசயந்தானே? போய்வா. ஏன் பவானியக் கூட்டி

வரல்ல”? அக்கறையோடு கேட்டார்.

“அவ வெளியில போக வெக்கப்படுறா..அதோட நம்மட ஊர்....புதுசு. அதுதான் கூட்டிவரல்ல”. பதிலிறுத்தான்.

“பழகப் பழக எல்லாம் சரியாவரும். ஆறுதலாகக் கூட்டி வா. எப்ப தம்பலகாமம் போறாய்?”

“நாளைக்கு....காலயில போகயிருக்கிறன்”.

“அங்க நம்மட நமசிவாயத்தார் இருக்கார். அவரையும் பார்த்திட்டு வாவன்.

என்ன?

என்ன?

“ஓமண்ணா”

“எப்ப வருவாய்?”

“இரண்டு மூன்று நாள் செல்லும்.”

“ஏனப்பிடி”

“ அப்படியே திருகோணமலைக்குப்போய் கோணேசரையும் கும்பிட்டுப்போட்டு வர யோசனை.”

“அதுக்கேன் யோசிப்பான்? நல்ல விசயம்தானே. போய் கும்பிட்டு வா. போறநீ பவானியையும் கூட்டிக் கொண்டு கோட்டைச் சுவர்வழியேயும் போய் காட்டு. கோணேசர் கோயிலின் கற்களை கோட்டைச் சுவரில் வைத்துக் கட்டியுள்ளதைக் காட்டு. கற்களில் தெரியும் சித்திர வேலைப்பாடுகளையும் காட்டு”. சொல்லிவிட்டு சோமுவைப் பார்த்தார்.

கணபதிப்பிள்ளை பறங்கியர் கோணேசர் கோயிலை இடித்தழித்து, அதிலுள்ள கற்களைப் பயன்கடுத்திக் கோட்டைச் சுவரைக்கட்டினர். சுவரைக்கட்டியவர்களை மனதாரப் பாராட்ட வேண்டும். கட்டும்போது சித்திர வேலைப்பாடுகளை வெளியில் தெரியும்படி கட்டிவிட்டார்கள். சித்திர வேலைப்பாடுகள் இல்லாத கற்களே இல்லையெனலாம். கணபதிப்பிள்ளை கற்களில் உள்ள சித்திர வேலைப்பாடுகளைக் கண்டு மெய்மறந்தவர். தமது மூதாதையர் எவ்வளவு நாகரிகம் தெரிந்தவர்கள். கல்லிலே கைவண்ணம் கண்டவர்கள் எனச் சிந்தித்து மெய்மறப்பவர். இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றபின் கோட்டையின் உள்ளும் புறமும் சுற்றிவந்தவர். 'ஒருவன் ஆக்குவான்.

இன்னொருவன் அழிப்பான். ஒருவன் தேடிய சொத்தை இன்னொருவன் தட்டிப் பறிப்பான். இதுதான் உலகம். இதைத்தானே பகவத்கீதையும் கூறுகிறது. கணபதிப்பிள்ளை மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டார்.

“தம்பி சோமு! அம்மாட்டச் சொல்லிச் சித்தப்பாக்குத் தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து குடு”?. சத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு எழுந்தார்.

“தம்பி இரு இந்தா வாறன்” கணபதிப்பிள்ளை அப்படியே வீட்டின் அறைக்குள் சென்றார். சோமு தேநீரைக் கொண்டு வந்து வேலாயுதத்திடம் கொடுத்தான்.

“எப்பிடிச் சித்தப்பா இருக்கிறீங்க?” ஒரு சிரிப்போடு கேட்டான்.

“நல்லா இருக்கிறன். நீ பள்ளிக்குப் போகல்லயா”?

“இப்ப லீவு. அடுத்த கிழமைதான் போவன். சித்தப்பா கோணைசகோயிலுக்கு எப்ப போறீங்க?”. சோமு ஆர்வத்தோட கேட்டான். சோமு மட்டக்களப்புப் பாடசாலை ஒன்றில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். அதற்கிடையில் கணபதிப்பிள்ளையின் தர்மபத்தினி தங்கம்மா அடுக்களைப் பக்கம் இருந்து வந்துவிட்டார்.

“என்ன.... தம்பி....வேலாயுதம்! கலியாணம் முடிச்சபிறகு இந்தப்பக்கமே காணல்ல?” கூறிக்கொண்டே வந்தார்.

“எங்க மச்சாள்... வெளியில வெளிக்கிட வெக்கமாயிருக்கு. நாளைக்குத் தம்பலகாமம் கோணநாதர் கோயிலுக்கும், திருகோணமலை கோணைசகோயிலுக்கும் போய்வர யோசனை. அதுதான் உங்களிட்டச் சொல்லிப் போட்டுப் போகலாம் என்று வந்தநான். போய் வந்த பிறகுதான் நம்மட சொந்தக்காரரிடப் போகவேணும்.” வெக்கப்பட்டவாறே வேலாயுதன் கூறினான்.

“அம்மா! நானும் சித்தப்பாவோடு கோணைசகோயிலப் பார்த்துவரட்டா”? சோமு ஆவல்ததும்பக் கேட்டான்.

“வேணாம் சோமு. சித்தப்பா, சித்தியக் கூட்டிக்கொண்டு பலஇடங்களுக்கு அலைவார். நாங்க வேறொரு நாளைக்குப் போவம்”. தங்கம்மா முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். கணபதிப்பிள்ளை அறையினுள் இருந்து வெளியே வந்தார்.

“இந்தா தம்பி! இத வெச்சுக்கோ” என்று ஒரு நூறு ரூபாய்த் தாளை நீட்டினார்.

அந்தக் காலத்தில் நூறு ரூபாயென்றால் ஒரு குடும்பம் ஒருமாதம் நிம்மதியாக இருந்து சாப்பிடலாம். வேலாயுதன் வாங்கிக் கொண்டான்.

“அண்ணா! எனக்கும் வேலவெட்டியில்ல. சும்மா இருக்கிறது நல்லா இருக்காது. ஒரு கடையப் போட்டால் நல்லதென்று அப்பா சொன்னார்.”

“அது நல்ல விசயம்தானே?”

“கடை போட இடமில்ல. காசும் இல்ல. எப்பிடி கடைபோடுறது”? வேலாயுதன் முனங்கினான்.

“அப்ப என்ன செய்யப் போறாய்”? அவனது பதில் அவருக்குத் தெரியும். இருந்தும் கேட்டார்.

“கோயிலடிச் சந்தியில உங்கட காணிக் குள்ள இருக்கிற சின்னக் கட்டிடத்தில் ஒரு பலசரக்குக் கடபோட்டா யாவாரம் போகும். அப்பர்தான் அதக் கேக்கச் சொன்னார்”

கணபதிப்பிள்ளைக்குப் பகீரென்றது. சென்ற கிழமைதான் அதற்குள் சிறியதொரு கொட்டிலை அமைத்தார். சிறியதொரு தேநீர் கடையோட, அன்றாடம் தேவைக்கேற்ற பலசரக்குக் கடையையும் போட்டால் நல்லது என்ற அவரது கனவு முழுமைபெறுவதற்கு இப்போது தடைபோடப் பட்டுவிட்டது.

“அதுக்க நான் கடபோடத்தான் கட்டியிருக்கிறேன். நீயும் கேக்கிறாய். என்ன சொல்லுறதெண்டு தெரியாது”. கணபதியார் இழுத்தார்.

“எனக்கு ஆரண்ணா உதவப் போறாங்க. நீங்கெல்லாம் சேர்ந்து கலியாணத்தையும் செய்து வெச்சிட்டிங்க. வேலவெட்டி இல்லாத ஆள் என்று நாளைக்கு அவ என்ன அவமானப்படுத்துவா. அது எனக்கு வேணுமா? இப்ப நான் கஸ்ட்டப் படுறேன்”. வேலாயுதன் கண்கலங்கி நின்றான். “அண்ணா நான் உங்களத்தான் நம்பியிருக்கிறேன். ஏமாற்றிப் போடாதீங்க” அழாத குறையாக இரந்தான்.

“வேலாயுதம்! நீ கோயிலுக்குப் போயிட்டு வா. பிறகு பாப்பம்.” கணபதியர் ஒருமாதிரியாகச் சமாளித்து வேலாயுதனை அனுப்பிவைத்தார்.

கணபதியாரின் மனம் இழகிக் கரைந்தது. இழகிய இரும்பைக் கண்டால் கொல்லன் சும்மா இருப்பானா? அவர் கல்லாகச் சமைந்தார். அவன் போகும்

வரை அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். தங்கம்மாவுக்குச் சங்கடமாக இருந்தது. இதுக்குத் தன் கணவரைச் சம்மதிக்க வைக்கவேண்டும். அவளும் யோசித்தாள்.

“நாம இப்ப இருக்கிற மாதிரியே இருப்பம். முதல்ல இந்தப் பொடியன்ட விசயத்தப் பாப்பம். நம்மட கஸ்டம் நம்மளோட இருக்கட்டும்”. தங்கம்மாயோசிக்காமல் சொன்னாள்.

“தங்கம்மா உனக்கு என்ன தெரியும்? எங்கட குஞ்சப்பர் சரியான சகுனி. பாண்டவரிட்ட இருந்ததையெல்லாம் வறுகிப் புடுங்கியெடுக்கிறதுக்கு என்னென்னவெல்லாம் செய்தானோ அதவிட மோசமாக நடப்பார். நாம இந்த இடத்தக் குடுத்தா திருப்பியெடுக்கிறது கஸ்டம். அவர்ர சகுனி மூளய எனக்குத்தான் தெரியும். எங்கட பெரிய காணிய எடுப்பதற்கு என்னிடம் கையெழுத்தை எடுத்துக் கொண்டார். பிறகு எனக்கு அந்தக் காணியில எனக்குப் பங்கில்லை என்று ஏமாற்றிவிட்டார். அதுதான் யோசிக்கிறன்” கணபதியர் விசனப்பட்டார்.

“அப்பன்தான் அப்பிடி என்டா, மகனும் அப்பிடி இருப்பானா? வேலாயுதன் நல்ல பிள்ளபோலத் தெரியிறான். அவன நீங்கதானே வளர்த்து ஆளாக்கினீங்க. அதுவும் இப்பதான் கலியாணம் முடிச்சவன். அவனுக்கு நாங்கதானே உதவணும். அதோட நீங்கதானே கலியாணத்த முன்னிண்டு நடத்தியும் போட்டிங்க. கொஞ்சம் யோசியிங்க”. இவ்வாறு கூறிய தங்கம்மாவை ஏறிட்டுப் பார்த்தார்.

“தங்கம்மா நீ வெளுத்ததெல்லாம் பாலென்று எண்ணியிருக்கிறா. என்ற அறிவுக்கு இது சரிப்படல்ல. எனக்குச் சுப்பிரியார் பெர்நாந்து ஐயா படிப்பிச்சவர். அந்த மனுசன் எவ்வளவு அறிவுள்ளவர்”

“எனக்குப் பட்டதச் சொன்னன். இன்னும் கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க” தங்கம்மா சொல்லிவிட்டு அடுக்களைப் பக்கம் போனாள். கணபதியர் தங்கம்மா சொன்னதை யோசித்துப் பார்த்தார். “தங்கம்மா தன் குடும்பத்துக்காகவா சொல்கிறாள்.? எனக்காகத்தானே பேசுகிறாள்.” யோசித்துப் பார்த்தார். அவள் சொன்னது சரியாகத்தான் பட்டது.

தனியாக இருந்து யோசித்தார். பழையன படமாக விரிந்தது. “சின்ன வயதிலேயே தவிக்க விட்டிட்டுப் மண்ணுக்குள்ள அப்பாவும் அம்மாவும் போனபிறகு ஆறுதல் கூறி வழிகாட்டியாக இருந்ததை நினைத்துப் பார்த்தார். என்னதான் சொத்துப்பத்து இருந்தாலும் ஆதரிக்க மனிதர்கள் இருக்கத்தான்

வேண்டும். ஆறுதல் வார்த்தை கூறி குஞ்சப்பர் தனது பிள்ளைகளோடே சேர்த்து ஆளாகமட்டும் பார்த்தவர்தானே". புற்றுக்குள் இருந்து புறப்படும் ஈசல்கள்போல் எண்ணச் சுழிகள் அவர்மனச் சுழியினுள் வலைபோட்டன. அவர்மனம் சங்கடப்பட்டது. கணபதிப்பிள்ளையின் தாய்தந்தை இளமையிலேயே மறைந்தாலும் கொஞ்சம் சொத்துக்களை வைத்துவிட்டே மறைந்தனர். நிலபுலங்களைப் பார்ப்பதும். மாடுகளை மேய்த்து வரும்படியைச் சம்பாதிப்பதும் கணபதிப்பிள்ளைக்குக் கைவந்த கலையாயிற்று. இயந்திரம்போல இயங்கினார்.

தம்பிமுத்தர் ஒரு முடிவெடுத்தாரென்றால் அதில் அவருக்கு இலாபமே இருக்கும். அவர் கணபதிப்பிள்ளையைத் தன்வலையில் சிக்கவைக்கக் கங்கணம் கட்டியிருந்தார். கணபதிப்பிள்ளையிடம் இருக்கும் சொத்துக்கள் தன்ர குடும்பம் வாழப் போதுமானது. உழைக்காமலேயே வாழலாம். கணபதிப்பிள்ளையின் உழைப்பில் தானும் பிழைக்கத் திட்டமிட்டார்.

“கணபதிப்பிள்ளைய என்ர கையில் போட்டால் எனக்கு நிம்மதி. அவனோடு கதைப்பம்” முடிவெடுத்து விட்டார்.

“தம்பி கணபதிப்பிள்ளா! இனி இருந்து அழுவதால் ஒரு பிரயோசனமும் இல்ல. இந்தப் பிள்ளையுக்கும் அம்மா இல்ல. உன்ர குஞ்சியாத்தயும் இந்தப் பிள்ளையள விட்டுப்போட்டுப் போயிடா. நான் மட்டுந்தானே இருக்கிறன். நீயும் உன்ர தம்பியும் இஞ்ச வந்திருங்க. ஒன்டாகக் கிடப்பம். இவனுவள் இரண்டு பேரும் உன்ர தம்பிமார்தானே. அவனுவளோட நீயும் உன்ர தம்பியும் இருந்தால் உங்களுக்குந்துணை. இவங்களுக்கும் துணை. கவலயவிடு. இவனுவளோட வந்திரு” அந்த நேரத்தில் குஞ்சப்பர் கூறிய வார்த்தைகளை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. சூதுவாது தெரியாத பதினைந்து வயதையடைந்த கணபதிப்பிள்ளை தம்பி வெற்றிவேலையும் அழைத்துக் கொண்டு குஞ்சியப்புவை நம்பி வந்துவிட்டார். வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் கவனிக்கும் பொறுப்பு கணபதிப்பிள்ளையின் தலையில் விழுந்தது.. அதிகாலை எழும்பி சமையல் வேலைகளை முடித்து விட்டு ஏழு மைல்தொலைவில் உள்ள தனது பட்டியில் போய் மாடுகளைத் தூரத்திவந்து பால்கறந்து குடங்களில் நிறைத்துக் காவுதடியில் கொழுவி, தோளில் வைத்துச் சுமந்து வந்து வாடிக்கையாளர்களுக்குக் கொடுப்பார்.

கணபதிப்பிள்ளையின் வருவாயில் தம்பிமுத்தரின் குடும்பம் ஓகோவென்று ஓடியது. தம்பிமுத்தர் சொகுசாக வாழப்பழகிக் கொண்டார். கணபதிப்பிள்ளை மாடாக உழைத்தார். சமையல் தொடக்கம் வீடு வளவு, தம்பிமார் என அனைத்து வேலைகளையும் கணபதிப்பிள்ளையே கவனித்தார். தம்பிமார் பள்ளிக்கூடம் செல்வதும் விளையாடுவதும் எனப் பொழுதைக் கழித்தனர். தம்பிமுத்தர் கோயிலடிக்குப் போவதும் ஊர் பெரியவர்களோடு

அரட்டையடிப்பதுமாய் மாறிவிட்டார். “தம்பிமுத்து உனக்கென்னடா குறை. கணபதிப்பிள்ளை வீட்டைக் கவனிக்கிறான். நீ ஊர்சுற்றி வரறாய். குடுத்துவெச்ச மனிசன்”. கூட்டாளிமார் சொல்லும்போது சிரித்துக் கொள்வார். “தம்பி கணபதிப்பிள்ளை! உன்னட கொஞ்ச மாடுகள் இருக்குத்தானே. இரண்டு மாடுகளை இவன் வேலாயுதம் கேட்டான். பாவம்தானே. குடுத்தால் குறையமாட்டாய். அவ்ளர் பேர்ல மாட்டுக்குக் குறிபோட்டால் பட்டி பெருகும்”. சந்தர்ப்பம் பார்த்துச் சம்மதத்தையும் பெற்றுவிட்டார். அவருக்கும் மாடுகள் கிடைத்துவிட்டன.

கணபதிப்பிள்ளையின் வீடு பெரிய காணியினுள் இருந்தது. குஞ்சியப்பரின் வீடு பக்கத்துக் காணியில் இருந்தது. இரண்டு காணிகளுக்கும் ஒரு வேலிதான் எல்லை. எல்லை வேலியை படிப்படியாக இல்லாதாக்கிவிட்டார். கணபதிப்பிள்ளையின் வீடும் மெல்லமெல்ல சிதைந்து விட்டது. தம்பிமுத்தரின் வீடுமட்டுந்தான் அழகாகக் காட்சியளித்தது.

“தம்பி கணபதிப்பிள்ளை! நாவலடிக்க காணியில் ஒரு வீட்டக்கட்டினால் நல்லதுதானே. அதுக்குள்ள பயிர் பச்சையப் போடலாம். நான் ஆக்களப் புடிச்சி வேலையளத் தொடங்குடோ? இஞ்ஞார் தம்பி. உன்ற நன்மைக்காகத்தான் எல்லாம் செய்யிறன். குஞ்சப்புவை நீ நம்பு.” கணபதிப்பிள்ளை வாய்பேசாதிருந்தார். தம்பிமுத்தர் வெற்றிகரமாகத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினார்.

ஒருநாள் கணபதிப்பிள்ளை பட்டியில் இருந்து களைத்து வந்தார். “தம்பி கணபதி! இந்தா. இந்தத் தேத்தண்ணியக் குடி உன்னைப் பற்றி குஞ்சியப்பு ஒரே கதைப்பார். உனக்குச் சரியான கஸ்டமாம். என்னை உதவிக்குக் கூட்டிவந்தவர். இனி நீ வீட்டு வேலைகளைச் செய்யத் தேவையில்ல. நான் செய்வன்.” பெண் குரலைக் கேட்டதும் கணபதி அங்கலாய்ந்தார். மறுபேச்சு வரவில்லை. தேநீரை வாங்கிக் குடித்தார்.

தம்பிமுத்தர் சொன்னதைச் செய்யும் மந்திரப் பவையானார். அவர் மறைவில் இருந்து பார்த்து சந்தோசப்பட்டார். ஆச்சிமுத்து அங்கேயே இருந்து விட்டார். நாட்கள் விரைந்தோடின.

“தம்பி கணபதி! நீ தனியனாய் இருக்கிறாய். உனக்குத் தங்கம்மாவைக் கட்டிவைக்க எண்ணியிருக்கிறம். நீ கலியாணம் முடிச்சிக் கொண்டு உன்ற நாவலடிக்க காணியில் இருக்கிற வீட்டுக்குப் போய் சந்தோசமாக இருக்கலாம். என்ன சொல்கிறாய்.”? இப்போது ஆச்சிமுத்து குஞ்சப்பரின் இடத்திலிருந்து பேசினார். ஆச்சிமுத்துக்குப் பெட்டிப்பாம்பாக தம்பிமுத்தர் ஆகிவிட்டார்.

“நீங்க சொன்னா நான் கேட்டுத்தானே ஆகவேணும். எனக்கும் ஆரிருக்கங்க

நல்லதத்தான் செய்வீங்க” கணபதி ஒத்துக்கொண்டார்.

தங்கம்மா கணபதிப்பிள்ளை திருமணம் பக்கத்து வீட்டுக்காரருக்கும் தெரியாமல் காதோடு காது வைத்தாற்போல் நடத்திவிட்டதில் தம்பிமுத்தரக்குப் பரம திருப்தி.

கணபதிப்பிள்ளையின் வீட்டில் தம்பதியர் குடியேறிவிட்டனர். தம்பிமுத்தரக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சொத்துச் சேர்ந்து விட்டது. கணபதிப்பிள்ளைக்கும் வாரிசு பிறந்தாச்சு. அவனும் வளர்ந்து படிக்கிறான்.

“தம்பி கணபதி! இவன் வேலாயுதனுக்கும் வயதாகிவிட்டது. அவனுக்கும் ஒருவழி பார்த்தாகிவிட்டது. குஞ்சியாத்த நல்தொரு இடம் பார்த்து அது முற்றாகிவிட்டது. கொஞ்சம் செலவாகும். என்ன செய்யலாம்?” தங்க முட்டையிடும் தாராவாக கணபதிப்பிள்ளை இருப்பதைத் தம்பிமுத்தர் நன்கறிவார்.

“நான் என்ன செய்யவேணும் குஞ்சப்பு”?
கொஞ்சம் காசு வேணும்தானே? அதுதான் ..யோசிக்கிறன்”

“எதப்பற்றியும் யோசிக்கத் தேவையில்லை. எங்கட தம்பிக்கு நாங்கதானே செய்யவேணும். எப்ப கலியாணம்?”

“அடுத்த திங்கக்கிழமை.”

கணபதியர் தங்கம்மாவை அழைத்து ஏதோ சொன்னார். அவள் சொன்னதைச் செய்யும் அன்னக்கினி. ஒரு உமலைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். அதனைப் பெற்றுக் கொண்டார். அந்த நாட்களில் உமல்தான் அன்றைய வங்கி.

“இந்தாங்க. என்ர பங்கு இவ்வளவுதான்”. உமலை வாங்கி தம்பிமுத்துவிடம் கொடுத்தார்.

தம்பிமுத்துவுக்குத் தெரியும் உமலுக்குள் எவ்வளவு இருக்கும் என்று. வேலாயுதத்தின் திருமணம் ஊர்மெச்சுமளவுக்குச் சிறப்பாக நடந்தேறியது. தங்கம்மாவின் குரல் அவரை சுயநினைவுக்குக் கொண்டு வந்தது.

“என்ன யோசினை. அவனுக்குக் கடையப் போட்டுக் குடுங்க”. சொன்னதுபோல் கணபதிப்பிள்ளை தனது கடையை வேலாயுதனுக்குப் போட்டுக் கொடுத்தார். கடை ஓகோஎன்று நடக்காது விட்டாலும் வேலாயுதத்துக்குப் போதுமான வருவாய் கிடைத்தது. கணபதிப்பிள்ளை கட்டிக்கொடுத்த கடை இப்போது பெரிய அளவில்

கட்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததை கண்டு அவருக்குப் பொறிதட்டியது.

“தம்பி வேலாயுதம் நீ என்னடக்க கேட்காமல் இப்படிக்கட்டுவது பிழை. நீ உன்ர காணியில் கட்டிக்கொள்.” அறிவுறுத்தினார். வேலாயுதன் வாய்பேசாது அமைதிகாத்ததன்.

தம்பிமுத்தரின் மூளை அபரிமிதமானது. கணபதிப்பிள்ளையின் இந்தக்காணியும் எல்லையிட்டுப் பிரித்து எழுதப்படாத சொரிகாணி. அக்காணியில் சிதம்பரத்துக்கும் பங்கிருந்தது. சிதம்பரம் கடையில் கடனுக்கு வேண்டிய பொருட்களை வாங்கிவந்தாள். அவளினர் அப்பாவித் தனத்தைத் தம்பிமுத்தர் கண்டுகொண்டார். அவளிடம் கடனைத் திருப்பிக் கட்டக்கூடிய வல்லமை இல்லை. மகனிடம் கடனைக் கேட்குமாறு வற்புறுத்தினார்.

“சிதம்பரம்! இஞ்சார் இந்தக் காணியில் உனக்குப் பங்கு இருக்கு. அதை தம்பி வேலாயுதத்துக்கு எழுதிக்குடு. உன்ர கடனும் தீர்ந்துவிடும். இன்னும் கொஞ்சக் காசும் தருவான்” தம்பிமுத்தர் ஒருபுறம் பார்த்தவாறே கூறினார்.

“எனக்குப் பங்கு இருக்குதுதான். இது கணபதியண்ணனுக்குச் சொந்தமானது. அப்படிச் செய்யலாமோ?”

“பேய்க்கதை கதைக்காத. நீ ஒரு கையெழுத்துப் போட்டால் போதும். மிச்சமெல்லாம் நாங்க பார்த்துக் கொள்வம்.” கூறிவிட்டு தம்பிமுத்து சிதம்பரத்தைப் படித்தார். அவளுக்கு வேறுவழி தெரியவில்லை. அவளுக்கும் பணம் தேவைப்பட்டது. உடனடியானவே தம்பிமுத்து செயலில் இறங்கினார். பிறக்டரிடம் உறுதிப்பத்திரத்தில் கையெழுத்துப் பெற்றாகிவிட்டது. கடை அமைந்திருந்த நிலப்பகுதியை எல்லையிட்டுக் காட்டி உறுதி எழுதப்பெற்று காணிப்பதிவும் நடைபெற்றுவிட்டது. கடை இப்போது வேலாயுதத்துக்குச் சொந்தமாகிவிட்டது. கணபதிப்பிள்ளைகக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. தம்பிமுத்தர் காரியத்தை யாருக்கும் தெரியாது சாதித்துவிட்டார்.

ஏமாறுபவர்கள் இருக்கும் வரை ஏமாற்றுபவர்கள் தொடரத்தான் செய்வார்கள். கணபதிப்பிள்ளை தனது அன்றாட வேலைகளில் ஈடுபட்டார்.

“தம்பி வேலாயுதம்! இந்த மாசத்தோடு கடைய விட்டுத் தரவேணும். என்னாலயும் இப்ப ஓடியாடி அலஞ்சி வேலசெய்ய எலாது.” கணபதியரின் சொல் வேலாயுதனின் காதுகளில் பட்டுத் தெறித்தது. அவன் எதையும் பொருட்படுத்தாது தனது வேலையில் ஈடுபட்டான்.

“வேலாயுதம்! உனக்கு நான் சொலறது காதில் விழல்லையோ?”

“விழுதே. என்ன சொன்னனி. இது என்ர கட. இதில வந்து குழப்பாத. சொல்லிப் போட்டன்” கணபதியர் வேலாயுதனின் பதிலால் ஆடிப்போனார். இடியேறுண்ட பாம்பாக மாறினார். அப்படியே கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டார். இசமர் வைரமுத்து கணபதியைத் தாங்கிப் பிடியாது விட்டால் அவர் கீழே விழுந்திருப்பார்.

“தம்பி! கணபதி நீ உன்ர வளவில் கடகட்டிக் குடுத்தது எங்களுக்குத் தெரியும். நீ கோட்ஸ வழுக்கு வை. அதுதான் சரி.” இசமர் வைரமுத்து அறிவுறுத்தினார்.

“வைரமுத்து. இது வேலாயுதன்ர கடையும் காணியும். இதில கணபதிக்கு உரிமையில்லை. இது அவள் சிதம்பரத்துக்குச் சொந்தமானது. அவள் வேலாயுதனுக்கு வித்துப் போட்டாள். போனவருசம் உறுதியும் எழுதி அது அவன்ர கையில் இருக்கு. இது இப்ப சட்டப்படி முடிந்துபோன விசயம்”

தம்பிமுத்தரின் சாணக்கியப் பதிலால் இசமரே ஆடிவிட்டார். சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் எமனாக நடித்துப் புகழ் பெற்றவர் வைரமுத்து. அவருக்கு உண்மை தெரியும். ஆனாலும் இவங்கட திருகுதாளத்தால் சட்டப்படி இப்ப வேலாயுதத்துக்கு சொந்தம். உறுதியுமிருக்கு.

கணபதிப்பிள்ளை நீதிமன்றம் போகுமுன் சட்டத்தரணிகளைக் கண்டு விசாரித்தார். அவர்களும் சட்டம் சொல்வதுதான் சரி என்று கையை விரித்துவிட்டார்கள்.

கணபதியர் தான் எமாற்றப்பட்டதை எண்ணி வருந்தினார். அவரது மனம் புண்ணாகியிருக்க வேண்டும்.

வீட்டுக்கு வந்து மனைவியிடம் கூறியழுதார். அவ்வளவுதான். அவ்விடத்திலேயே அந்தக் கணப்பொழுதிலேயே அவரது உயிர் விட்டுவிடுதலையாகிச் சென்றுவிட்டது.

நவீன சகுனிகளுக்கு முன்னே பாரதத்துச் சகுனிகள் எம்மாதிரம். நீதியும், நேர்மையும் எங்கே? ஏமாளிகள் இருக்கும்வரை சகுனிகளும் இருக்கத்தான் செய்வார்கள்.

- நிறைவு - தினக்குரல்: 20-04-2014

2. பிள்ளைச் சண்டை

“ஆலையிலே ...சோலையிலே
ஆலங்காடிச் சந்தையிலே
கிட்டியும் புள்ளும் கிறுகியடிக்கப்
பாலாறு...பாலாறு...பா..லா...று...”

ஆனந்தன் மூச்சுவிடாது பாடிக்கொண்டு ஓடுகிறான். அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டு பல சிறுவர்கள் ஓடுகிறார்கள். அவன் எப்போது மூச்சு விடுவான் என்பதில் எல்லோரும் கவனமாக இருந்து அவனைச் சுற்றித் தொடர்ந்து எதிர்த் தரப்பினர் கூடவே ஓடுகிறார்கள். ஒரு குறிப்பிட்ட தூரம் ஓடியதும் ஆனந்தன் மூச்சை விடுகிறான். எதிர்த்தரப்பினர் அந்த இடத்தில் ஒரு அடையாளத்தை இடுகிறார்கள். ஆனந்தன் மூச்சு விட்ட இடத்தில் இருந்து மார்க்கண்டன் மூச்சை உள்ளிழுத்துத் தொடர்கிறான்.

“ஆலஞ்சருகு மடமடக்க
அங்கொரு பன்றி வெருண்டோட
கோரப் புல்லு கொத்தியரிக்கக்
கொம்பறி முர்க்கன் ஓடு குடு.....
ஓடு..குடு ...கு...டு..”

பாடிக்கொண்டு தொடர்ந்து ஓடுகிறான். ஓடி முடியும் எல்லை வந்து விட்டது என்பதை அறிந்துகொண்டான். அந்த எல்லையில் கால் வைத்ததும் மூச்சை விடுகிறான். அவன் சரியான இடத்தில்தான் மூச்சை விட்டான். அவனால இன்னும் ஓடமுடியும்.

“டேய்.. எல்லை இன்னும் முடியல்ல. இன்னுமொரு கவட்டுத்தாரம் இருக்கு. அங்கே பார்.” கூறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் ஒரு கோட்டைத் தடியால் நிலத்தில் கீறிவிட்டு

“இதுதான் எல்லை. நீ மூச்சை விட்டுட்டாய்..”. ஒரு துள்ளலோடு சாந்தன் முன்னால் பாய்ந்து சத்தமிட்டான்.

“நான் சரியான இடத்தில்தான் விட்டனான். இதில்தான் புள் விழுந்தது. இஞ்சு பார். புள் விழுந்த அடையாளத்தை. நீதான் அளாப்புறாய்”

“மார்க்கண்டா புள் விழுந்த இடம் அந்தா இருக்கு. நீ இதில்தான்

மூச்சுவிட்டுட்டாய்”.. மீண்டும் உரத்த சத்தத்துடன் சாந்தன் கூத்தாடினான்.

“டேய்..நான் சரியாகத்தான் ஓடி மூச்சு விட்டனான். இதில்தான் புள் விழுந்தது. இஞ்சு பார் புள் விழுந்த இடத்தை. உனக்குத்தான் விளங்கல்ல.”
மார்க்கண்டன் வாதாடினான்.

“டேய் அளப்பாத.”

“நான் அளப்பல்ல “

வாக்குவாதம் தொடங்கி விட்டது. இரண்டு தரப்பினரும் விடுவதாக இல்லை. இரண்டு குழுவினராகப் பிரிந்து நின்றார்கள்.

அது மார்கழி மாதம். பாடசாலைகளுக்கு விடுமுறைக்காலம். இன்று மழையில்லை. மப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கிறது. காலையிலிருந்து சிறுவர்கள் கட்டைபறிச்சான் நாகதம்பிரான் கோயில் வெளியில் கிட்டியும் புள்ளும் விளையாடத் தொடங்கி மதியம் வரை விளைபுடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்போது பிரச்சினையில் வந்து நிக்ந்து. இரண்டு பக்கமும் விடாப்பிடயாகத்தான் நிற்கிறார்கள். சில முதியவர்களும் கூடிவிட்டார்கள்.

“தம்பிமார் சண்டைய விட்டுப் போட்டு விளையாடுங்க. இதுக்கெல்லாம் சண்டை பிடிக்கிறது”? சமாதானப் படுத்தினார்கள். சிறுவர்கள் கேட்பதாக இல்லை.

சில இளைஞர்களும் கூடி வாதாடினார்கள். இரண்டு பிரிவாகி ஊர் இரண்டாகப் பிளவுபட்டுவிட்டது. பலர் வருந்தினார்கள். சிலருக்குச் சந்தோசம். முதியவர்கள் வாயடைத்து நின்றார்கள். “இதுகளோட மாறடிக்கேலாது.” அவர்கள் விலகிக்கொண்டார்கள்.

“டேய் இவங்களோட நமக்கென்னடா பேச்சு.? வாங்க நாங்க போய் எங்கட சேணையூர் பிள்ளையார் கோயிலடியில் விளையாடுவம். அங்க இவங்க அளப்பியிருந்தா நடக்கிறதே வேற. இது அவங்கட கோயிலடி என்ற நடப்பில் அளாப்பிப்போட்டாங்க. வாங்கடா போவம்”

சாந்தன் முன்னால் நடந்தான்.

ஆனந்தன் வழிமறித்தான்.

“சாந்தன் சொல்லுறதக் கேள். நமக்குள்ள சண்டை எதுக்கு. வாங்க திரும்பவும் விளையாடுவம். நாங்க ஒற்றுமையாக இருப்போம்”.

விநயமாகச் சொன்னான். ஆனால் சாந்தன் விடாப்பிடியாக நின்றான்.

“போங்கடா போங்க. உங்களோட என்னடா விளையாட்டு.”

தனது கூட்டாளிகளைப் பார்த்தான்.

“ என்னடா பார்க்கிறீங்க. வாங்கடா போவம்” கூறிக்கொண்டு நடந்தான்.

அவனைத் தொடர்ந்து மற்றவர்களும் சென்றார்கள்.

ஆனந்தன் செய்வதறியாது தவித்தான். மார்க்கண்டன் சரியாகத்தான் பாடி முடித்தான். பிழை சாந்தனில் இருந்ததை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

“இவங்களுக்கு இவ்வளவு கொழுப்பென்றால் எங்களுக்கு எவ்வளவு இருக்கும். நாங்க விளையாடுவம் வாங்க”.

மாணிக்கன் விளையாட ஆயத்தமானான். ஒருவாறு விளையாடினார்கள். ஆனாலும் அது சுவைக்கவில்லை. கல்லெறி பட்ட தேன்கூடு போலிருந்தது. ஒற்றுமை குலைந்த மனநிலை தோன்றியது. முன்னர் விளையாடிய கலகலப்பு இப்போது இல்லை. விளையாட்டு 'சப்' பென்றிருந்தது. சலிப்போடு கலைந்தார்கள்.

கட்டைபறிச்சான் வரலாறு கூறும் பரந்த பிரதேசம். கலையும் பண்பாடும் நிறைந்த ஊர். சற்கனவெட்டையிலிருந்து கொண்டு வந்த சந்தனக்கட்டைகளை கட்டைபறிச்சான் துறைமுகத்தில் இருந்துதான் திருகோணமலைக் கடல்வழியாக வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றியதாக வரலாறு. கோணைசர்கோயிலுக்கும் இங்கிருந்துதான் சந்தனக் கட்டைகள் சென்றதை இன்றும் மக்கள் கதைகதையாகக் கூறுவார்கள். இறால் பாலம் என்றழைக்கப்படும் இடத்தில்தான் சந்தனக்கட்டைகள் வந்து குவியும். அங்கிருந்து கப்பல்துறைக்கும் மரக்கலங்கள் மூலம் அனுப்பப்படும். அங்கிருந்து தமிழகம், சாவக தேசங்களுக்கு அனுப்பப்படும். அதனால்தான் கட்டைபறிச்சான் என்ற காரணப்பெயரை இக்கிராமம் பெற்றதாகக் கூறுவார்கள்.

இந்த இடத்தில்தான் மக்கள் பெருக்கத்தினால் கட்டைபறிச்சான் கிராமம் வளர்ச்சி பெற்றது. காடுகளை அழித்துச் சேனைப்பயிர்களைச் செய்து குடியேறினார்கள். பல குடியிருப்புக்கள் தோன்றிப் புதுப்புதுப் பெயர்களும் உண்டாயிற்று. இன்று பல கிராமங்கள் தோன்றிக் கலைகளையும் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களையும் மறக்காது போற்றிக் காத்தும் வருகின்றன. புதுக்கிராமங்களில் இடவசதியிருந்தது. மக்கள் தொகைக்கேற்ப பாடசாலைகளும் தோன்றின.

இலங்கையில் இயக்கர் நாகர் வாழ்ந்ததாகத்தான் வரலாறு கூறுகிறது. லாலா நாட்டிலிருந்து நாடு கடத்தப்பட்டவர்களின் சந்ததி என்று கூறப்படுபவர்கள் இந்த நாட்டை ஆளுகின்றனர். தமிழர் என்று கூறப்படுகின்ற இனத்தார் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்று தரம்மை அழைத்துக் கொண்டு தம்மிடைப் பிளவு போட்டுச் சண்டையிட்டு நாட்டையும் துண்டாடி ஆண்டு மடிந்தார்கள். அது இன்றும் தொடர்கிறது. சேர சோழ பாண்டியர்கள் சேர்ந்தொன்றாய் வாழ்ந்ததில்லை. இன்று அந்தப்பழி பாவங்களை தமிழினத்தார் அனுபவிக்கின்றார்கள். கிராமங்களிடை போட்டியை உருவாக்கி ஜனநாயகம் அல்லது மக்களாட்சி என்ற பெயரால் பல கட்சிகளை அமைத்துச் சிலர் சுகம் காண்கிறார்கள். அதனை இந்தக்கிராமமும் அனுபவிக்கிறது.

கட்டைபறிச்சாந்தான் தபாலகமாக விளங்குகிறது. கிராமங்களிடை ஒற்றுமையில்லை. இனவன்செயல்களினால் அனைத்துக் கிராமங்களும் இடம்பெயர்ந்து அகதிமுகாங்களில் அனுபவித்த அவலங்கள் சொல்லிலடங்கா. பல்லாயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் பலிக்கடாக்கள் ஆனார்கள். எதற்காகச் செத்தார்கள்? அவர்களுக்கே தெரியாது. ஒவ்வொரு குடும்பமும் ஏதோ ஒருவகையில் தாக்கத்துக்குள்ளாகி இருந்தன. எப்படித்தான் துன்பங்களை அனுபவித்தாலும் சுயகௌரவம் என்ற மாயையிலிருந்து விடுபடவில்லை.

விடுமுறை முடிந்து பாடசாலைகள் தொடங்கிவிட்டன. புதிய வகுப்புக்களில் மாணவர்கள் அனுமதி நடந்து கொண்டிருந்தது. கட்டை பறிச்சான் பிள்ளைகள் சேனையூர் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. அதேபோல் சேனையூர் பிள்ளைகள் கட்டை பறிச்சான் பாடசாலைக்கு வரவில்லை. கட்டைபறிச்சான் பாடசாலைக்குச் சார்பான பிள்ளைகள் மட்டும் கட்டைபறிச்சான் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். சேனையூர் பாடசாலைக்குச் சார்பான பிள்ளைகள் சேனையூர் பாடசாலைக்குச் சென்றனர். சேனையூர் பாடசாலையில்தான் உயர்தர வகுப்புக்கள் இருந்தன. கட்டை பறிச்சான் பாடசாலையில் உயர்தர வகுப்புக்கள் இல்லை. இரண்டு பாடசாலைகளுக்கும் இடைத்தாரம் இரண்டு கிலோமீற்றர்களும் இல்லை.

தினக்குரல்

3. குற்றவியல் விசாரணைத் தீர்ப்பு

இது டிசம்பர் மாதம் முடிந்து இன்றோடு ஒரு கிழமை முடிந்துவிட்டது. டிசம்பர்தான் உலகத்தின் இறுதிநாளாம்? மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாகக் கூடிக் கதைக்கிறார்கள்.

இளைஞர்கள் விவாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் விவாதங்கள். எதிர் வாதங்கள் எனது மனதில் பதிந்துகொள்கின்றன. அவன் ரதீபன் விளக்குகின்றான். அவன் கொஞ்சம் விசயம் தெரிந்தவன்.

“அண்டவெளி பரந்தது. அதற்கு எல்லையே இல்லை. அந்தப் பரந்த வெளியில் பால்வெளிகள் எராளம் உள்ளன. ஒவ்வொரு பால்வெளியிலும் பல கோள்கள் உள்ளன. நமது சூரியக் குடும்பத்தின் பால்வெளியும் அதிலொன்று. பால்வெளியில் பரந்த இருண்ட பகுதியுண்டு. அந்தக் கருமையான பகுதியை நோக்கிச் சூரியன் செல்கிறது. மாயன்களின் 'பொபோல் வு' என்ற அவர்களது புத்தகத்தில் இதுபற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கருமையான பகுதியை மாயன்கள் 'ஷிபால்பா' என்ற மரணக்கடவுளின் இடம் என்று கூறியுள்ளார்கள். மாயன்கள் கட்டிடக்கலை, சோதிடம், கணித சூத்திரங்களில் கைதேர்ந்தவர்கள். இதற்கு உதாரணமாக அவர்களது கலண்டர் விளங்குகிறது.

மாயன்களின் கலண்டர் ஐந்து காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கிறது. ஒவ்வொரு காலகட்டமும் 5125 வருடங்களைக் கொண்டது. நான்கு வருடக் கட்டங்கள் எற்கனவே முடிந்து விட்டதாம். இப்போது ஐந்தாம் காலகட்டமான இறுதிக் கால கட்டமாம். நாம் ஐந்தாவது காலகட்டத்தில் வாழுகிறோம். மாயன்களின் கலண்டர் கி.மு. 3113 ல் தொடங்கி கி.பி. 2012 ல் முடிவடைகிறது. அன்று உலகம் அழியப்போகிறதைக் கூறாமல் கூறியிருக்கிறார்கள். அதனால் உலகம் அழியலாம். ஆனால் அந்த இருண்ட பகுதியில் வெறும் தூசுதுணிக்கைகள்தான் உண்டு என்று நவீன விஞ்ஞான ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இதனால் சூரியனின் கதிர்வீச்சுத் தாக்குதலால் மின்காந்த அலைகள் இரண்டு தருவங்களாலும் பாய்ந்து தாக்கும். அவ்வேளை புவியில் பாரிய தாக்கம் விளையலாம்”.

“மச்சான் நிபிறு என்ற கோள் பூமியோடு மோதும். அப்போது பிரமாண்டமான அதிர்வும் அழிவும் ஏற்பட வாய்ப்பு இருக்கிறது. இப்படியொரு கோள் புவியில் மோதியதால் டைனோசர் போன்ற உயிரினம் அழிந்தது என்று படித்தோமே. நினைவிருக்கிறதா”? நிருசன் விளக்கினான்.

“இன்னொரு செய்தி மச்சான். எல் சல்வடோரைச் சேர்ந்த ஹெக்டர் சிலிஸெயர் (Hector Siliezar) சிசேன் இட்சா (Chichen Itza) என்ற

மாயன் பிரமிட்டை தனது ஐபோன் மூலம் மூன்று படங்கள் எடுத்தார் மூன்றாவது படத்தில் பிரமிட்டில் இருந்து ஒளிக்கதிர்கள் கற்றையாகச் சூரியனை நோக்கிக் குத்திட்டு நிற்பதை அவதானித்தார்.”

“பொஸ்னியா நாட்டில் விஸிகோ நகரில் ஐந்து பிரமிட்டுக்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. இவை சூரியன், சந்திரன், ட்ரகன், பூமி, அன்பு ஆகியவற்றுக்குக் கட்டப்பட்டவை. இந்தப் பிரமிட்டுக்களில் இருந்து ஒன்பது மீட்டர் அகலத்தில் ஒளிக்கதிர்கள் கற்றையாகச் சூரியனை நோக்கி வெளிவருவதை அவதானித்தார்கள். அந்தப்படங்களைப் பாருங்க”. நிசோ படங்களைக் காட்டினான்.

“எங்கும் இருளாகுமாம். வானம் இரத்தமாக செம்மழை தூறுமாம். விண்மீன்கள் வானில் இருந்து விழுமாம். நாம் வாழும் பூமி திசைமாறித் தடுமாறுமாம். கடலில் பேரலை பொங்கி சுனாமியாய்ச் சுழன்றுடிக்குமாம். அணைக்கட்டுக்கள் பிளந்து வெள்ளம் பெருக்கெடுக்குமாம். பெருங்குடி மக்கள் இப்படியே போய்ச் சேர்ந்திடலாம் என்று போத்தல்களோடு சந்தோசிக்கிறார்கள்”. அபிலேஷ் சிரித்தவாறே கூறினான்.

“ஏதோ ஒன்று நடக்கத்தான் போகிறது. வாளைப் பாருங்கள்”. நிசோ கூறினான்.

“ஒன்றும் நடக்காது. எப்பவும்போல உலகம் செயற்பட்டுக் கொண்டதான் இருக்கும். நாசா நிறுவனமும் இதனை உறுதி செய்துள்ளது” ரதீபன் விளக்கினான்.

சிலர் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நானும் வாளைப் பார்க்கிறேன். கிறுக்குப் போல. தலை சுற்றுகிறது எனக்கும் அதிசயமாகத்தான் கிடக்கிறது. நானும் விசரன்போல் குந்தியிருந்து பார்க்கிறேன். கண்கள் வானில் நிலை குத்துகின்றன. “இன்டையோட உலகம் சரி. எங்க ஓடுவது?” நான் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறேன். வீட்டு முற்றத்தில் கிடந்த பழைய சாக்குக் கட்டிலில் படுத்தவாறே வாளைப் பார்க்கிறேன்.

வானம் செம்மை கொண்டிருக்கிறது. மேகக்கூட்டம் பரந்து வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.

பூவுலக உயிரினங்களிடையே இனத்தெரியாத ஆச்சரியம். ஏன்ன நடக்கிறது? இவ்வளவு காலமும் நடந்திராத அதிசயங்கள் வானவீதியில் நடக்கின்றன. வானவீதி வழக்காடு மன்றமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறதா? அல்லது ஏதும் பாராளுமன்ற தெரிவுக்குமுவின் குற்றவியல் விசாரணையா? ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

தேவதர்சன் வெகு சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். அவரவர்

தகைமைக்கேற்ப இருக்கைகளைத் தனது பரிவாரங்களுடன் ஒழுங்கு படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார். பெரிய பெரிய இருக்கைகள் விரைந்து போடப்படுகின்றன.

எத்தனை கோடி ஆத்மாக்கள்? இவ்வளவு ஆத்மாக்களும் விண்ணிலில் உள்ளனரா? பூவுலகில் உள்ளவர்களை விடவும் பலகோடி அதிகமான ஆத்மாக்கள் குவிந்துள்ளனர்.

'வானாகி, மண்ணாகி, வளியாகி, ஒளியாகி, ஊனாகி, உயிராகி, உண்மையுமாய், அல்லயுமாய். கோனாகி நான் எனது என்று அவரவரை ஆட்டுவிப்பான் தானாகி நின்றாயை' – என்று மணிவாசகர் சொன்ன அருவமும் உருவமும் இல்லாத இறைவன் இன்றும் மறைபொருளாகவே இருக்கின்றான். யார் கண்களுக்கும் அவனது தோற்றம் தெரியவில்லை. தெரிவதுமில்லை. கண்டவரும் இல்லை.

ஆனாலும் அவரவர் உணர்வதற்கேற்ப அவரவர் மனங்களில் தோற்றமளித்துக் கொண்டிருக்கின்றான். எனினும் அந்த இறைவனை நோக்கி நீட்டிக் கூப்பிய கைகளுடன் சனக்கூட்டம்.

பூவுலகில் உருவம் இல்லாத ஏதோ ஒன்றுக்காய் ஒன்றுமே அறியாத உயிரினங்களை வதைத்து வாட்டி ரத்தக்களரியாக்கி அழிவுகளுக்குக் காரணகர்த்தாக்களாகிய குற்றவாளிகள் யாராக இருக்கலாம்? மண்ணிலக உயிர்களிடையே தங்கள் பரப்புரையை வெளியிட்டு அவர்களை வெறியர்களாக்கிய அந்தக் கொடுமைக்காரர்கள் யார்?

மாயன்களும். இன்கா இனத்தவர்களும். இயக்கர், நாகர், செவ்விந்திய இனத்தவரும் கூடி வணங்கி நிற்கின்றனர். ஆதி மனித தலைவர்களாக ஆதிக்கம் செலுத்தியவர்களும் ஒரு வரிசையாகி இருக்கின்றனர்.

இராமர். இராவணன், இராமாயணத்தில் வரும் அத்தனை மாந்தர்களும், பாரதத்தில் வரும் பாண்டவர். துரியோதனன் ஆதியோர் அனைவரும் ஒருபுறமிருக்கிறார்கள்.

இலங்கை வரலாற்றின் பண்டைய மன்னர்களும்... விஜயனும் அவனது தோழர்களும். எல்லாளன். தூட்டகைமுனு, காசியப்பன் உட்பட அனைத்து மன்னர் பிரதானிகளும் கூனிக்குறுகி இன்னொருபுறம் இருக்கிறார்கள்.

ரோம சாம்ராச்சியத்தின் சக்கரவர்த்திகள், படைத்தலைவர்கள்.... சேர, சோழ. பாண்டியர்கள். தொடர்ந்து மொகலாய சாம்ராச்சியத்தின் அரசபுத்திரர்கள் ...

பிரித்தானிய சாம்ராச்சியத்தின் அரசபிரதானிகள்...

அவர்களின் முன்னால் அசோகச்சக்கரவர்த்தி அடுத்து மகாசேனன். மகாஅலக்சாந்தர், அடுத்து முகலாய மன்னன், அதனைத்தொடர்ந்து நாடுகாண் படலத்தினைத் தொடக்கிய மன்னர்களும். கடலோடிகளும், போர்த்துக்கேயத் தளபதி கொன்ஸ்ரன் டி அல்மெய்டா, ஹிட்லர், முசோலினி, ஸ்ராலின் மாவோ சேதுங்.

அவர்களைத் தொடர்ந்து இன்றுவரை ஜனநாயக ஆட்சி என்று ஏமாற்றி ஆட்சியிலிருந்த அரசியல் தலைவர்கள், துப்பாக்கியேந்திய போராளிக் குழுக்களின் தலைவர்களும், போராளிகளும்,

தனியே ஒரு வரிசையில் மகாத்மா காந்திமாட்டின் லூதர் கிங்...

அடுத்து ...சமயவாதிகள் வரிசை தெரிகிறது....
கௌதம புத்தர் சீடர்கள் புடைசூழச் சிலையாக ஒருபுறம் அமைதியாக அமர்ந்திருக்கிறார்.
ஜேசுபிரான் அவரது சீடர்களுடன் மௌனியாகி தியானத்தில் இருக்கிறார்.

யூதாஸ் கூட்டம் தலைகுனிந்தவாறு
நபிகள் நாயகம் மறுபுறம் வீற்றிருக்கிறார். அவரைப் பின்பற்றுபவர்கள் மௌனத்தின் பிடியில்...

சகல சமயகுரவர்களும், சித்தர்களும், நாயன்மார்களும், பல்சமயவாதிகளும், தங்கள் மதவாதங்கள் பெரிதெனக் கூறிய அத்தனை பெரியார்களும் ஒன்று கூடியிருக்கின்றனர்.

தமது ஆட்சியைத் தக்கவைக்கச் சட்டத்தைத் தம்கையிலெடுத்த ஆட்சியாளர்களும், அவர்களது ஆணைகளைச் செயற்படுத்திய போர்வீரர்களும் என இப்படி எத்தனையோ பேர்களின் வரிசைகள் தெரிகின்றன...

எல்லோரும் அவரவர்க்காக ஒதுக்கப்பட்ட இருக்கைகளில் அமர்ந்திருக்கிறார்கள். யமகிங்கிலியர் கட்டுப்பாடுகளை மேற்கொள்ளுகின்றனர். எங்கும் பேரமைதி. மேகக்கூட்டம் விரைந்து அசைந்து கொண்டிருக்கிறது. இடையிடையிடையே மின்னலடித்து வெளிச்சங் காட்டுகிறது. திரைகள் தொங்கியசைவது போன்றதொரு மாயை. நானும் ஆத்மாவாகி அசைந்து திரிந்து பார்வையிடுவதுபோல் இருக்கிறது. எனக்குத் தமிழ்தான் தெரியும். அவர்கள் தமிழில்தான் பேசுகிறார்கள்போல் தெரிகிறது. அவர்கள் பேசுவது எனக்குத் தெளிவாகக் கேட்கிறது. விளங்குகிறது.

சபை அமைதிகாக்கிறது. எருமைக்கடா வாகனம் வருவதற்கான அறிகுறிகளின் ஆரவாரம். ஏதோ உருவங்கள் வானில் அசைகின்றன. ஆரவாரம் சற்று அதிகமாகிறது. பெருங்காற்றுச் சுழன்றடிக்கும்

ஒலியெழுகிறது. நன்றாக என் கண்களுக்குத் தெரிகிறது. எருமைக்கடா கம்பீரமாக ராஜநடைபோட்டு சபையினுள் வருகிறது. இன்னும் எருமைக்கடா வாகனத்தை எமதர்மன் விடவில்லையே. ஏன்? இதுதான் பூவுலகில் உடல்களைத் துறந்த ஆத்மாக்களை விசாரிக்கும் நீதி மன்றமோ?

“உசார்! உசார்! வாழ்க யமதர்ம மகாபிரபு” விண்ணதிர எங்கும் ஒலிக்கிறது. யமதர்மராஜனின் கம்பீரமான தோற்றம் பயங்காட்டுகிறது.

நான் பூமியில் இருக்கிறேனா? அல்லது வானில் உலா வருகிறேனா? ஒன்றும் புரியவில்லை. புவியெங்கும் மக்கள் கூட்டம். வாளை அண்ணார்ந்து பார்த்தபடி அனைவரும் எழுந்து நிற்கின்றனர். மயான அமைதி...

எருமைக்கடா வந்து நிற்கிறது. வெகுகம்பீரத்துடன் யமதர்மன் தனது வாகனத்திலிருந்து இறங்கி நடந்து சிம்மாசனத்தில் அமர்கிறார். சபையை நோட்டம் விடுகிறார். அவரது கண்களில் நவீன கமரா பொருத்தப்பட்டுள்ளது? தெட்டத் தெளிவாக அவரது மனத்திரையில் அனைவரது முகங்களும் வந்து விழுகின்றன. ஒவ்வொரு வரிசையாக அவரது கண்கள் மேய்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் பூவுலகில் செய்தவை அவர்கள்கள் முன் தெரிகின்றன. நான் மட்டுந்தான் அவர்கள் மத்தியில் ஓடியாடித் திரிவது போன்ற பிரமை. யமகிங்கிலியரின் பார்வை என் பக்கம் விழுவதுபோன்று தெரிகிறது. ஆனாலும் அவர்கள் என்னைக் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. எனினும் பயம் பற்றிக்கொள்ள நடுக்கத்துடன் ஒரு முலையில் ஒதுங்கி நிற்கின்றேன்.

“சித்திரபுத்திரா”

எமதர்மனின் ஒலி இடிமுழக்கம்போல் எதிரொலிக்கிறது. எனக்கு நடுக்கம் பிடித்து வெயர்க்கிறது.

“பிரபோ” சித்திரபுத்திரன் தனது பரிவாரங்களுடன் பக்கத்தில் நிற்கிறார்.

“இந்த ஆத்மாக்களை மனித உருவில் பூவுலகில் சிறிது காலம் வாழவிட்டது தவறாகிவிட்டது. இவர்களது முகங்களே இவர்கள் செய்த குற்றங்களைக் காட்டுகின்றன. நான்முகன் செய்த மிகத்தவறான செயல் என்பதை உணர்கிறேன். வாழுகின்ற சொற்ப காலத்துள் அவர்கள் செய்த தவறுகளால் பூவுலகே அழிவுறும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது. பூமாதேவி புலம்புகிறார். அவரின் துயரைத் துடைக்க வேண்டும்” சீற்றத்துடன் சித்திரபுத்திரரைப் பார்க்கிறார்.

“சித்திரபுத்திரா! பூவுலகில் மனிதர் ஏற்படுத்தும் அழிவுகளைக் குறித்துள்ளாயல்லவா?

“ஆம் பிரபு “

“சரி அவற்றைக் கூறும்”

“தேவர்களாகிய நமக்கே தென்படாத இறைவனை இந்த அற்ப மனிதப்பிறவிகள் காண்பதற்கு வழி காட்டுகிறார்களாம். மக்களை எமாற்றுகிறார்கள். ஆளுக்கொன்றாய்க் கூறி இறைவனைக் காணலாம் வாருங்கள் என்று பல சமயங்களை உருவாக்கி மக்களை எமாற்றியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கூறும் சமயவழிகளில் வரமறுக்கும் மக்களை வருத்திக் கொல்கிறார்கள். இறைவனால் சமய நூல்கள் எழுதப்பட்டதாகப் பொய்ப்பிரசாரங்களைச் செய்து அதனைப் பின்பற்றாவிடில் பாவம் பற்றும் என்று பிரச்சாரம் வேறுசெய்கிறார்கள். ஒரு சமயவாதி சொன்னவற்றைத் திரிபுபடுத்தி. மாற்றி தவித்த முயலடிக்கிறார்கள்”.

“அப்படியா? அப்படியானால் சமயத்தைப் பின்பற்றவும், இறைவனை வணங்க இடங்களும் வேண்டுமே”

“அந்த இடங்களைளக் கோயில். விகாரை. பள்ளிவாசல், தேவாலயம் என்று மானிடர் அழைப்பார்கள். இறைவனைத் தொழும் இடங்களில் தொழும்பொழுதே மனிதகுண்டுகளை வெடிக்க வைத்துக் கொல்லுகிறார்கள். ஒரு சமயத்தவர் இறவனுக்குக் கோயில் கட்டி, வணங்கும்போது மற்றச் சமயத்தவர்கள் அவற்றை இடித்து அழித்துவிடுகிறார்கள். இறைவனை மனதில் தியானித்து வடித்த சிலைகளை உடைத்தெடுத்து அழிக்கிறார்கள். இறைவனுக்குப் போடும் காணிக்கையினைக் கவர்ந்து செல்கின்றனர்”.

“அப்படியா? பாவப்பட்ட மனித ஜென்மங்கள்” யமதர்மன் கொதிப்போடு வரிசையாக இருக்கும் ஆத்மாக்களைப் பார்க்கிறார்.

“சரி தொடருங்கள்”

“சமயப்புரட்டுக்கள் செய்வது. பல்சமயங்களை ஏற்படுத்தியது. ஒருவர் சொன்னதை மற்றவர் தனக்கு வசதியாக மாற்றிப் பிரச்சாரம் செய்வது. சமய நூல்களை அருவமும் உருவமும் இல்லாத இறைவன் எழுதி வைத்ததாக மக்களை ஏமாற்றிக் குழப்பி வருவது. தங்கள் சமயத்தைப் பின்பற்றாதவர்களை வருத்திச் சித்திரவதை செய்வது.

“சித்திர புத்திரா! இது விசித்திரமாக உள்ளது. இறைவன் எந்த மொழியில் சமய நூல்களை எழுதியுள்ளதாகக் கூறுகிறார்கள்? இறைவனின் கையெழுத்தை நான் பார்க்க வேண்டும். கிடைக்குமா?”

“பிரபு! இறைவன் எங்கே எழுதினார். எல்லாம் இந்த மனித ஜென்மங்களின் புலுடாக்கள்தான். அவர்கள் தொடக்கி வைத்து விட்டு இங்கே வந்துவிட்டார்கள். அங்கே பூவுலகில் சமயச் சண்டைகள் பிடித்துச் சாகின்றார்கள். மொழியை உருவாக்கி அதனையே அரசியலாக்கிவிட்டார்கள்.

போதாதற்கு ஜனநாயகம் என்று ஆட்சி முறையை மாற்றியுள்ளார்கள்”

“ஜனநாயகம் என்றால் என்ன”?

“மக்களாட்சி என்று பொருள். அதாவது. மக்களுக்காக, மக்களே. மக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆளும் முறை.”

“அந்த ஆட்சிமுறை பொருத்தமற்றது. அங்கேயும் சர்வாதிகாரமே தலைதூக்கும். கட்சிமுறை ஆட்சிதானே? கட்சித் தலைவரின் சொல்லே ஆணையாக இருக்கும்.”

“சரி போதும். அவற்றை விடுத்து மற்றவை பற்றித்... தொடரும்”

“மண்ணாசை பிடித்துப் பேராசையினால் சாம்ராச்சியங்களை விரிவு படுத்தினார்கள். வெற்றி கொண்ட நாடுகளில் அந்நாட்டு மக்களின் மீது தங்கள் மொழியையும், சமயத்தையும் திணித்துப் பரப்பினார்கள். இனவன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டார்கள். வரலாற்றை மாற்றியமைத்துப் பொய்ப்பிரசாரங்களைச் செய்து கொடுமைப் படுத்துகிறார்கள். அப்பாவிப் பழங்குடி மக்களைக் கொண்டு ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்கள். தந்தையை மகன் கொல்வதும். அவனைத் தம்பி கொல்வதும், சமய அடையாளங்களை அரசு வம்சத்தின் சொத்தாகக் கருதி ஆட்சியைத் தம்வசப்படுத்துவதும், ஆரியரின் வருகையின் பின்னால் 'வரணாச்சிர தர்மம்' என்று பேசிக்கொண்டு சாதிச் சண்டைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளார்கள். தண்டாமையை ஒழிக்கச் சிலர் முயன்றபோதும் அது முடியாதுள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் தொடங்கி வைத்தவர்கள். அனைவரும் இந்தச் சபையில் இருக்கிறார்கள். மகா அலெக்சாந்தர். அசோகன். விஜயன், எல்லாளன், துட்டகைமுனு, இலங்கையை ஆக்கிரமித்த மன்னர்களும் இச்சபையில் இருக்கிறார்கள்.

நாடுகாண் படலத்தினால்தான் பிரச்சினைகள் தொடங்கின. இன்று விஞ்ஞான விந்தைகள் என்று கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாயும் ஏவுகணைகளையும், கொத்தணிக் குண்டுகளையும், அணு உலைகளையும் தயாரித்து உயிரினங்களை அழிக்கிறார்கள்.”

“ம்...ம்... வேறென்ன”?

“இந்த மனித இனத்தைத் திருத்தவும், வழிப்படுத்தவும் முயல்பவர்களைக் கொடுமைப்படுத்திக் கொல்லுகிறார்கள். நமது யமகிங்கிலியர்களின் சட்ட திட்டங்களை மனிதர்கள் தங்கள் கையில் எடுத்து விட்டார்கள்.

மரபணுக்களை ஆராய்ந்து புதிய உயிரினங்களை உருவாக்குகிறார்கள். புதுப்புது வைரஸ்களை உருவாக்கி மனிதரிடை பரப்பி இனஅழிவைத் தூண்டுகிறார்கள்.”

“வைரஸ் என்றால் என்ன”? “அது ஒருவகை உயிர்கொல்லி - விஷக்கிருமி பிரபு”

“ஓ... இப்படியும் நடக்கிறதா? இப்படியெல்லாம் செய்கின்ற மானிடர்களை இனியும் இப்படியே வைத்திருக்க முடியாது. இன்றோடு பூவுலகின் ஆழிவு தொடங்குகிறது.” யமதர்மன் கண்கள் சிவப்பேறக் கர்சிக்கிறார். “பிரபோ! சற்று யோசியுங்கள். முடிவெடுத்த பின் யோசித்துப் பயனில்லை.”

“சித்திரபுத்திரா! யோசிக்க இனி ஒன்றுமில்லை. பூவுலகை மாற்றியமைக்க வேண்டும். 'நிபிநு' என்ற கோள் பூமியோடு மோதும். அப்போது பிரமான்டமான அதிர்வும் அழிவும் ஏற்படும். ஆதியில் மனிதர்கள் எப்படி மொழியும். சமயமும், சிந்தனையும் இன்றி வாழ்ந்தார்களோ அப்படியே ஆறாம் அறிவற்றவர்களாக வாழட்டும். பூவுலகு முதலில் பயணித்த திசையிலிருந்து விலகி நேரெதிராக விலகிப் பயணிக்கும். அப்போது புவியின் காந்தப்புலங்கள் திசைமாறும். துருவங்கள் இடம் மாறும். துருவங்களின் இடமாற்றம் திசைகளை மாற்றி அமைக்கும். தினம் தினம் பனிமலை தீப்பிளம்பைக் கக்கும். எரிமலை வெடித்துச் சிதறும். பூகம்பம் ஏற்படும். இரத்தமழை பெய்யும். நட்சத்திரங்கள் வானில் இருந்து வீழும். இயற்கைப் பேரழிவுகள் நடக்கும். ஆங்காங்கே பிரளயம் தோன்றி மனித அவலங்கள் ஏற்படும்.. விலங்கோடு விலங்காக மனிதனும் வாழட்டும். எல்லோரும் கலையலாம்”. யமதர்மன் எருமைக்கடாவில் ஏறிவிட்டார்.

பூமி நடுங்குகிறது. கடல்பொங்கிப் பேரலையை வீசுகிறது. எரிமலைகள் தீப்பிழம்பைக் கக்குகின்றன. மக்களும் விலங்குகளும் ஓடுவதற்கு இடமில்லாது ஏங்கியலைகின்றனர். பேய்மழை பெய்து வெள்ளம் பரவுகிறது. நான் நனைந்து உருளுகிறேன். “உலகம் அழிகிறது.” நானும் ஓடியிடறி விழுந்து நிலத்தில் கிடக்கிறேன்.

“டேய் மனே! குமரா! என்னடா இது? முற்றத்தில கிடந்த சாக்குக் கட்டில்ல படுத்தநீ. கட்டிலில இருந்து விழுந்து நிலத்தில் கிடக்கிறாய். எழும்பு. ஏதும் கனவு கண்டனியோ? நல்லா விடிஞ்சிட்டுது. வயல்வேலை கிடக்கு. இந்தா இந்தத் தேத்தண்ணியக் குடிச்சிட்டு கெதியாக வயலுக்குப் போ”. அம்மா தேத்தண்ணியத் தந்திட்டுப் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வானம் வெளிறிப்போய்க் கிடக்கிறது.

17-02-2013 - தினக்குரல்

4. சாம்பல் நிறத்தொரு குட்டி

அவள் அப்போதுதான் பரபரக்கப் பாடசாலையில் இருந்து வந்தாள். சீருடையையும் மாற்ற அவளுக்கு நேரமில்லை. அந்தப் பூனை அவளைச் சுற்றிச் சுற்றியே 'மியா..மியா' என்று சத்தமிட்டவாறே வந்தது. அது அவளுடைய செல்லக்குட்டி.

அது அப்படித்தான். அவளையே சுற்றிச் சுற்றி ஓடித்திரியும். அவள் ஏறியும் பந்தை நோக்கி ஓடும். வாலை முறுக்கிப் பாய்ந்து துள்ளும். கால்களால் தட்டி உருட்டும். பூஸ்மா என்று தூக்கிக் கொஞ்சுவாள். காலை நேரத்தில்தான் வீடு இன்னும் கடுகடுப்பாக இருக்கும்.

“ஏய் சுலக்ஷி! எனக்குப் பள்ளிக்கு நேரம்போகுது விட்டுட்டு வாடி. சிவத்தக் கோடு அடிச்சிடுவாங்க” அம்மாவின் சொற்கள் சரமாரிபோல் காதுகளில் குத்தும். அதனை விட்டுவிட்டு ஓடுவாள். அம்மாவைக்குச் சிவத்தக் கோடு என்றாள் அவ்வளவு பயம் .

“இந்தப் பூனையைப் போல இருந்தாலும் நிம்மதியாக வீட்டில் இருக்கலாம். அந்தப் பூனை பாடசாலைக்குச் செல்லும்போது படலைவரை சென்று திரும்பும். அவள் வரும்வரை காத்திருக்கும். அவளைச் சுற்றி வட்டமிட்டுத் திரியும்.

அன்றும் அப்படித்தான். பாடசாலை விட்டு வந்தாள். வழமைபோல் படலையடிவரை சென்று நின்றது. மியா... மியா என்று சத்தமிட்டது.

“சரி போ வாறன்”. அவள் சீருடையை அகற்றிவிட்டு வீட்டுக்குப் போடும் சட்டையை மாற்றி வந்தாள். சாப்பாட்டு மேசையில் சாப்பாடு தயாராக இருந்தது. அதனை எடுத்து தொலைக்காட்சி யினை முடுக்கிவிட்டு இருக்கையில் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளது காலடியில் குந்தியிருந்தவாறே அந்தப் பூனை அழுது கொண்டே இருந்தது.

“ஏய் பூஸ்மா! ஏன் கத்துறாய்? இந்நா.. உனது பங்கு. சாப்பிடு” பக்கத்தில் இருந்த தட்டில் வைத்தாள். நெத்தலி மீன் அவளுக்கு விருப்பமானது. அவற்றின் முள்ளினைத் தட்டில் போட்டாள். அது விருப்பமுடன் தட்டின் பக்கம் சென்றது. மணந்து பார்த்துவிட்டு குந்தியிருந்தது. அவளுக்குச் சந்தேகமாய் இருந்தது.

பூஸ்மா வழமையான உற்சாகத்தில் இல்லை. அது சுருண்டு கிடந்தது. அவளுக்குப் பதட்டமாக இருந்தது.

“பூஸ்மா... பூஸ்மா...என்ன நடந்தது உனக்கு? இப்படிக்கத்துறாய்”
பூஸ்மாவிடம் இருந்து சத்தமில்லை. நான் வருவதைச் சுலக்ஷிகா கண்டு கொண்டாள்.

“தாத்தா பூஸ்மாவுக்கு என்ன நடந்திருக்கும்? அது அழுது கொண்டேயிருக்கிறது.” சுலக்ஷிகா கலவரத்துடன் கூறினாள்.
அது குட்டி போட்டிருக்கலாம். ஒரு சாட்டுக்குச் சொல்லி வைத்தேன். சுலக்ஸிகாவுக்குத் தலைகால் தெரியாத சந்தோசம். எழுந்து வந்தாள். பூஸ்மா முன்னால் நடந்தது. வீட்டுக்குப் பின்புறமாகக் கிடந்த பெட்டியினுள் எட்டிப்பார்த்தாள். கலகல என்று சிரித்தாள். துள்ளினாள். “தாத்தா! சத்தமிட்டவாறே அழைத்தாள். அவளைப் பார்த்தேன்.

“சாம்பல் நிறத்தொரு குட்டி - எங்கள் செல்லப் பூஸ்மா போட்டிருக்குது கண்டேன் நாமென்ன பெயர் வைக்கலாமோ - யோசித்து நல்ல பெயரினை வைப்போம்”

பாட்டாகவே பாடினாள். “தாத்தா! ஒரு குட்டிதானே போட்டிருக்கு. இன்னும் போடுமா? சுலக்ஷிகா கேட்டாள். “குட்டி தப்பிப் பிழைத்தால் நீயே நல்ல பெயரை வை.” என்றேன். ஏனென்றால் பூஸ்மா நான்கு முறை கருத்தரித்துக் குட்டிகளைப் போட்டது. ஆனால் அவை யாவும் பிறந்தவுடனேயே இறந்து விட்டன. அது குட்டிபோட்டதும் குப்பைமேனிச் செடியைப் பிடுங்கி வந்து கொடுத்தால் அப்படியே வேர்களை மென்று தின்று விடும். பால், தயிர் பூஸ்மா தொட்டும் பார்க்காது. பாலுக்குப் பூனையைக் காவல் வைக்கலாமா என்பார்கள். ஆனால் பூஸ்மா பாலைத் தொட்டும் பார்க்காது. தனது தட்டில் வைக்கும் உணவில் தனக்கு விருப்பமானவற்றையே சாப்பிடும்.

பூஸ்மாவுக்கு அடித்தால் வீட்டில் உள்ள எல்லோருக்குமே கோபம் வந்து என்னை எசுவர்கள். சற்று நேரத்தால் நான் குரல் கொடுத்தால் என் பக்கத்தில் நிற்கும். பூஸ்மாவைப் புரிந்து கொள்வது கஸ்டம். அது சோறு தின்னாது. மீன், கருவாட்டுப் பொரியல், பப்படம் மட்டுந்தான் உண்ணும். எலிகளை வேட்டையாடிப் போட்டுவிடும். பல்லி ஓணான் போன்றவற்றையும் வேட்டையாடும். ஆனால் அவற்றைச் சாப்பிடுவதில்லை. பிள்ளைகளோடு பிள்ளையாய் இருந்து விளையாடும்

“மியாவ்....மியாவ்” பூஸ்மா கத்திக் கொண்டே இருந்தது.

“அம்மா! பூஸ்மா வித்தியாசமாகக் கத்துது. ஏன்ம்மா”?

“அது கத்தும்தான். நீ சாப்பிடு. உனக்கு ரியூசன் இருக்கு. சுறுக்காச் சாப்பிட்டுட்டு ரியூசனுக்கு ஓடிப் போ” அவளது அம்மா சத்தமிட்டார்.

..”இந்த மனுசிக்கு எந்த நேரமும் ரியூசன் கதைதான். ஒரே படிப்புத்தானா? நான் மனிதப்பிறவி இல்லையா? கொஞ்சம் ஓய்வு இருக்கா? சீ..... என்ன கொடுமைடா சரவணா”? அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் சலித்துக் கொண்டது. அவள் சாப்பிட்டாள். பூனை வெளியில் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

“பூஷ்மா வா... “ சுலக்ஷிகா அழைத்தாள். அது வரவில்லை. அதற்குரிய தட்டில் உணவை வைத்தாள். தனது பிளேற்றைக் கழுவி உரிய இடத்தில் வைத்தாள். கை முகம் கழுவி ரியூசனுக்கு ஆயத்தமானாள். அம்மா வழமையாக உணவின் பின் உறங்குவாள். அவரைக் குழப்ப விரும்பவில்லை. அவள் ரியூசன் வகுப்புக்குச் சென்றாள். அவளுக்குப் படிப்பின்மேல் வெறுப்பு வந்தது. ஓடியாடிக் கற்புதானே கல்வி. இது சப்பித் துப்புவதாக உள்ளது. பரீட்சை முடிந்ததும் படித்தது ஒன்றும் நினைவிருக்காது. வாழ்க்கைக்கு உதவாத கல்வி எதற்கு? இந்த அம்மா இயந்திரமாக இயங்கக் கற்றுக் கொண்டாள். என்னால் முடியாதே.” அவள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஒரே படிப்புத்தானா? என்ன கல்விக் கொள்கையிது”? அவள் அலுத்துக் கொண்டாள். அவளின் அலுப்புத்தனம் சரியானதே. இன்றையக் கல்வி பிள்ளைகளுக்குச் சமையைக் கொடுக்கிறது. மனிதத்துவத்தை மறந்த கல்வி. இயந்திரங்களை உருவாக்கவா இந்தக் கல்வித்திட்டம்? ஆசிரியர்கள் வகுப்பு நேரத்தில் பெரிய கோப்புகளை நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிபர்களுக்கு அந்தக் கோப்புகள் சரியாக இருந்தால் போதும். மேற்பார்வைக்கு வரும் அலுவலர்களும் அந்தக் கோப்புகளைப் பார்க்கிறார்களே தவிர கல்வியை அலகுவாரியாகவும், ஆழமாகவும் கற்பிக்கப் பட்டுள்ளதா என்பதைப் பார்ப்பதில்லை. வருகிறவர்களுக்கும் பாடங்களில் பரீட்சையம் இருக்கும் என்பது சந்தேகமே. சில அதிபர்களும், பல ஆசிரியர்களும் ரியூசன் வகுப்புக்களை நடத்துகிறார்கள். எங்கள் றோபோக்களாக ஆக்குகிறார்கள். ஏதோ ரியூசன் வகுப்பு முடிந்ததும் வீட்டுக்கு ஓடி வந்தாள்.

பூஸ்மாவில் எல்லோருக்கும் நல்ல விருப்பமும் இரக்கமும் இருந்தது. “அது சைவப் பிராணி. நன்றியுள்ளது. சோறு சாப்பிடாது. பப்பம் பொரித்துப் போட்டால் உண்ணும்.” இப்படி வருவோருக்கு மருமகளின் விளக்கம் நடக்கும். மீன் கருவாடு பொரித்துப் போட்டால் சாப்பிடும். அது சந்தோசமாகச் சாப்பிடும்போது ஒருவகையான மியோவ் என்று நீண்டொலிக்கும் சத்தமிட்டு உண்ணும்.

அதற்கொரு பழக்கம் வீட்டின் கதவோரத்தில் முன்பக்கந்தான் படுக்கும். எலிகளோ. பல்லிகள், ஓணான்களோ குறுக்கறுக்க முடியாது. பூஸ்மாவை நான் வீட்டுக்கு எடுத்து வந்ததே பெரியதொரு கதை. எனது வீட்டின் புத்தக

அலுமாரி எலிகளால் அல்லோலகல்லோலப் பட்டது. ஒரு நாள் தம்பியின் வீட்டுக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஒரு பூனை குட்டிகளை ஈன்று அவற்றோடு விளையாடிக் கொண்டிருந்தது. பலநிறக் குட்டிகள். தாய் நிறங்களைக் கொண்டு குட்டிகளை ஒதுக்கவில்லை. மனிதர்கள் விலங்குகளைவிக் கேவலமானவர்கள்..பாரதியின் பாடல் வரிகள் நினைவில் நின்றன.

சாம்பல் நிறத்தொரு குட்டி -கருஞ்
சாந்து நிறமொரு குட்டி
பாம்பு நிறமொரு குட்டி - வெள்ளைப்
பாலின் நிறமொரு குட்டி

சாம்பல் நிறத்துக் குட்டியைக் கொண்டுபோகும்படி கூறினார் தம்பியின் வீடு ஆலங்கேணியில் இருந்தது. தம்பியின் வீட்டிலிருந்து மோட்டார் சைக்கிளில் பூஸ்மாவைக் கொண்டு வரப்பட்ட சிரமத்தை நினைத்துமே பார்க்கமுடியாது. சீனக்குடா புகைவண்டி நிலையத்தினைத் தாண்டும்போது அது செய்த அட்டகாசத்தைச் சொல்லவே முடியாது.

ஒருவாறு திருகோணமலையில் உவர்மலையிலுள்ள வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தாகி விட்டது பெரும் சாம்ராச்சியத்தையே வெற்றி கொண்ட அலெக்சாந்தரின் பெருமிதம் எனக்கு. எனது புத்தக அலுமாரியைப் பாதுகாத்த 'அயன்லேடி' அந்தப் பூனைதான். அந்தப் பூனைக்குட்டிக்கு என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்பதில் பல அபிப்பிராய பேதங்கள் வந்தபோது சுலக்ஷிகா வைத்த பெயரையே எல்லோரும் ஏற்றுக் கொண்டனர். அன்று முதல் அது மண்ணுக்குள் போகும்வரை அதன் பெயர் பூஸ்மாதான்.

இம்முறையும் குட்டி இறந்து விட்டது. பூஸ்மாவை விட சுலக்ஷிகாவுக்கே கவலை. அவளது முகத்தைப் பார்த்தேன். விழிகளில் கண்ணீர் முட்டி விகித்தாள். குட்டியை இழந்த பூஸ்மவுக்குக் கவலையிருக்குந்தானே? அதுவும் ஒரு தாய்தானே. பரிதாபமாகப் பார்த்தார்கள். குட்டி இறந்ததால்தான் பூஸ்மா கத்தித்திரிந்தது என்பதை சுலக்ஷிகா உணர்ந்து கொண்டாள்.

இப்படிப்பட்ட பூனைக்கு என்ன நடந்திருக்கும். அன்றய தினம் இரவு வீட்டின்முன் படுத்திருந்தது. பூஸ்மா என்றதும் எழுந்து நடந்தது. நடக்க முயற்சித்து விழுந்து புரண்டது. தலையை நிமிர்த்த முடியாது தவித்தது. அதனால் முடியவில்லை. அதன் கழுத்து நீண்டு முகம் மறுபுறமாகச் சற்றுத் திரும்பியிருந்தது. இரவாகி பதினொரு மணிக்குத்தான் விசாரித்தேன். பாம்பு வந்த கதை வெளியாகியது. பாம்பைக் கண்டவர்கள் கூறினார்கள். பாம்பு கடித்ததை யாரும் காணவில்லை. ஒரு யூகந்தான். சென்ற மாதம் அதே பாம்பு வந்ததையும் அதனை வேட்டையாட முற்பட்டதையும், அது தப்பி ஓடிவிட்டதையும் வீட்டில் விவாதித்தார்கள்.

அன்று இரவு முழுவதும் பூஸ்மாவின் கதைதான். யாருக்கும் உறக்கமே வரவில்லை. கரும் சிந்தனை. பூஸ்மாவின் நினைவு எட்டிப்பார்த்த வண்ணம் இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் அதனைப்பற்றிப் புதுசு புதுசாகச் சொன்னார்கள். அது சிறு குட்டியாக இருந்தபோது ஓடிவிளையாடியதும், அது ஒளித்து விளையாடியதும் எங்கள் மனத்திரையில் நிழலாடின.

பாம்பு ஊர்ந்து வந்தது. அதனை வேட்டையாடும் முயற்சியில் இறங்கியது. பாம்பின் வால் பகுதியைக் கெளவியது. பாம்பு தன்னை விடுவிக்க வசதியாகப் பூனையின் பிறடியில் தாக்கியது. பூனை விடும்வரை தாக்கியது. அது சரைப்பாம்பு. சாரைப் பாம்பு விஷமற்றதாம். தன்னை விடுவித்துக் கொண்டு பாம்பு தப்பி ஓடிவிட்டது. இதனை யாரும் கவனிக்க முயற்சி எடுக்கவில்லை. பாம்பு வீட்டுப்படலையால் சென்றதைப் பக்கத்து வீட்டார் கண்டிருக்கின்றனர். இது பகல் நடந்திருக்கிறது. பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

எப்படித்தான் இருந்தாலும் பூஸ்மா என்று நான் குரல் கொடுத்தால் அதுவும் குரல் கொடுக்கும். அதன் குரல் வித்தியாசமானது. இது மனிதப்பிறவியா? என்று எண்ணத்தோன்றும். என்னோடு குரல்கொடுக்கும்போது அப்பா என்பதுபோல் கேட்கும். மருமகளிடம் அணுகும்போது அம்மா என்பதுபோல் குரல் கொடுக்கும்.

“அப்பா இது மனிதப்பிறவிதான்”. இது எனது மகனின் கூற்று. அது ஒரு பெண்பூனை என்பதால் சிலகாலங்களில் எனக்குப் பல பூனைகளால் இடைஞ்சல் ஏற்படும். பூனைகளின் அட்டகாசம் எனது வேலைகளைக் குழப்பும். கரும் கோபம் வந்தால் மெல்லிய பிரம்பால் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்ளும். அழுதவாறே வீட்டின் பின்புறம் சென்றுவிடும்.

விடிந்ததும் தனுஸ் பூஸ்மாவைத் தூக்கிக் கொண்டு மிருக வைத்தியரிடம் காட்டினான். அவர் பாம்பு கடித்துள்ளதை விளக்கினார். “சாரைதான் கடித்திருக்கு. பாம்பு தான் தப்பித்துக் கொள்வதற்காகக் கடித்திருக்கு. தலையிலும், கழுத்து நரம்பிலும் காயமிருக்கிறது. வேறு பாம்பு கடித்திருந்தால் இந்நேரம் செத்திருக்கும்.” கூறிக்கொண்டே ஊசியடித்தாராம்.. “எதற்கும் நாளைக்கும் இன்னொரு ஊசியடித்தால் சுகம் வரலாம். உடனே கொண்டு வந்திருந்தால் காப்பாற்றியிருக்கலாம்” என்றும் கூறினாராம். எனது மனம் ஓடிந்து விட்டது.

“உடனே கொண்டு வந்திருந்தால் காப்பாற்றியிருக்கலாம்” டாக்டரின் கூற்றிலேயே பூஸ்மாவின் வாழ்வின் முடிவைப் புரிந்து கொண்டேன். இனிப் பூஸ்மா நம்மைவிட்டுப் பிரிந்து விடும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது. எதற்கும் நாளைக்கும் கொண்டு வாங்க பார்ப்போம்” என்ற சொற்களால் சற்றுத் துணிவு பிறந்தது.

அது வேதனையால் சுருண்டு படுத்திருந்தது. “பூஸ்மா ஒன்றும் சாப்பிடுதில்லை. கூப்பிட்டாலும் சத்தம் போடாமல் படுக்கிறது”. என்று வீட்டில் உள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். நான் பூஸ்மாவிடம் சென்றேன் அதன் பக்கத்தில் சென்று கையை வைத்துத் தடவி “பூஸ்மா” என்று குரல் கொடுத்தேன். அது தலையை உயர்த்தி ‘மியாவ்’ என்றது. அப்பா என்று அழைப்பதுபோல் கேட்டது. “சரி ஆஸ்பத்திரிக்குப்போய் மருந்து போட்டு வா” என்றேன். அது ஆமோதிப்பதுபோல் மீண்டும் மியாவ் என்றது. அதனை தனுஸ் மூலம் டாக்டரிடம் அனுப்பினேன். ஊசிபோடப்பட்டது. பூஸ்மா வீட்டுக்கு வந்து விட்டது. அது உணவருந்தி இரண்டு நாளாகின்றன. மூன்றாம்நாள் சத்தமில்லாது கிடந்தது. அது தப்பாது என்றார்கள். கூப்பிட்டுப் பார்த்தும் சத்தம் போடவில்லையாம்.

“தாத்தா பூஸ்மா செத்திடுமா”? கண்கள் குளமாக சுலக்ஷிகா நின்றாள். அவளுக்கு வகுப்பேற்றப் பரீட்சை நடக்கிறது. அவளை பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைப்பதே பெரும்பாடாக இருந்தது. அவள் போனபின் நான் பூஸ்மாவைச் சென்று பார்த்தேன். கவலைக்கிடமாகத்தான் கிடந்தது. நன்றாகக் களைத்து வாடியிருந்தது. பூஸ்மாவின் நிலை கவலையளித்தது. இனி அதனால் பழையநிலைக்கு வரமுடியாது. சரி கூப்பிட்டுப் பார்க்கலாம் என்று அதன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தேன். சத்தமில்லை.

பேச்சு மூச்சில்லாது கிடந்த பூஸ்மாவை அழைத்தேன். ஒரு சத்தம் மியாவ்’ என்று வந்தது. அதன் பின்னங்கால்கள் வழமைபோல் இடுப்புக்குக் கீழ் நிலத்தில் படுப்பதுபோல் கிடந்தன. இடுப்புக்கு மேல் முன்னங்கால்களை உயர்த்திப் பிடித்தபடி கூப்பிய கைகள் போன்று சேர்ந்திருந்தன. முகம் எங்களைப் பார்த்ததுபோல் கிடந்தது. அது தனது இறுதிப்பார்வையைக் காட்ட எத்தனித்ததைக் கண்ணுற்றேன். சாடையாக திறந்தும் திறவாத இமைகளை அசைத்தது. பாதிவிழிகளால் பார்க்க முனைந்தது. ‘மியாவ்’ என்றொரு மெல்லிய சத்தம் மட்டும் வெளிவந்தது. வளர்ப்புப் பிராணிகளுக்குத்தான் எத்தனை பாசம்.

இப்படித்தானே எனது பாட்டனார் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபோது பலர் அவரை அழைத்தும் சத்தமில்லாது கிடந்தார். அவரது ஆத்மா பிரியும் நேரம். எனது மனம் அழுதது. அழுகையை அடக்கிக் கொண்டு அவரை மனமுருகி அழைத்தேன். ‘ஓம்’ என்று ஒருதரம் சத்தம் அவரது வாயிலிருந்து வந்தது. அந்த நினைவு இப்போது எட்டிப்பார்த்தது எனது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கசிந்து வடிந்தது. தனுஸ் நிலத்தைப் பார்த்தபடி கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் நின்றான். இவ்வளவு காலமும் எங்களோடு வாழ்ந்துவிட்டு இன்று அது எங்களிடம் பிரியாவிடை சொல்லிற்று. எனது கண்கள் பொலபொலத்தன. ஒரு வெள்ளைத்துணியினால் அதன் உடலைச்சுற்றிக் கிடங்கினில் வளர்த்தி மண்ணுள் தஞ்சமாக்கினேன். பூஸ்மா இல்லாத வீடு பாழாய்க் கிடந்தது.

எனது மனைவி பிரிந்து வீடு வெறிச்சோடிக் கிடந்ததை நினைத்துக் கொண்டேன்.

நம்மோடு இருப்பவர்கள் சண்டையிட்டாலும் பேசி உறவாடிப் பழகுவது உயிர்துடிப்பாக இருக்கும். ஆனால் அவரே இறந்துவிட்டால் நம்மை அறியாமலேயே நாம் தனிமையாக்கப்பட்ட ஒரு சூழல் ஏற்பட்டுவிடும். அதேநிலையை உணர்ந்து கொண்டேன். ஒரு தனிமை தெரிந்தது. எனக்கே இப்படியென்றால் சுலக்ஷிகா என்ன பாடுபடுவாள்.

அப்படியே கதிரையில் சாய்ந்தேன். சுலக்ஷிகா பாடசாலையால் வந்ததும் ஓடிவந்து எனது கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு “எனது பூஸ்மா...” அவளுக்கு வார்த்தைகள் வரவில்லை. “ஓ...” விக்கிவிக்கி அழுதாள். முகம் வீங்கிச் சிவந்து கிடந்தது. நான் யாருக்காக அழுவேன். அவளது தலையை மெதுவாக வருடிவிட்டேன். “அழாதே அம்மா இன்னொரு பூனைக்குட்டி வளர்ப்போம்.” அவள் என்னைக் கோபமாகப் பார்த்தாள்.

“இனி ஒன்றும் வளர்க்கத் தேவையில்லை. அவை பிரிந்தால் என்னால் தாங்க முடியாது.” அழுதாள். அழுதுகொண்டே இருந்தாள்.

ஒரு வளர்ப்புப் பிராணியால் எனது பாட்டனாரின் இழப்பு மனதினில் புகுந்து உலுக்கியது. எனது துணைவியின் பிரிவு மனதைக் குடைந்து பழையனவற்றைக் கிண்டிக் கிளறிச் சித்திரவதை செய்தது. பூஸ்மாவின் கூப்பிய கால்களும். அதன் ஒலியும் காதுகளில் நாராசமாய் பாந்தன. சுலக்ஷிகாவின் பிஞ்சு மனதின் பாசத்துடிப்பும் அழுகையும் என்னை வாட்டி வதைத்தன. என்ன உலகமிது? நானும் அழுகேன். மனஇறுக்கம் போகும்வரை விம்மினேன்.

எனது காலடியில் கிடந்து அழுத அந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் ஆவேசத்தோடு என்னைப் பார்த்தது. “தாத்தா அந்தப் பாம்பைப் கொல்லவேணும்.” அவளது அந்த ஆவேசத்தைக் கண்டு எனது மனம் திடுக்குற்றது.

ஒரு வளர்ப்புப் பிராணியை இழந்த இந்தப் பிஞ்சு உள்ளம் இவ்வாறு வெஞ்சினம் கொண்டால் கொடிய போரினால் தாய். தந்தை. உடன்பிறப்புக்களை இழந்த இளம் உள்ளங்களின் வெஞ்சினம் எவ்வாறு அமைதியுறும்? எனது மனதினிலே பெரும் போராட்டம். பாசம் ஐந்தறிவுப் பிராணிகளுக்கும் உண்டு அன்பென்பது அனைத்து உயிரினங்களுக்கும் உண்டு. அவற்றின்மேல் நாம் வைக்கும் பிரியம் மனிதனின் அன்புக்கும் பெரியது. பூஸ்மாவின் கூப்பிய கைகள் போன்ற கால்களையும். அதன் இறுதிப் பார்வையும் என் மனதைப் பிழிந்து கொண்டே இருக்கிறது.

ஞானம் செப்தம்பர் 2014

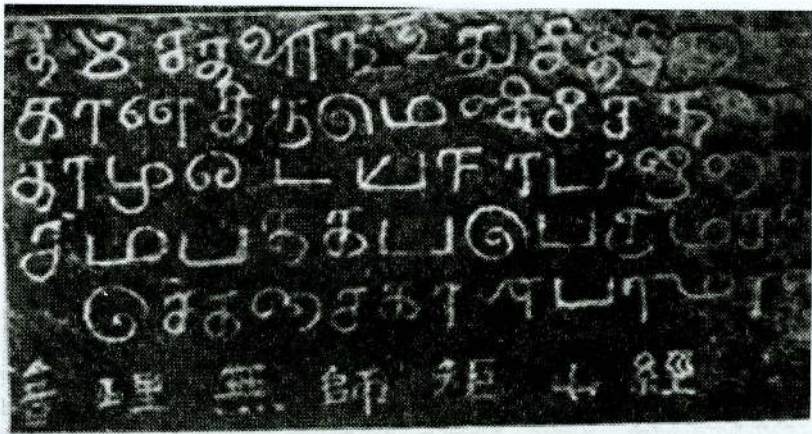
5. ஜட்ஜ்மன்ட் டே

தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பியில் அந்த மக்களுக்கு நன்மதிப்பு இருந்தது. அவர் ஓய்வு பெற்று பத்து வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. எனினும் அவர் இல்லாமல் எந்தக் காரியமும் அந்த ஊரிலும் சரி, பக்கத்து ஊர்களிலும் சரி நடவாது. புடைத்து வளர்ந்திருந்த பனிச்சை மரத்தின் கீழிருந்து கிராமத்து மக்கள் நடப்புகளை விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இடையே கந்தையரின் கிணற்றுப் பிரச்சினையும் வந்தது.

“வாத்தியாரையா! இதில நல்லதொரு நிலையத்தை எடுத்துத் தாங்க. இன்றைக்கே கிணற்று வேலையைத் தொடங்கப் போறன்.” வினயமாகக் கேட்டார். சின்னத்தம்பியர் எழுந்து கந்தையரின் வளவினுள் புகுந்தார். சனங்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். கந்தையரின் வளவின் நடுவில் அவரது வீடு இருந்தது. வீட்டின் முன் பக்கமாக எட்டடி நடந்தார். அவரது கையில் மண்வெட்டியும் இருந்தது. “இதில வெட்டுங்க. நல்ல தண்ணி கிடைக்கும்” சொல்லிக்கொண்டே மண்வெட்டியினால் வெட்டத் தொடங்கினார்.

கந்தையர் அவரை வெட்டவிடாது மண்வெட்டியைப் பறித்தெடுத்துத் தானே நிலத்தைத் தோண்டி வேலையைத் தொடங்கினார். கிராமத்தில் வேலையென்றால் தங்களது வேலையாகவே கருதி செய்வார்கள். கூடியிருந்தவர்கள் சேர்ந்து வேலை செய்தார்கள். அலவாங்கினால் நிலத்தைக் குத்தி, மண்வெட்டியினால் மணலைப் புரட்டி ஐந்தடி ஆழத்துக்குக் கிண்டிவிட்டார். இன்னும் மூன்றடி கிண்டினால் தண்ணீரைக் கண்டு விடலாம். தம்போட்டியார் என்ற தாமோதரம் அதனைப் பார்த்தபடியே நின்றுார். வெட்டிய குழியிலிருந்து பழங்காலச் செங்கற் துண்டுகள் வெளிவந்தன. அவர்களுக்கு அவ்வளவு அதிசயமாகத் தெரியவில்லை. இராசராச சோழனின் மகன் இராசேந்திர சோழன் காலத்தில் இந்தப்பிரதேசங்கள் சோழராட்சியின் கீழிருந்ததை முப்பாட்டன் காலத்திலிருந்து அறிந்திருந்தார்கள். பல தமிழ்ச்சைவர்கள் பௌத்தமயத்தைத் தழுவியதையும். நாயன்மாரின் புரட்சிகரமான செயற்பாடுகளையும் அறிந்திருந்தார்கள்.

“பெரிய கற்களாக வந்தால் கிணற்றுக்கு வேண்டிய செங்கற்களை விலைக்கு வாங்க வேண்டிய தில்லை” கந்தையர் ஒரு அசட்டுச்சிரிப்போடு கூறிக்கொண்டே அலவாங்கால் நிலத்தில் இடித்தார். கணீர் என்ற சத்தத்தோடு அலவாங்கு றப்பர்த்தடிபோல மேலெழுந்தது. ஆச்சரியம் மேலோங்க மண்வெட்டியினால் குழியை அகலமாகக் கிண்டினார். பெரியதொரு கல் எட்டிப்பார்த்தது. அதனை அப்படியே சிதைவில்லாமல் பலரது ஒத்தாசையுடன் வெளியில் எடுத்தார்கள். அது எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு. சின்னத்தம்பி கற்பலகையை அவதானமாகக் கவனித்து நன்றாகப் பார்த்தார்.

அவரால் அதனை படிக்கமுடியவில்லை.

“இது சோழர்காலத்துக் கல்வெட்டு”. சின்னத்தம்பியர் அடித்துச் சொன்னார். “அரசாங்கத்துக்கு அறிவிச்சுப் போடுங்க” அவரே கணபதிப்பிள்ளை விதானையார் ஊடாக அறிவித்தும் விட்டார். கந்தையர் அந்தக் கற்பலகையையே நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்த இடத்தில் பலர் கூடிவிட்டனர். சின்னத்தம்பியர் திரும்பி வந்தபோதும் கந்தையர் அந்தக் கல்லையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?

“என்ன கந்தையா விசர்பிடித்ததுபோல் இருக்கிறாய்.? கிணற்றைக் கட்டும் வேலையைப் பார். யோசியாதை”. சின்னத்தம்பி கந்தையரை ஆசுவாதப் படுத்தினார்.

“வாத்தியாரையா! எனக்கு கையும் ஓடுதில்லக் காலும் ஓடுதில்ல. இதில என்ன எழுதிக்கிடக்கென்று ஆருக்குத் தெரியும்.” கந்தையர் அதில் எழுதியுள்ளதை அறியும் ஆவலில் இருந்தார்.

“இதிலயாவது இரண்டு மூன்று எழுத்துக்கள் விளங்குது. மாயன் கலண்டரில் ஒன்றும் விளங்குதில்ல. பிரளயம் வந்து உலகம் அழிவு ஏற்படும் என்று மாயன்கள் கூறியிருக்கின்றார்கள்.” தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பி விளக்கினார்.

“உலகம் எப்படி அழியும்? என்ன புளுடா விடுறியள்”? கந்தையர் சிலாகித்தார்.

“இப்பவே போய் மாயன் கலண்டரை எடுத்துக் கொண்டு வாறன். அதக்காட்டினால்தான் நீங்க நம்புவீங்க”.

சின்னத்தம்பியர் கந்தையரிடம் இந்த விபரத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவசரமாகப் போனார். கந்தையருக்கு யோசனை பிடித்து விட்டது. “இதுவும் வாத்தியார் சொல்வதுபோல் இருக்குமோ”? அவர் பேயறைந்ததுபோல் உறைந்து விட்டார். கந்தையரின் மனக்கண்முன் பிரளயம் தோன்றிப் பயம் காட்டியது.

பிரளயம் என்றால் எப்படி இருக்கும்? அவரது மனம் கிலாசித்தது. சீதை தீக்குளித்தபின் நிலத்தைப் பார்த்துத் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்கிறாள். நிலம் பிளந்து சீதைக்கு வழி விடுகிறது. அவள் நிலத்தினுள் மறைந்துவிடுகிறாள். நிலம் மூடிக்கொள்கிறது. அப்பொழுது எழுப்பப்படும் ஒலி அவரைத் திகில் கொள்ளச் செய்தது. அதனை ஒரு சினிமாப்படத்தில் பார்த்த நினைவு வந்தது. சுனாமி சுழன்றடித்து உயிர்களைப் பறித்ததையும் மக்களது அவலங்களையும் நேரடியாகவே தனது கண்களால் பார்த்தவர். அவை எல்லாம் இலங்கையிலும் உலகின் நாடுகளில் ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் நடந்தவை. ஆனால் சின்னத்தம்பியர் கூறியது? “2012 டிசம்பர் 12ல் வரவிருக்கும் முடிவு பெரிய பிரளயமாம். அவரது முளையில் குழப்பமான பிரளயம் அடிக்கத் தொடங்கி விட்டது. போனவிசையோடு சின்னத்தம்பியர் வந்தார்.

“என்ன கந்தையா இன்னும் யோசிக்கிறாய்? உனக்கு முன்னால் இருக்கும் இந்தக் கற்பலகையைப் பார்த்துப் பிரமித்து விட்டாயா? இதைப்பார். இதுதான் மாயன்களின் கலண்டரும், புத்தகமும். ஒருமுறை கொழும்பில் பேமென்றில வித்தாங்கள். அப்போது வாங்கினது. இப்ப பழசாய் போச்சது. எழுத்து ஆங்கிலத்தில் இருந்தாலும் சொற்கள் மாயன் பாசைதான். அது விளங்காது. இதோ இருப்பது அவர்களது கலண்டரின் படம். எல்லாம் உருவங்களாகத்தான் இருக்கு” புத்தகத்தையும், கலண்டரையும் காட்டினார். அது புகைபடிந்து பழையதாகத் தெரிந்தது.

கந்தையர் அவற்றைப் பார்த்தார். அவருக்குக் கவலை தொற்றிக்கொண்டது. அவற்றைப் பார்த்தபடியே கல்லாய்ச் சமைந்து விட்டார்.

“இதப்பற்றி ஏன் கவலைப்படுகிறாய்? இது மாதிரி எத்தனையோ இருக்கும்.. இதுக்குப் போய் இப்படிக்கல்லாய் சமைந்தால் எப்படி? அடிக்கடி நமக்குப் பிரளயம் வருவதுதானே? இயற்கையாக இருக்கலாம். அல்லது செயற்கையாக இருக்கலாம். நமக்குத் தெரிந்ததெல்லாம் 2004 ல் அடித்த சுனாமியும் 2009ல் அடித்த முள்ளி வாய்க்காலும்தான். இது பருவக்காற்றுப்

போலத்தான். பருவக் காற்று, பருவம் தவறாமல் வரும் ஆனால் முந்திப் பிந்தியடிக்கும். பாருவக்காற்று வரும். வெள்ளம் வரும். வரட்சி வரும். வந்தமாதிரிப் போகும். இதையெல்லாம் மனதில் எடுத்துக் கொண்டால் நாங்க வாழேலாது. இருக்கும் வரை செத்துச் செத்துப் பிழைப்பது வாடிக்கையாய் போச்சு. தைரியமாக எல்லாத்துக்கும் முகம் கொடுக்கப் பழக வேண்டும். முள்வேலிக் கம்பிக்குள்ளும் இருந்தமதானே?”. சின்னத்தம்பியர் ஒரு தைரியத்துக்குச் சொல்லி வைத்தார்.

அவருக்கும் உள்ளூறச் சற்று உறுத்தல்தான். மாயன் நாகரிகம் பற்றிப் படித்து தனது மாணவர்களுக்குப் படிப்பித்தவர். அவர்களது கேள்விகளுக்குத் தயங்காது பதிலளித்தவர். இப்போது அந்தக்காலத்தில் மூன்றாம் வகுப்புப் படித்த கந்தையருக்குச் சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தார். விதானையார் சிலரோடு வந்து கல்வெட்டைக் கொண்டு போனார்கள்.

சின்னத்தம்பியர் விளக்கத் தொடங்கினார். “தென்னமரிக்காவில் மாயன் இனம் நாகரிகத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்த காலம் ஒன்றிருந்தது. கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றி பதினைந்தாம் நூற்றண்டுவரை இருந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகிறார்கள். கிட்டத்தட்ட மூவாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வாழ்ந்த இந்த இனம் குறித்த செய்திகள் மர்மமாகவே இருக்கிறது. மாயன்கள் கட்டிடக்கலை, சோதிடம், கணித சூத்திரங்களில் கைதேர்ந்தவர்கள். இதற்கு உதாரணமாக அவர்களது கலண்டர் விளங்குகிறது. மாயன்களின் கலண்டர் கி.மு. 3113 ல் தொடங்கி கி.பி. 2012 ல் முடிவடைகிறது. அன்று உலகம் அழியப்போகிறதைக் கூறாமல் கூறியிருக்கிறார்கள்.

சூரியகுடும்பத்தில் உள்ள பூமி சூரிய மண்டலத்தில் நேர்கோட்டுக்கு 2012 டிசம்பர் 12ல் வருமாம். இதையடுத்து முதலில் பயணித்த திசையிலிருந்து விலகி நேரெதிராக விலகிப் பயணிக்கும். அப்போது புவியின் காந்தப்புலங்கள் திசைமாறும். துருவங்கள் இடம் மாறும். துருவங்களின் இடமாற்றம் பற்றி ஏற்கனவே விஞ்ஞானிகளால் விவாதிக்கப்பட்டு ஓரளவு ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 2012ல்தான் ஏற்படுமா? என்பதை எவராலும் அறுதியிட்டுக் கூறமுடியவில்லை.

“சரி வாத்தியார். அப்படியென்றால் என்ன நடக்கும்.?” சின்னத்தம்பி வாத்தியாருக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

“அப்படி பெரிதாய் ஒன்றும் நடக்காது. தினம் தினம் பனிமலை தீப்பிளம்பைக் கக்கும். எரிமலை வெடித்துச் சிதறும். பூகம்பம் ஏற்படும். இயற்கைப் பேரழிவுகள் நடக்கும். ஆங்காங்கே பிரளயம் தோன்றி மனித அவலங்கள் ஏற்படும்.”

“அவ்வளவுதானா? அல்லது இன்னும் முள்ளிவாய்க்கால் பேரழிவுகளும் வருமோ? நான் பயந்து போய்க்கிடக்கிறேன்.” சொல்லியவாறு பெருமூச்சை விட்டார்.

“நிலநடுக்கம். எரிமலைக் குமுறல் எற்பட்டால் மலையளவு சுனாமி அலைகள் எழுந்து வீசி நிலத்தைக் கபளீகரம் செய்யும். ஊழிப் பெருநீர். ஊழிப் பெருந்தீ, இப்படி ஆட்டிப்படைக்கும் என்று மாயன் கலண்டர் உறுதி செய்கிறது”. சின்னத்தம்பி குழப்பிவிட்டார்.

“கந்தையா! இதைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. சூரிய மண்டலத்துக்கு ஒருநாள் என்பது நமது பூமியின் கணக்குப்படி 25,625 வருடங்களைக் கொண்டதாம். இதனை மாயன்களின் கலண்டர் ஐந்து காலகட்டங்களாகப் பிரிக்கிறது. ஒவ்வொரு காலகட்டமும் 5125 வருடங்களைக் கொண்டது. நான்கு வருடக் கட்டங்கள் ஏற்கனவே முடிந்து விட்டதாம். இப்போது ஐந்தாம் காலகட்டமான இறுதிக் கால கட்டமாம். நாம் ஐந்தாவது காலகட்டத்தில் வாழுகிறோம். அதுவும் 2012 டிசம்பர் 12ல் முடிகிறது. இதனைத்தான் 'ஐட்ஜ்மென்ட் டே' என்று பலரும் சொல்லி அஞ்சுகிறார்கள். நமகுக்கு முன் வாழ்ந்தவர்கள் 5125 வருடங்களுக்கு முன்பாக கி.மு.3113 ல் நடந்த இயற்கைப் பேரழிவில் செத்துப்போயிருப்பார்கள். உயிரினங்கள் அழிந்து மீண்டும் தோன்றியிருக்கலாம் என்று மாயன் கலண்டர் கூறுகிறது. இதைச் சொன்னவர்களும் இன்றில்லை. நாம் ஏன் இதைப்பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டும்?” சின்னத்தம்பியர் கூறிவிட்டு நமட்டுச் சிரிப்பை உதிர்த்தார்.

வெள்ளைவான் ஒன்று ஊர்ச்சந்தியில் வந்து நின்றது. அதற்கு இலக்கத்தகடு இல்லை. சிலர் துப்பாக்கி சகிதம் இறங்கினார்கள். தொடர்ந்து இன்னும் சில வாகனங்கள் வந்தன. சில மதத்தலைவர்களும் வந்தார்கள். ஊரின் பல தெருக்களாலும் நடந்து வந்தார்கள். இப்போது கந்தையர் கூட்டம் இருந்த இடத்தைச் சுற்றி வந்தார்கள். அந்த கற்பலகை எடுத்த இடத்தைக் காட்டி ஏதோ கதைத்தார்கள். அதனைப் படமெடுத்தார்கள். அந்த இடத்தில் இருந்து சுற்றுவட்டத்தைக் கணக்கிட்டார்கள்.

ஒருவர் சொல்லச் சொல்ல இன்னொருவர் குறிப்பெடுத்தார். கையோடு அறிவித்தல் பலகை ஒன்றையும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். வாகனங்களில் கொண்டு வந்த தடிகளை எடுத்துத் தற்காலிகமான கொட்டிலைக் கட்டினார்கள்.

“இந்த இடத்தில்தான் புத்தபகவான் பிரசங்கம் செய்தவர். அதற்கான தடயம் அந்த கற்பலகைதான். இந்த இடத்தில் அத்துமீறி யாரும் குடியிருக்கூடாது. எல்லாரும் காலி பண்ணிக்கொண்டு கெதியாய் போய்விடுங்க” கட்டளை

பிறந்தது. எல்லோரும் கொதித்தெழுந்தார்கள்.

“இது என்ன அக்கிரமம்? காலங்காலமாக எங்கட ஆக்கள் இருந்த இடமிது. எங்கட பாட்டான், பூட்டன். முப்பாட்டன் வாழ்ந்த இடம். இதில்தான் பத்தினி அம்மன் கோயில் இருந்தது. போத்துக்கீசர் அழித்தார்கள். இடிபாடு கிடக்கிறது. அதுதான் அம்மனுக்கு நாங்க கட்டிய சின்னக் கோயில். இதைவிட்டு நாங்க எங்க போறது?” அபிராமியாச்சி ஆக்கிரோசமாகக் கேட்டாள். அவளது குடும்பம் காலங்காலமாக அந்த ஊரிலேயே வாழ்ந்து வருகிறது. அபிராமியாச்சியின் பாட்டனார் அந்தக் கோயிலின் பூசகராக இருந்தவர்.

“இந்தியாக்கு.... இல்லாட்டி எங்கெண்டாலும்.... போங்க. இது எங்கட இடம்.” அரைகுறைத் தமிழில் அதிகாரத்தோடு சொன்னார்கள். சில இளைஞர்களை ஆத்திரப்பட்டார்கள். “தம்பிமார் வில்லங்கத்துக்க மாட்டிக்கொள்ளாதிங்க. பேசாமல் இருங்க”. சின்னத்தம்பியர் அமைதிப்படுத்தினார். கொண்டுவந்த அறிவித்தல் பலகையை நாட்டிக் கொங்கிறீர் போட்டு நாட்டினார்கள். அதில் ஒரு மஞ்சள் துணியைக் கட்டினார்கள். “கெதியாகப் போய்விடவேண்டும் என்ன? சொன்னது விளங்கிச்சா”? அவர்கள் போய்விட்டார்கள்.

கந்தையரும், கூடிநின்ற சனங்களும் அந்த அறிவித்தல் பலகையைப் பார்த்தார்கள். சின்னத்தம்பி உரக்க வாசித்தார்.

“இந்தக் கிராமம் புனிதபூமி. இங்கு குடியிருக்கத் தடை விதிக்கப் பட்டுள்ளது. அத்துமீறி குடியிருப்போருக்கும், சட்டத்தை மீறுவோருக்கு எதிராகக் கடும் நடவடிக்கை எடுக்கப் படும். தண்டிக்கப்படுவார்கள்”

சின்னத்தம்பி சிலையாக நின்றார். கந்தையருக்குச் நிலக் கபளீகரம், சுனாமி என்றதும் வயிற்றைக் கலக்கியது. கடல் ஒரு பக்கம் தமிழரது நிலங்களைக் கபளீகரம் செய்கிறது. மறுபக்கம் அரசமரங்களும் பௌத்த விகாரைகளும், சிப்பாய்களின் குடியேற்றமும் என்று நிலங்களைக் கபளீகரம் செய்கிறார்கள். அவருக்கு மாயன்களின் கலண்டரின் உண்மைகள் படிப்படியாகப் புரியத் தொடங்கியது. இறுதியில் மாயன்கள் வரலாற்றில் இல்லாது போனார்கள். கந்தையருக்குத் தலை சுற்றியது. சின்னத்தம்பியர் கூறிய 2012 டிசம்பர் 12ன் 'ஜட்ஜ்மன்ட் டே' பற்றிய உண்மை புலப்படத் தொடங்கியது.

தினக்குரல்

6. அலைகடல் சுழி

“அக்கா என்ற பங்கத் தந்திரு. இல்லாட்டி நடக்கிறதே வேற.”

“என்னடா செய்வாய் ...”?

“எல்லாத்யும் குழப்பி அள்ளி வீசிவிடுவம்”

“செய்யுங்கடா பாப்பம்”.. பெட்டைகள் எல்லாரும் ஒன்றாக நின்றார்கள்.

“அக்கா! சொன்னதச் செய்துபோடுவம்” உரத்த குரலில் சித்திரன் என்ற சித்திரவேலன் சத்தமிட்டான்.

“செய்யன்.. பாப்பம். அப்பாட்டச் சொல்லி அடிவாங்கி” அவள் முடிக்கவில்லை.

“என்னடி சத்தமங்க... இப்பதான் கொப்பர் வயலால் வந்து படுக்கிறார்....அந்த மனுசனக் கொஞ்சம் களைப்பாற விடுங்களன்.” தங்கம்மாவின் குரல் கேட்டுப் பிள்ளைகள் சுண்டெலிகளாய் மௌனமாகினர்.

“புளியமரக்கிளைகளில் தாவியேறி, பிஞ்சுகளைப் பிடுங்கிக் குடுத்தத்தானே? இப்ப என்ன குழப்புறீங்க.”

“டேய்! சத்தம் செய்யவேணாம்.. உங்களுக்கும் தாறம்.” செல்லநாச்சியார் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

உப்பு, மிளகாய்த்தூள் சேர்த்து உரலில் போட்டுத் துவைத்து. வாழையிலைகளில் பங்கிட்டு அவர்கள் உண்ணும்போது சிறுவர்கள். வாய்பார்த்து உமிழ்நீர் ஊறநின்றார்கள்.. “இந்தப்பேய்கள் வந்து ஒத்தக்கால்ல. நிக்கதுகள். விடாதுகள்.. தேவாங்குகளின் கண்படப்போகுது. வயிறு வலிக்கும். கொஞ்சம் இந்த பேய்களுக்கும் பிச்சி வைப்பம்.. இந்தாங்க” அவர்களுக்கும் ஏசியேசிக் கொடுத்தார்கள்.. இந்த ஏச்சும்பேச்சும் சிறுவர்களுக்கு உறைக்காது. ஆனால் அவர்கள் செய்த துவையலை ருசித்து உண்ணும்போது அவற்றை மறப்பார்கள்.

கிராமம் கிராமம்தான். இன்பமும் துன்னமும் கொட்டிக்கிடக்கும். மனிதரை மனிதர் மதித்து நடக்கும் பண்பாடு தவறும். சின்னத்தம்பியர் கண்டற்காட்டில் பல ஏக்கர் நன்செய்கை நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரர். சின்னத்தம்பியரைப்

போல் பலர் இருந்தார்கள். அவர்கள் அனைவரும் சம வயதுடையவர்கள். கூட்டாளிமார்கள். சொல்லி வைத்ததுபோல் குழுக்களாக வயலுக்கு ஒன்றாகப் போய் வருவார்கள். ஒவ்வொரு குழுவும் தமக்குள் எந்தக் குழு வீடுகளுக்குப் போவது என்று முடிவெடுத்து வைத்திருந்தார்கள். வயலுக்குப் போனால் ஒரு கிழமைக்குப்பின்தான் வருவார்கள். யார் யார் எப்போது வீடுகளுக்குப் போய் வருவதென்று முன்கூட்டியே திட்டமிட்டுக் கொள்வார்கள். அதன்படியே வீடுகளுக்கும் போய் வருவார்கள். வயலில் வேலை செய்வதற்கென்று கூலியாட்களும் உள்ளனர்.

ஒவ்வொருவர் நிலத்திலும் ஒரு சிறிய வீடு இருக்கும். ஒரு மரத்தையண்டியே அவற்றைக் அமைப்பார்கள். பகலில் இளைப்பாறவும், பழையன பேசி மகிழவும், மாலையானதும் சந்தோசம் கொண்டாடி ஒன்று கூடவும் மரத்தடிதான் பொருத்தமானது. அந்த சிறிய வீட்டினை 'மால்' அல்லது 'குடல்' என்றுதான் சொல்வார்கள். அவர்களது உடமைகள் அதற்குள் தஞ்சமாகும். அத்துடன் வயலின் சொந்தக்காரர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் மருந்தும் இருக்கும். அதற்குள்தான் மருந்தை அருந்திவிட்டு கிராமியக் கலைகள் ஊற்றெடுக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொருவருடைய மாலில் மாலையைக் கழிப்பார்கள். வயலில் வேலை செய்யும் உதவியாளர்களுக்கும் உரிய பங்கு கிடைக்கும்.

யாவும் முடிந்தபின் காவலுக்காக அமைக்கப்பட்ட ஒத்தாப்பில் காவலிருப்பார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் யார் எழும்புகிறார்களோ அவர் வயலைச் சுற்றி வருவார். ஒருவர் பின் ஒருவராக இவ்வாறு மேற்பார்வை தொடரும். இரவுவேளையில் அரிக்கன்லாம்பு வெளிச்சம் வயல்வெளி எங்கும் அலங்காரம் காட்டும். எல்லை வரம்புகளில் தீவறைகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு எரியும்.

ஒத்தாப்பு பார்ப்பதற்குச் சிறிய குடல்போன்றுதான் தெரியும். ஆனால் அது அவர்களுக்கு மாளிகை. காட்டுத் தடிகளால் கட்டிட்கள்போல் செய்திருப்பார்கள். அவற்றைச் 'சிறாம்பி' என்பார்கள். மூன்று அல்லது நான்கு அடி உயரம் கொண்டதாக இருக்கும். ஒரே அளவான நீளமான தடிகளைச் சேர்த்து அவற்றின் கீழ் குறுக்காகப் பல தடிகளைச் சேர்த்து பாற்கொடியால் விரிந்திருப்பார்கள். ஈச்சைமட்டைகளை அளவாக வெட்டியெடுத்து அவற்றின் கூரிய முட்களையும், ஊசிபோன்ற இலைகளையும் நீக்கி நீளப்பாட்டில் ஒரே அளவாக நறுக்கிச் சீராக அடுக்கி விரிந்திருப்பார்கள். அதன்மேல் வெட்டியெடுத்த காய்ந்த புற்களைப் பரத்தி சாக்கினை விரித்து அதன்மேல் பாயை விரிப்பார்கள். அதன்மேல் தங்கள் துப்பட்டிகளை விரித்திருப்பார்கள். சிறாம்பியில் படுத்தால் பஞ்சணை மெத்தைதான். அவ்வளவு சுகமாக இருக்கும்.

ஒத்தாப்பை அண்மித்து இரவில் 'தீவறை' எரிந்து கொண்டிருக்கும். தீவறை

என்பது காய்ந்த பெரிய விறகுத் தடிகளைப் போட்டு தீயை மூட்டிவிட்டால் விடியவிடிய எரிந்து கொண்டிருக்கும். காட்டு விலங்குகள் வருவதற்கு அஞ்சும். வேண்டிய நேரம் தீவறையிலேயே வெந்நீரை வைத்து தேநீரும் தயாரித்துக் குடிப்பார்கள். சூடான தேநீர் பனிக்கुளிரை அகற்றிச் சுறுசுறுப்பை ஏற்படுத்தும். அந்த நேரத்துக்கு உடலுக்கு இதமாகவும் உறக்கத்தை நீக்கி உற்சாகத்தையும் உத்வேகத்தையும் கொடுக்கும். இந்த விவசாயத் தொழிலில் உள்ள சந்தோசம் வேறு எதிலும் இல்லை என்பது இவர்களுடைய பற்று.

சின்னத்தம்பியர் குழுவினர் வீட்டுக்கு வரும்போது மற்றக் குழுவினர் இவர்களது வேலைகளையும் கவனித்துக் கொள்வார்கள். வேலையாட்கள் தமது வேலைகளைப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். வீட்டுக்கு வேண்டிய விளைபொருட்களை சுமந்து கொண்டு போவார்கள். வயலுக்குப்போகும்போது வயலுக்குத் தேவையான பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு போவார்கள். சின்னத்தம்பியர் குழுவினர் வீட்டுக்கு வந்தார்களென்றால் ஒரு மூன்று நான்கு நாட்கள் வீடும் ஊரும் கலகலக்கும்.

ஒருகாலத்தில் சோழப் பெருமன்னர் பொலநறுவையை இராசதானியாக்கி ஆண்டனர். அவர்களின் பிரதானிகளாக கண்டற்காட்டை அண்டிய பிரதேசங்கள் தமிழ்க் குறுநில மன்னர்களால் ஆளப்பட்டதாம். அதற்கான ஆதாரங்களாக ஆங்காங்கே காணப்படும் பழைய கருங்கற் கட்டிட இடிபாடுகள் மூலம் தெரியும்.. மகாவலியின் வடபுறமாக சாவாறு, சாந்தாப்பணிக்கன், பொன்னன்கேணி, கீரைத்தீவு, தீனேரி, மாகாமம், எனப்பல ஊர்கள் இருந்தன. அந்நிய படையெடுப்பினால் க்களுக்கு இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டன. மலேரியா நோய் தாக்கிப் பல உயிர்கள் காவுகொள்ளப் பட்டன. வேறு வழியில்லாது வெளியேறினர். தங்கள் சொந்தக்காரர்கள் வாழ்ந்த குடியிருப்புக்களை நாடி வாழ்ந்தனர். இன்று கண்டற்காடு நன்செய் நிலமாகவே கிடக்கிறது. குடியிருப்புக்கள் காணாமல் போய்விட்டன.

ஆலங்கேணி அற்புதமான கிராமம். உப்புநீர் சிற்றாறு ஊர்ந்து வரும். கடலாடி வரும் காற்றால் தென்னை பனைகள் தலைவிரித்தாடும். எழுத்தாளர் மூதறிஞன் வ.அ.இராசரத்தினம் கூறியதுபோல் 'வெண்மணல் கிராம'மாய் விரிந்து கிடக்கும். பால் பொழியும் ஆநிரைகள் படுத்திருக்கும். பாலும் நெய்யும் வீடெங்கும் பரந்திருக்கும்.

ஆலங்கேணியில் சின்னத்தம்பியர் குடும்பம் செல்வாக்குடையது. அவர், மனைவி, இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் என நான்கு பிள்ளைகளுடன் சந்தோசமாக வாழ்ந்து வந்தார். புளியமரங்கள் செறிந்த பெரியதொரு காணியின் மத்தியில் அவர்களின் வீடு இருந்தது.

வீட்டின் முன்னால் முதிரை மரங்களாலான கப்புகள் நட்டு அதன்மேல் நெல்லுப் பட்டறையிருக்கும். பட்டறையின் கீழ் பலர் இருந்து சமாவைக்கும் மரத்தளபாடங்கள் இருக்கும். எந்தநேரமும் வண்டில் வண்டிலாக கண்டற்காட்டிலிருந்து வந்து குவியும் நெல் மூடைகள். யாழ்ப்பாணத்துக்கு வத்தையில் அனுப்புவதற்காக அளந்து கட்டிய நெல்மூடைகள் ஒருபுறமிருக்கும். இன்னொருபுறம் வண்டில்களில் ஏற்றப்படும். அதற்கான எடுபிடி ஆட்கள் ஏராளம். அவர்களது ஆரவாரம் என கலகலப்பாக இருக்கும். தென்னங் கிடுகுகள் கொண்டு அடைக்கப் பெற்ற அறுக்கையான வேலி. இதுதான் சின்னத்தம்பியரின் அரண்மனை.

குட்டி ஜமிந்தாராக சின்னத்தம்பியர் உலாவந்தார். வயலில் இருந்து வீட்டுக்கு வந்தாரென்றால் தனது கூட்டாளிமாருக்குத் தெரிவித்து விடுவார். அவருக்கென்று ஒரு ஜந்தாறுபேர் கொண்ட பட்டாளம் இருக்கும். அதில் முக்கியமானவர். கணபதிப்பிள்ளை விதானையார். கிழமையில் ஒரு நாள் சந்தோசமாயிருப்பார்கள். அதைப்பார்ப்பதற்காக புளியமரத்தில் ஏறிவிழுந்து சின்னத்தம்பியரின் மனுசியிடம் வாங்கிக் கட்டினது ரூபகமுண்டு. சின்னத்தம்பியரின் மனைவி திருகோணமலை நகரில் பிறந்து வளர்ந்தவர்.

அவர்களது வளவின் பின்புறம் பாசையாறு எனும் உப்புநீர் சிற்றாறு ஓடிவரும். கோடைகாலங்களில் கச்சான் வீசும். கண்டல் இலைகளும். காய்களும் அடையல்களும் மிதந்து போகும். பள்ளிக்கு டிக்கி கொடுத்துவிட்டு சிறுவர் கூட்டம் சேர்ந்து உப்புநீரில் கும்மாளம் நடக்கும். அவர்களது கால்கள் விரையும். அந்த விரைவால் அலைகள் முன்னால் படைபடையாகத் தள்ளும். அடையல்களும் விரைந்து போகும். அதனை அனுபவித்து உப்புநீரை ஆளுக்காள் வாரியடித்து விளையாடி வரும்போது சின்னத்தம்பியரின் மனைவியார் திட்டித்தீர்க்கும் சத்தம் கேட்கும். தனது பிள்ளைகளைத் திட்டமாட்டார். கூடப் போனவர்களுக்குத்தான் திட்டுவிடும்.

“இதுகளும் அந்தத் தொலைவாரோட சேர்ந்து குதுமன் குத்திக் கெட்டுப்போயிருங்கள்” மனுசியின் திட்டு ஓயாது. ஆலங்கேணியில் பழங்காலத்து அம்மன் கோயில் இருந்தது. போர்த்துக்கீசர் காலத்தில் அது இடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அதன் இடிபாடுகள் மண்மேடாக இருந்தது. அதில் விளையாட விடமாட்டார்கள். ஆனாலும் அங்குதான் பெட்டையாளும் தோழிகளும் விரும்பிப்போய் பனிச்சைமர நிழலில் சில்லுக் கோடு விளையாடுவார்கள். பெண் பிள்ளைகள் விளையாடுவதைக் குழப்புவதற்கென்றே சிறுவர்கள் வருவார்கள். சில்லுக்காயை எடுத்துக் கொண்டு ஓடுவார்கள். அவர்கள் காயைப் போட்டுவிட்டு ஓடும்வரை பெட்டைகள் துரத்துவார்கள். எப்படியாவது காயை எடுத்துக் கொண்டுதான் வருவார்கள்.

அன்றுதான் திருவெம்பாவைத் திருவிழாவின் நிறைவுநாள். திருவெம்பாவைப்

பூசை முடிந்ததும் இளைஞர்கள் கரப்பந்தாட்டத்திடல் அமைத்தார்கள். முடிந்ததும் அனைத்து விடலையர்களும் சேர்ந்து கடலில் குளிக்கத் திட்டமிட்டார்கள். மாரிகாலத்தில் கடல் கொந்தளிப்பாக இருக்கும். மகாவலியின் பெருக்குநீர் கொட்டியாரக் குடாக்கடலில் சங்கமிக்கும். பயங்கரச் சுழியிருக்கும். பெரிய அலைகள் சுழன்றடித்தன. பயமறியா விடலையர்கள் அலைகளை எதிர்கொண்டு நீச்சலடித்தனர். ஆனால் பயங்கர அலைகள் சீற்றத்தோடு சாடின. அனுபவமுள்ள சில பெரியவர்கள் எச்சரிக்கைகளை விடுத்தனர்.

பயமறியா விடலையர்கள் நீச்சலைத் தொடர்ந்தனர். பெரியதொரு அலை திரண்டு புரண்டு இரைச்சலோடு எழுந்து சுருண்டு மடிந்து வந்தது. கரையில் மோதியதும் பின்வாங்கியது. அலையின் சுழியினுள் சிக்கிய நான்கு விடலைர் வெளியில் வரவே இல்லை. கடற்கரை எங்கும் மக்கள் கூட்டம். கடலினுள் சிறுவர்களது உடல்களைத் தேடும் படலம் தொடங்கியிருந்தது. இரண்டு உடல்களை ஒருவாறு எடுத்துவிட்டார்கள். இன்னும் ஒருவரது உடலைக் காணவில்லை.

.சின்னத்தம்பியரின் மகன் சித்திரனும் ஒருவர். கடலில் நடந்த துயரத்தினால் சின்னத்தம்பியருக்குக் கள்ளின் வெறி மறைந்து விட்டது. அவர் மகனை இழந்த சோகத்தில் ஆடிப்போயிருந்தார். அந்தநாளி் பயங்கரம் இன்றும் பயங்காட்டும்.

இரண்டு நாட்களின் பின் அவர்களது சடலங்கள் கரையொதுங்கின. சித்திரனின் சடலம் அடையாளம் காணமுடியாதபடி கரையில் ஒதுங்கியது. கிராமம் சோகத்தில் மூழ்கியது. சின்னத்தம்பியரின் குடும்பத்தில் சூறாவளி வீசிவிட்டது. சித்திரனின் பள்ளித் தோழியான அன்னமும் அதே கடலில் சங்கமமானாள் அவர்களின் காதல் ஊருக்குத் தெரியாமல் கடலில் கரைந்துவிட்டது. காலவெள்ளத்தில் விடலையரின் கவலைகளும் கரைந்து போயிற்று. சின்னத்தம்பியரின் குடும்பம் இன்னும் அலைகடல் சுழியில் இருந்து மீளவே இல்லை.

7. கங்காணியார் ஒரு வரலாறு

“ஓய் தாமோதரம்! என்ன காணும் இன்னும் வெளிக்கிடல்ல? கெதியா வாவன்.”

“இந்தா வந்திற்றன். கொஞ்சம் பொறுங்க”

“இன்னும் ஆர் வரல்ல”?

“நான் புளியடிக்குடாக்குள்ள இருந்து வந்திற்றன். இன்னும் இவங்க வரல்ல. அங்க கறுவல்தம்பிப் பரியாரியும் மற்றவங்களும் காத்திருப்பாங்க. கெதியா வாங்கடாப்பா” சின்னத்துரையர் சத்தமிட்டார்.

வீட்டிலிருந்து காலை பத்து மணிபோல் ஏழெட்டுப் பேர்குளித்து முழுகிக் கலாதியாக ஈச்சந்தீவுச் சந்தியைத் தாண்டி, தாமரைவில் நோக்கிப் போவார்கள். தாமரைவில்லுக்கும், ஈச்சந்தீவுக்கும் இடையில் கட்டையாறு குறுகுறுத்து ஓடும். வெள்ளமேறும் நேரத்தில் இடுப்பளவு தண்ணீர் இருக்கும். வற்று நேரத்தில் சிறிதளவு தண்ணீர்தான் இருக்கும். கூட்டமாக அவர்கள் போகும்போது கட்டையாறு கலகலத்து நுரையெழுப்பி இசைபாடும். கண்ணா வேர்கள் குத்திட்டு நிற்கும். அந்த நுரையலைகள் முளைக்கண்ணா வேர்களில் படிந்து சிக்கி நிற்கும். சிள்வண்டு இசைபாடும்.

கட்டையாறு உப்புநீர்ச் சிற்றாறுதான். இறால், நண்டு. மீன் வளமுள்ளது. சூழவுள்ள மக்களுக்கு கறிவகையால் பஞ்சமில்லை. கண்டல் கண்ணா வானோங்கி வளர்ந்து நிற்கும். அதன் வேர்கள் மரத்தைத் தூக்கிப் பிடித்தவாறு தாங்கிநிற்கும். நீண்ட காய்கள் தொங்கிக் காற்றில் ஆடும். முற்றியதும் தானாகவே கீழே விழும். ஓடும் தண்ணீரில் மிதந்து போகும். ஒதுங்கும் இடத்தில் நிலைகொண்டு முளையரும்பி மரமாகும். கண்டல் வேர்களுக்கடியில் நண்டுவகை பொந்திட்டு வாழும். இரவும் பகலும் பறவைகளின் வாழ்விடமாக பரந்திருக்கும்.

மக்கள் போக்கு வரத்துச் செய்யும் வழியில் சேறு படியாது. வழியோரமாகக் கண்ணாவேர் வேலியிட்டு நிற்கும். போக்குவரத்துச் செய்யும் உயிரினங்களுக்கு அரணாக நிற்கும். கொக்கு, நீர்க்காகம் இன்னும் பல பறவைகளுக்கு கண்ணா மரங்கள் வாழ்விடத்தைக் கொடுத்து சந்தோசிக்கும். தாமரைவில்லில் அழகான குளம் இருந்தது. தாமரை பூத்துப் புதுமணத்தைப் பரப்பும். தாமரைவில் தென்னந்தோப்பு நிறைந்த ஊர். திருகோணமலைச் சேமன் கள்ளுச் சீவுவதற்குக் குத்தகைக்கு எடுப்பார். கள்ளுச் சீவுகின்றவர்கள் தென்னைகள் ஒவ்வொன்றையும் இணைத்துக் கயிறு தொடுத்திருப்பார்கள். ஒரு மரத்தில் ஏறினால் பலமரங்களுக்கும் போகலாம்.

கள்ளெடுப்பவர்கள் 'சர்க்கஸ்' காட்டுபவர்களாக மரத்தில் கட்டியிருக்கும் கயிறுகளில் நடப்பார்கள்.

சிறுவர்கள் இதனைப் பார்த்து ரசித்து தங்கள் வளவுகளில் உள்ள மரங்களைக் கயிறுகளால் தொடுத்து நடந்து பார்ப்பார்கள். அவர்கள் நடப்பதே ஒரு கலையம்சத்தை நினைவு படுத்தும். அது புதுமையான அனுபவம்தான். சந்தோசத்தில் முழுகித்திளைப்பார்கள்.

தென்னமரங்களில் இருக்கும் முட்டிகளில் இருந்து கள் காணாமல் போய்விடுவதைத் தடுக்க முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. சில இளந்தாரிகள் தங்கள் கைவரிசைகளைக் காட்டி வந்தனர். கடற்கரையில் அடம்பன் கொடிகளுக்குள் மறைத்து வைத்திருப்பார்கள். பகலில் சனநடமாட்டம் இல்லாத நேரம் பார்த்து வந்து புதர்களுக்குள் பதுங்கிச் சுவைப்பார்கள். அவர்களுக்குக் கள்ளு இனித்தது. பெரியவர்கள்போல் சிரட்டையில் வார்த்துக் குடிப்பார்கள். கங்காணி கதிர்காமத்தம்பிக்குத் தெரியாமல் கள்ளு முட்டிகளை யாரும் திருடமுடியாது

கள்ளெடுப்பவர்களின் இடுப்பில் கள்ளுமுட்டி தொங்கும். பாளைசீவம் கூரிய கத்தியிருக்கும். கள்ளுமுட்டி நிறைந்ததும் நீண்ட கயிறுநூல் கீழிறங்கும். கள்ளு பீப்பாய்க்களில் நிறையும். லொறிகளில் திருகோணமலை நகருக்குப் போகும். தாமரைவில்லிலும் கள்ளுக் கொட்டில்கள் இரண்டு மூன்று இருந்தன. உள்ளூர் சுவைஞர்களுக்கும் வேண்டும்தானே?

திருகோணமலையில் நாலாம்கட்டைச் சந்தியில் கள்ளுக் கொட்டில்கள் வரிசையில் இருக்கும். காலையில் பதினொரு மணியிலிருந்து மாலைவரை அந்த இடம் கலகலக்கும். இருள் சூழ்ந்ததும் சனநடமாட்டம் இல்லாதிருக்கும். அப்பகுதி விலங்குகள் உலா வரும் காட்டுப் பிரதேசம். பொதுவாக நகரசுத்தித் தொழிலாளர்கள்தான் கொண்டாடுவார்கள். 'இத்தாலியன் காம்' தான் அவர்களது வாழ்விடம். அங்கிருந்து நாலாம்கட்டைச் சந்தி வரை நடந்து போய் குடித்துக் கும்மாளமடித்து வருவார்கள். ஆண். பெண் என்ற வித்தியாசமில்லாது சமஉரிமை பேணப்படும் ஓரிடம் என்றால் அது நாலாம் கட்டைப்பகுதிதான். கள்ளுக் கொட்டில்களும் இறால், நண்டு, மீன். இறைச்சிக் கடிப்பான்களும் சிறுசிறு விற்பனைக் கொட்டில்களில் கிடைக்கும். இருள் சூழும்வரை மக்களைக் காணலாம்.

தாமரைவில் தென்னந்தோப்புக்குள் சிறு கொட்டில்களும் இருக்கும். எங்கும் கள்ளின் மணம் கொட்டியாரக்குடாக் கடல் காற்றில் கலந்து சுவாசிப்பவர்களின் மூக்கில் நுழையும். சின்னத்துரையரின் கூட்டம் சென்றால் இராசமரியாதை. ஒதுக்குப் புறமாக வெண்மணல் பரந்த இடமாகப் பார்த்து மணலில் சுற்றிவர இருப்பார்கள். தொட்டந்தொட்டமாக மரமுந்திரி மரங்கள் கூடாரம் விரித்திருக்கும். அவற்றைச் சுற்றி விராலிச் செடிகள்

வேலியிட்டிருக்கும். மரமுந்திரி மரங்களின் கூடாரத்தைக் கிழித்து நிலத்தில் புள்ளிபுள்ளிகளாய் வெயில் விழுந்து சோடிக்கும். அவர்கள் இருப்பது அச்சிறு விதியால் போகிறவர்களுக்குத் தெரியாது. மறைவாக இருப்பார்கள்.

தாமரைவில்லில் நோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலை இருந்தது. அது இன்று இல்லை. முஸ்லிம் பாடசாலையாக மாறிவிட்டது. தாமரைவில்லில் நோமன் கத்தோலிக்கப் பாடசாலையில் தலைமையாசிரியர் சின்னத்தம்பியருக்கு தெரியாமல் இருந்தால் போதும். அவர்மேல் இவர்களுக்கு மரியாதை அதிகம். “சின்னத்தம்பி வாத்தியார் கண்டாரென்றால் குடியாதே உன் வீடு விடியாது என்று பெரிய லெச்சர் பண்ணுவார். மனுசன் பாவம். எங்கட பிள்ளையளப் படிப்பிக்க நல்லாக் கஸ்டப் படுது.” கந்தையர் ஒரு சிரட்டைக் கள்ளை மூச்சு விடாமல் உள்ளிழுத்து விட்டபின் மீசையைத் தடவியவாறே சொன்னார்.

“கந்தையா! அவர் சொன்னது உனக்கு விளங்காது. குடியாதவன் வீடு விடியாது என்பதுதான் சரி. இந்தக் கள்ளுக்கு நல்லதொரு தமிழ்க் கருத்திருக்கு. உனக்குத் தெரியுமா? மாரிமுத்து! நீ சொல்லு.” இப்போது மாரிமுத்தரைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“ சின்னத்துரையண்ணே! .நாம காலமெல்லாம் வயலும் தோட்டமும் என்று கிடக்கிறம். எப்பவாச்சும் இப்படிச் சேர்ந்து கள்ளடிக்கிறம். சந்தோசமாக இருக்கத்தானே இஞ்ச வந்தம். என்னட்டக் கேள்வி கேட்டால் நானென்ன சொல்லுறது”? சிரட்டையை எடுத்துக் குடத்தில் இருந்து கள்ளை வார்த்துக் குடித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“நான் என்ன படிச்சனானோ? நமக்கு அனுபவம்தான் வாத்தியார். இந்தக் கள்ளு மட்டுந்தான் சந்தோசத்தையும் குடுக்கும். சில வேளைகளில் சண்டையையும் இழுத்து விடும். கள்ளு வயிற்றுக்குள்ள போனால் மூளையை தூண்டிவிடும் அதனால் இதற்கு 'சொல் விளம்பி' என்று சொல்லுவாங்கள். பேசாதவனையும் பேசவைக்கும். அதனால்தான் சொல் விளம்பி என்று சொல்வாங்கள். என்ன பரியாரியார். நான் சொல்லுறது சரிதானே”? இராசையாப் பரியாரியார் தலையை ஆட்டி ஆமோதித்தார்.

“ உடலுக்கு நல்லது. பித்தம், வாதம் எல்லாத்துக்கும் நல்லது. ஆனால் அளவோடு எடுக்க வேணும். இங்கிலிஸ் தெரியாதவனும் இங்கிலிஸ் பேசுவான். கள்ளுக்கு அவ்வளவு பவர்” கறுவல்தம்பிப் பரியாரியார் விளக்கம் கொடுத்தார்.

“சொல்விளம்பியால் கள்ளனும் பிடிபடுவான்.” கணபதிப்பிள்ளை விதானையார் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னார்.

“அவங்களுக்கு காவல் வேலையும் கிடைக்கும். என்ன கங்காணியார் சொல்லறாய்”? சின்னத்துரையர் தொடக்கி விட்டார்.

“ஒரு கிழமைக்குக் காட்டில் கிடந்திட்டு வந்தால் வீட்டில் சந்தோசமாக இருக்க வேணும். என்னத்துக்கு இப்படிப் பாடுபடுறும். என்ன கந்தையாண்ண சொல்லறாய்”? கங்காணியார் கதிராமத்தம்பி சொல்லிக் கொண்டே வந்தார்.

“வா கங்காணியார். நீ இப்ப பெரிய ஆள். எங்களோட சேரமாட்டாய் என்ன”?

“ சீச்சீ ...இது என்ன கதை? நான் 'டுட்டில்' இருந்தா குடிக்க மாட்டன். இப்ப 'டுட்டி' முடிஞ்சிற்று. உங்களோட சேராம வேற ஆரோட சேர்வது”? கூறிக்கொண்டு அவர்களோடு குந்தினார்.

“அது என்ன 'டுட்டி.. டுட்டி' என்று சொன்னதி”?

சின்னத்துரையர் மீசையில் பட்ட கள்ளைத் துடைத்து ஒதுக்கிவிட்டுக் கேட்டார்.

“அந்த இளவு ஆருக்குத் தெரியும். ஒருநாள் இவர் நம்மட முதலாளி சேமனார் என்ற வீட்ட வந்தார்” மற்றவர்கள் கங்காணியார் சொல்வதைக் கேட்க ஆயத்தமானார்கள்.

“கதிராமத்தம்பி! கள்ளைக் களவு போகுது. நீதான் காவலுக்குப் பொருத்தமானவன் என்று சனங்கள் சொன்னாங்க. நீதான் இனிக் கங்காணி. இப்பவே வா. உனர் 'டுட்டி' என்னவென்று சொல்லறன். என்றார். நானும் அவர் வந்த லொறியில ஏறி இஞ்ச வந்தன். கதிராமத்தம்பி! இனிமேல் ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் ஐந்து மணிக்கு வந்திர வேணும். அடுத்த நாள் காலை எட்டு மணிவரை தோட்டமெல்லாம் சுற்றி வரவேணும். கள்ளைக் களவுபோகாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேணும். இந்தா துவக்கு. 'ரோச்சலைற்' பிடி என்றார். பொறுப்பெடுத்திட்டன். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்யலாமோ? ” ஒரு சிரட்டைக் கள்ளை மாந்திவிட்டு கதிராமத்தம்பி விளக்கினார்.

“அப்ப நீ கள்ளைக்கிறத விட்டிட்டியோ”? கோணாமலையர் விற்புருவத்தின் ஊடாகக் கங்காணியாரைக் குறி வைத்தார்.

“என்னண்ணே சொல்லறியன். அப்பிடி இப்பிடி என்று கள்ளைச்சீவுறவங்க தருவாங்கதான். அத அளவோடு எடுத்தால்தனே இராமமுழுக்கத் தோட்டத்தச் சுத்திக் காவல் செய்யலாம்.”?

“ சேமன் கெட்டிக்காரர்தான். சரியான ஆளிட்ட பொறுப்புக் குடுத்திட்டார். கள்ளனிட்டப் பொலிஸ் வேலை குடுத்தமாதிரி என்று சொல்லு.” சிரித்தவாறே சின்னத்துரையர் புலம்பினார்.

கதிராமத்தம்பிதான் கள்ளுக் களவு போகாதிருக்கக் காவல் காக்கும் கங்காணி. அவரிடம் ஒரு பழைய துவக்கு இருக்கும். மூன்று பெற்றிரி போட்ட 'ரோச்சலைற்' இருக்கும். வெற்றுத் தோட்டாக்கள் இருக்கும். ஒரு கறுத்த கோட், பூட்ஸ் போட்டு நடந்து திரிவார். துவக்கோடு கதிராமத்தம்பியைக் கண்டவர்களுக்கு ஈரக்குலைநடுங்கும். கதிராமத்தம்பி, கங்காணி இப்போது கங்காணியார் ஆகிவிட்டார். கங்காணியார் என்றால் அவருக்குப் பெருமை.

ஒரு பத்து மணிக்கெல்லாம் தாமவையில்லில் இருந்து மாரிமுத்தரும், காளியப்பரும் வந்து விடுவார்கள். உரிய ஒழுங்குகளைச் செய்வார்கள். நீரோட்டுமுனையில் இருந்து நெல்லிநாதரும், இராசையாப் பரியாரியோடு கறுவல்தம்பியும் சைக்கிளில் வந்துவிடுவார்கள். கள்ளுக்குடம் நடுவில் இருக்கும். நாலைந்து சிரட்டைகளைச் செதுக்கிக் கோப்பைகளாக வைத்திருப்பார்கள். குடத்தில் இருந்து கள்ளை வார்த்துக் குடிக்கத் தொடங்கினால் குடம் முடியும்வரை ஒரு கைபார்த்துவிடுவார்கள். வரும் வாடிக்கையாளர்களைத் திருப்திப்படுத்த வேலர் மீன், நண்டு, இறால் கறிவகைகளைக் கொடுப்பார். அவருக்குக் சின்னத்துரையரின் கூட்டத்தாரின் வருகை சந்தோசத்தைக் கொடுக்கும். கணக்குப் பார்க்காமல் கொஞ்சம் உண்டெனக் கொடுப்பார்கள்.

கங்காணியாரின் மனதில் ஏதோ ஒரு கவலை இருந்தது. யாருக்கும் தெரியாத குழப்பம் குடிகொண்டிருந்தது. அவர் சரிவரச் சாப்பிடுவதில்லை. ஈனக்கவலைகள் இவருக்கு ஏது? கவலை யாரைத்தான் விட்டது. மனைவியோடு தேவையில்லாத சச்சரவுகள் தோடங்கிவிட்டன. கங்காணியாருக்குப் பெருங்குறை இருந்தது.

விடியற்கோழி விட்டு விட்டுக் கூவிற்று. கங்காணியார் ஒருதரம் கள்ளுமுட்டிகள் கட்டப்பட்ட தென்னைகளைப் பார்த்துவிடலாம் என்று வந்தார். கையில் இருந்த ரோச்சலைற்றை பற்றவைக்காமலேயே வந்தார். ஒரு தென்னையில் சத்தம் கேட்டது. அவர் சற்றுத் தொலைவில் நின்று கொண்டு அவதானித்தார். ஒரு முட்டிக்கள்ளு நிலத்தில் தெரிந்தது. இன்னுமொரு முட்டியுடன் கந்தன் மரத்தில் இருந்து இறங்கினான். இறங்கியதும் இடுப்பில் கட்டியிருந் முட்டியை அவிழ்த்து நிலத்தில் வைத்தான். அப்படியே நிலத்தில் இருந்தான். முட்டியைத் தூக்கி வாயில் வைத்துச் சுவைத்தான். அது தேனாக இனித்தது. “சா... இதுதான் கள்ளு”. கூறிவிட்டு இன்னுமொரு தரம் வாயில் வைத்து உள்ளிழுத்தான்.

முடிந்ததும் முட்டியை நிலத்தில் வைத்து நிமிர்ந்தான். என்னடாப்பா...என்ன விட்டுட்டுத் தனியாக அடிக்கிறாய்? முன்னால் கங்காணியார் வந்து குந்தினார். கந்தன் வெடுவெடுக்கவில்லை. அவனுக்குள் கள் சென்றபடியால் பயமற்று உரையாடினான். “உங்கள விட்டுட்டு நான் மட்டும் அடிப்பனா? உங்களத் தேடினன். காணல்ல. அதுதான் தனிய ருசிபார்க்க அடிச்சிட்டன். மன்னியுங்க. இந்த முட்டிக்கள் நல்ல ருசி. கொஞ்சம் அடிச்சிப் பாரங்க.” அவன் சாவகாசமாகச் சொன்னான்.

“டேய் நாயே! என்ன என்னெண்டு எண்ணினாய்.? நான் கங்காணியார் தெரியுமா? உன்ன இன்டைக்கு உதைக்காமல் விடமாட்டன். பொலிசில பிடிச்சிக் குடுத்து என்ன செய்யிறன் பார்.”

“டேய் கங்காணி உன்ன எனக்குத் தெரியாதா என்ன? ஒரு பிள்ளயப் பெற்றெடுக்கத் தெரியாத மலடன் நீ. நீயா ஞாயம் பேசுறா. போடா போ. நீ செய்யிறதச் செய்.” கந்தன் சொன்னதுதான் தாமதம். அப்படியே கங்காணியார் கல்லாகச் சமைந்து விட்டார். கந்தன் அங்கிருந்து நழுவிவிட்டான்.

“சீ... இனி இருந்தென்ன போயென்ன..” அவரது மளனதில் ஒரே போராட்டம். தனக்கொரு வாரிசு இல்லையென்பதுதான் அந்தக் குறை. எலும்பில்லாத நாவினால் சனங்கள் பலவாறு பழிசமத்தினார்கள். அவரது செவிகளில் அந்த வடுச் சொற்கள் வந்து விழுந்ததும் நாராசம் காதுகளில் விழுந்த தவிப்பு. கள்ளில் தஞ்சமானார். மனைவி நாமிருவர். எனக்கு நீங்க பிள்ளை. நான் உங்கட பிள்ளை. நமக்கேன் கவலை.? என்று எவ்வளவோ ஆறுதல் சொல்லியும் அவரது உள்ளம் அமைதியாகவில்லை. ஆத்திரக் காரனுக்குப் புத்தி மட்டு என்பதாகிவிட்டது. கங்காணியாரின் டியூட்டி சரியாக இல்லை என அவரது முதலாளி யும் ஒருநாள் சொன்னதும் மேலும் மனம் கொந்தளித்தது. கங்காணியார் பொருமிக் கண்ணீர் வடித்தார். கங்காணி கதிர்காமத்தம்பி ஒரு கண்ணியவான்தான்.

தம்பலகாம ஆதிகோணநாயகர் கோவில் கொடியேறித் திருவிழா நடந்து கொண்டிருந்தது. அன்று பதினெட்டாந்திருவிழா. சனங்கள் கோயிலுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். கதிர்காமத்தம்பி தனது மனைவியையும் திருவிழாவுக்கு அனுப்பி விட்டுத்தான் டியூட்டிக்குச் சென்றார். . கங்காணி கதிர்காமத்தம்பி மானஸ்த்தன். தென்னந்தோட்டத்தினுள் மரமுந்திரி மரமொன்றைத் தெரிந்தெடுத்தார். அதனடியில் தனது உடலைச் சாய்த்தவாறு ஒரு முட்டிக் கள்ளினை முடித்தார். தனக்கு டியூட்டிக்காகக் கொடுத்த துவக்கையும் எடுத்துக்கொண்டார்.

தனது மார்பில் துப்பாக்கியின் குழல் படும்படி சரிசெய்தார். துப்பாக்கியினுள் குண்டுள்ள தோட்டாவை மாட்டினார். மரத்தில் சாய்ந்தவாறே கால்களினால்

துப்பாக்கியின் வில்லை இயக்கக் கூடியதாக ஒழுங்கினை மேற்கொண்டார். அவரது கால் பெருவிரல் வில்லில் புகுந்து இயங்கியது. பெரியதொரு வெடிச்சத்தம். துப்பாக்கிக் குண்டு இதயத்தைக் குடைந்து அவரது இரத்ததை ருசிபார்த்து விட்டது. அனைவரது காதுகளிலும் பட்டுத் தெறிக்க மக்கள் அங்கில்லை. கடற்கரை அமைதியாகச் சிறிய அலைகளை எறிந்து கொண்டிருந்தது.. கங்காணி கதிர்காமத்தம்பியின் மார்பிலிருந்து செந்நீர் வழிந்து மரமுந்திரிகைக்குப் பசளையாகிக் கொண்டிருந்தது. அவரது உயிர் காற்றோடு கலந்து விட்டது.

கள்ளூச் சீவுகின்றவர்களினால் செய்தி ஊரெங்கும் பரவியது. கங்காணியார் போர்வீரன்போல் அசையாது முந்திரிகை மரத்தில் சாய்ந்திருந்தார். அவரது நிலையைக் கண்டு அனைவரினது மனமும் கண்ணீர் வடித்தன. அவர் உலா வந்த தென்னந்தோட்டம் இன்று இல்லை. கள்ளும் காவல் வேலையும் மறைந்து விட்டது.

.அவருக்கென்று ஒரு பிள்ளைகளும் இல்லை. எனது மனமென்னும் எண்ணத்தறியில் சிறுநினைவுகள் இழையோடின. அதனைப் பின்னிப் பார்க்கிறேன். கங்காணி கதிர்காமத்தம்பியின் 'டிபூட்டி' எங்கோ தவறியதை உணர்ந்ததால்தான் தனது வரலாற்றை முடித்துக் கொண்டாரா? அல்லது தனக்கு ஒரு வாரிசு இல்லை என்பதால் அந்த அவப்பெயரைத் தாங்கமுடியாது தனது உயிரை மாய்த்துக் கொண்டாரா? விடை வாசகரிடையே விடுகிறேன்.

8. எல்லாரும் விசரர்கள்தான்

இராமாயணத்தில் கைகேயின் சதித்திட்டத்தினால் இராமனுக்கு காடாளும் தண்டனை கிடைக்கிறது. இராமன் அதனையேற்று நிறைவேற்றுகிறான்.. பாண்டவருக்கு சூதாட்டத்தினால் ஒரு பதினான்கு வருடங்கள் அஞ்ஞாத வாசம் தண்டனை. எனக்கு எதனால் இப்படியான தண்டனை? அரச அலுவலர்களுக்கு இடமாற்றம் இருப்பது வழமையானதுதான். ஆனால் அதற்கு மேலாக உயிர்வாழ வேண்டும் என்பதற்காக எனக்கு நானே பெற்றுக்கொண்ட அஞ்ஞாத வாசம்.

எனக்கும் அவ்வாறான தண்டனையை நமது நாட்டுச் சூழல் வழங்கியது. நான் ஒரு அரச உயரதிகாரி. கல்விச் சேவையில் இணைந்ததனால் வெளிமாவட்டங்களுக்கு இடமாற்றப் பட்டேன். பதினான்கு வருடங்களுக்குப் பின் எனது சொந்தக் கிராமத்துக்கு வருகிறேன். எங்கும், எல்லாமும் மாறியுள்ளது. மனிதர்களின் மனம் மட்டும் மாறவே இல்லை. இன்னும் போட்டியும், பொறாமையும், காட்டிக்கொடுத்தலும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. சேல சோழ பாண்டியர்கள் சேர்ந்தொன்றாய் வாழ்ந்ததாகச் சரித்திரமே இல்லை.

நான் இளமையில் ஓடியொளிந்து விளையாடிய இடங்களை எனது கண்கள் தேடுகின்றன. அந்த இடங்கள், மனிதர்கள் அங்கே இல்லை.

பனிச்சையடியை நோக்கி எனது மனம் தேட, கால்களும் நடந்து தேடுகின்றன. மரத்தைக் காணவில்லை. பனிச்சை மரத்தைச் சூழப் பரந்து கிடக்கும் பசுமையான தாவரப் போர்வை இல்லை. அந்தப் பழைய நினைவுகள் வந்து வந்து போகின்றன. குடைவிரித்துப் பூத்துக்குலுங்கும் பாவட்டம் பற்றைகள் கண்ணில் படவே இல்லை.

ஓ.. நமது சண்முகம் சாமியார் எங்கே? அவரது நினைவு தட்டுப்படுகிறது.

“ஏய்! அங்கால போ. என்ற கோவத்தக் கிளப்பாத”

சத்தம் வந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். எனக்குப் பயம் பற்றிக் கொண்டது. அம்மாவின் அகப்பைக் காம்புக்குப் பயந்து இந்தப் பனிச்சை மரத்தடியில் ஒளிந்து கொள்ள வந்த எனக்கு அந்தப் பயம் போய் இந்தப் பயம் தொற்றிக் கொண்டது. எனினும் எனக்கொரு அசட்டுத் தைரியம். இளங்கன்று பயமறியாது. பனிச்சை மரத்தடியில் சாமியார் இருப்பது நினைவில் எட்டிப்பார்த்தது.

பனிச்சைமரம் கிளைகளைப் பரப்பி விசாலித்திருந்தது. அந்தப் பனிச்சை மரத்தடிதான் சண்முகம் சாமியாரின் மாளிகை. அந்த மரத்தடியில் தான்

இருக்கும் இடத்தை மட்டும் சுத்தமாக வைத்திருப்பார். ஒரு முடிச்சிருக்கும். அதற்குள் ஒரு தகரப் பேணி, சாப்பிடும் தட்டு. ஒரு பழைய துண்டு. அவ்வளவுதான் அவரது சொத்து. எந்தநேரமும் தனியாகச் சிரிப்பார். தனியாகவே கதைத்தவாறே இருப்பார். போவோர் வருவோரைக் கணக்கெடுக்கவே மாட்டார். யாரும் கதை கொடுத்தால் மட்டும் இரண்டொரு சொற்களோடு முடித்துக் கொள்ளுவார்.

யாரையும் கேட்டால் சண்முகம் சாமியார் ஒரு ஞானி என்பார்கள். சிலர் சித்தர் என்பார்கள். சிலர் அவருக்கு விசர் என்பார்கள். அவர் குளித்ததை யாரும் பார்த்ததில்லை. சில நேரங்களில் கோயில் பூசை நடந்தால் தூரத்தில் வந்து நிற்பார். கோயில் பிரசாதம் கிடைத்தால் சாப்பிடுவார். அந்தவூர் சந்தியில் ஒரு தேநீர்க்கடை இருந்தது. பக்கத்தில் சலூன் இருந்தது. சித்திரவேல் அன்பும் பண்பும் கொண்டவன். சலூனுக்கு அவன்தான் சொந்தக்காரன். அவருக்கு அடிக்கடி தேநீர் வாங்கிக் கொடுப்பான். அவனை அடிக்கடி “கவனமாக நட. உனக்குக் காலம் நல்லாயில்ல”. என்பார். அவரது பேச்சை யாரும் பெரிதாய் எடுத்துக் கொள்வதில்லை. சண்முகம் சாமியார் காசு யாரிடமும் வாங்க மாட்டார்.

ஒருநாள் சண்முகம் சாமியார் சலூன் பக்கம் வந்தார்.

“சாமியார் இஞ்ச வாங்க. இதில இருங்க” கதிரையைக் காட்டினான். அவர் அப்படியே இருந்தார். தலைமுடி வெட்டி, தாடி, மீசையை மழித்துவிட்டான். அன்றைக்கு மட்டும் அவர் தன்னைக் கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டார். அவரது உருவத்தைப் பார்த்து “அவரும் அவர் ஓசிலும்”. ஒரு சிரிப்புச் சிரிப்பார். அவருக்கு ஊரில் உள்ளவர்களது பெயர்கள் பரீச்சையம்.

“தம்பி சித்திரம்! இந்தக் கண்ணாடியில் என்ன தெரியுது? நல்லாப் பார்த்துச் சொல்” ஒருவாறு ஏனைச் சிரிப்போடு கேட்பார்.

“அது நீங்கதான் சாமியார்”

“என்ன விசர் கதைசொல்லுறா? நான் என்பது எனக்கே தெரியாது. நான், நீ என்பதெல்லாம் பொய். கண்ணாடிக்குள் ஒரு உருவம் இல்லை. நாங்க எட்டி எதைப்பார்க்கிறோமோ அதுதான் தெரியும். ஆனால் அதற்குள் உருவம் இல்லை. நாங்க சிரிச்சால் கண்ணாடிக்குள் தெரியும் உருவமும் சிரிக்கும். அழுதால் அழும். ஆனால் நாம் போடும் சத்தம் கண்ணாடி போடாது. எங்கட வாய் அசையும். கண்ணாடிக்குள் நமது வாயசைவது தெரியும். இதுதான் இந்த உலக வாழ்வு. இது உங்களுக்கு விளங்காது. எல்லாம் மாயை.” சொல்லிப்போட்டுச் சிரிப்பார். கைகளால் தலையைத் தடவிப்பார்த்துக் கொண்டார்.

“சித்திரம்! தலைமுடி வெட்டமுதல் எப்படி இருந்தது. இப்ப எப்படி இருக்கிறது? சொல்லு..”

“தலைமுடி வெட்டமுதல் அசிங்கமாக இருந்தது. இப்ப அழகாக இருக்கிறது”.

அடுத்த கேள்வி புதியதொரு சிரிப்போடு தொடுத்தார்.

“அசிங்கம் என்றால் என்ன? அழகு என்றால் என்ன?”
அவன் பேசாமல் நிற்பான். எங்களுக்கென்ன தெரியும்?

“எனக்கு விசர் என்று நினைப்பாய். என்ன?”
அவன் எலிப்பொறியில் சிக்கிய எலியாக நிற்பான்.

“எனக்கு விசரா இல்லாட்டி இந்தச் சனங்களுக்கு விசரா? இஞ்ச எல்லாரும் விசரர்களே”. சொல்லிப் போட்டுச் சிரிப்பார்.

சித்திரம் கிராமத்து விதானையாரின் சிபார்சுடன் துப்பாக்கி வாங்கியிருந்தான். அவன் பொழுது போக்குக்காக சேனைப்பயிர் சுங்கான்குழியில் செய்துகொண்டிருந்தான். இரவில் காவலுக்குத் துவக்கையும் கொண்டு போவான். சிலநேரங்களில் நாங்களும் அவனது சேனைக்குப் போவது வழக்கம். அவனுக்கு வயிற்றில் ஒரு வலியிருப்பதை யாரிடமும் சொல்வதில்லை.

“சித்திரம் உன்ர வயிற்றில் இருக்கிற வலி உரக்கமுதல் ஆஸ்பத்திரியில் காட்டு. நான் சொல்வதைக் கேள். சும்மா வெச்சுக்கொண்டு இருக்காத. அது கரச்சலத் தரும்”. புத்தி சொல்வார். சித்திரம் அதனைப் பொருட்படுத்தாது தன்ர வேலையில் கவனம் செலுத்துவான்.

“சித்திரம்! உனக்கு இதெல்லாம் புரியாது. ஒன்று மட்டும் சொல்லுறன். நீ நல்ல பொடியன். நீ கவனமாக இரு. உன்னப் பார்க்க எனக்குச் சில நேரம் கவலயாக இருக்கும். என்னால ஆரையும் காப்பததேலா”. அவனையே உற்றுப் பார்ப்பார். ஒரு நாளைக்கு உன்னாலேயே நீ” அவனைப் பார்த்து அவர் எதையோ சொல்ல வந்து முடிக்காமலேயே போய்விடுவார்...

“சொல்லிப்போட்டுப் போங்கவன்”.

“அது உனக்கு இப்ப விளங்காது. சொல்லவும் கூடாது”. போய்விடுவார். பக்கத்தில் உள்ள தேநீர் கடைக்குப் போவார். பேணியை எடுத்துக் கொடுப்பார். கடைக்கரர் சந்திரலிங்கமும் இளைஞர்தான். எல்லோரும் ஒத்த

வயதினர். தேநீரை அதற்குள் கொடுத்து ஒரு 'வணிசையும்' கொடுப்பார். வாங்கியதும் பனிச்சை மரத்தடிக்குச் செல்வார். யாரும் அவரிடம் காசு கேட்பதில்லை. யாரிடமும் காசு வாங்கவும் மாட்டார். பொன்னும் பொருளும் இந்தக் கட்டைக்கு எதுக்கு? சொல்லிக் கொண்டு நடப்பார். கால்கள்தான் அவருக்கு வாகனம்.

“சாமியார் இதில இருந்து வணிசைச் சாப்பிடுங்க. தேநீரையும் குடிங்கவன்” சந்திரலிங்கம் சொல்வார்.

“இந்த இடம் சரிப்பட்டு வராது. இது பொல்லாத இடம். இதில ஒருநாளைக்குச் சா விழும். எல்லாம் பத்தி எரியும். நான் போறன்.” அவர் பனிச்சை மரத்தடிக்குப் போய்விடுவார். மரத்துக்குக் கீழே இருந்து 'பணிசைச்' சாப்பிட்டு தேநீரையும் குடிப்பார். முடிந்ததும் தனது தர்பாருக்குத் திரும்பிவிடுவார்.

தர்பாரில் சிலநேரங்களில் கண்களை மூடியபடியே கதைப்பார். சில வேளைகளில் பாதிவிழி திறந்தபடியே கதை நடக்கும். பனிச்சை மரத்தில் சாய்ந்திருப்பார். சிலநேரங்களில் சப்பாணி கொட்டியிருப்பார். சிலவேளைகளில் திருமால்போல் வலக்கையைத் தலைக்கு முட்டி கொடுத்து வலப்பக்கம் சரிந்து படுத்தபடியே கதைத்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் எப்போது நித்திரை கொள்வார், எப்போது விழித்திருப்பார் என்பது சொல்லமுடியாது. எப்போதும் விழித்திருப்பார். எப்போதும் நித்திரையில் இருப்பார்.

அவரது உலகினுக்கு அரசனும் அவர்தான். ஆண்டியும் அவர்தான். பெரிய கூட்டம் அவர்முன் இருப்பதுபோல் கற்பனை செய்வார். அவர்களுக்குப் போதனை செய்வார். நமக்கு ஒன்றுந்தெரியாது. பிரசங்கம் செய்வார். யாரையும் கண்டால் பேசாது இருப்பார். “இந்த ஊரும் உலகமும் பொய்” என்பார். சில சமயங்களில் அமைதியாக இருப்பார். எப்பொழுது பசிக்கிறதோ அப்போது தட்டோடும் பேணியோடும் வீடுகளின் முன் நிற்பார். மக்களும் அவருக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பார்கள். எதைக் கொடுத்தாலும் சாப்பிடுவார். மச்சம், மாமிசம் என்ற விதிவிலக்குக் கிடையாது. கேட்டால் “நானா சாப்பிடுகிறேன். இந்தச் சாப்பாடு இந்தக் காயத்துக்கு மருந்து. கிடைப்பதை கொடுக்கிறேன். அவ்வளவுதான்”. மௌனமாகிவிடுவார்.

“சாமியார் நீங்க என்ன சமயம்”? யாரும் கேட்பார்கள். கேட்பவரைப் பார்த்து “கடவுள் என்ன சமயம்? நீ என்ன சமயமோ அதுதான் நானும். உன் வேலயப்பத்திட்டுப் போவன். பு.ம..” என்று தூசணத்தால் ஏசுவார்.

“சண்முகத்தார் நீ சைவமா? முஸ்லிமா, கிறிஸ்தவமா, பௌத்தமா”? சிலர் இப்படியும் கேட்பதுண்டு.

“நான் புழுத்த மா”. என்பார்.

பனிச்சை மரத்தடியில் அவருக்கு அளவான இடம் மட்டும் மிகவும் துப்பரவாக இருக்கும். பக்கத்தில் உள்ள காய்ந்த செடிகளால் சுத்தப் படுத்துவார். ஒரு கிழிந்த சட்டை அவரது முருங்கைக்காய் உடலை மூடியிருக்கும். கழுத்தில் உருத்திராட்சைக் கொட்டை தொங்கும். இடையில் நாலு முழக் காவித்துண்டு, அல்லது கதர்துண்டு அல்லது யராவது கொடுத்த சாரும். சுற்றியிருக்கும். அவரைச் சுற்றி என்ன நடக்கிறதென்பதை அறிவதில் ஆர்வமற்றவர். மழையும், வெயிலும் அவருக்கு ஒன்றுதான். மழை பெய்தால் மரத்தடியோடு ஒதுங்குவார். மழை விட்டதும் மணலைக் காலால் தட்டிவிடுவார். நனையாத காய்ந்த புதுமணல் வந்து விழும் அதில் உறங்குவார். குளிர் அவரை ஒன்றும் செய்வதில்லை. வறுத்துக் கொட்டியதுபோல் விரிந்து கிடக்கும் சுடு மணற் தெருவில் வெறும் கால்களுடன்தான் மெதுவாக நடப்பார். அவருக்குச் சுடுமணல் சுடுவதல்லை.

“செத்தவன் குண்டி மேலகிடந்தாலென்ன கீழ் கிடந்ததென்ன”? தத்துவம் பேசுவார்.

அவரைப் 'பனிச்சை மரத்துச் சாமியார்' என்றும் கூறுவார்கள்.

அம்மாவின் சொற்கேளாவிட்டால் அகப்பக் காம்பு நீளும். சாமியார் இருக்கிற இடந்தான் தஞ்சம். அப்படி எதும் நடந்தால் ஆறுதல் கூறுவார்.

“தம்பி, இஞ்ச வா. ஏன் பயந்திருக்கிறாய்? பயப்படக்கூடாது. பயம் கூடாது. அம்மா அடிக்க மாட்டா. நீ போ. உனக்கு நல்லாப் படிப்பு வரும். போய்ப் படி. நான் உன்ர அப்பாட்டச் சொல்லுறன்.” அவர் ஒருநாள் சொன்னது நினைவிருக்கிறது. அதனாலேயோ என்னவோ என்னை அப்பா வெளி மாவட்டத்துக்கு அனுப்பிக் கற்பித்தார்.

பனிச்சை மரங்களில் ஆண்மரங்களையும் பெண் மரங்களையும் அவற்றின் பூக்களில் இருந்துதான் தெரியவரும். இரண்டு மரங்களும் பூக்கும். ஆனால் பூக்களில் வித்தியாசம் இருக்கும். ஆண் பனிச்சம் பூ விரியாத மொட்டுப் போல் இருக்கும். அவை சொரிந்து நிலத்தில் கோலமிட்டுக் கிடக்கும். அந்தப் பூக்களிலும் ஒரு அழகு குடியிருக்கத்தான் செய்கிறது. அடியில் சற்றுப் பருமனாகவும் உட்குடைவாகி நீண்டு பழைய காலத்தில் நெல்லை அளக்கும் 'நாழி' என்ற அளவுகோல் வடிவில் தோன்றும். ஒரு கனவடிவில் இருக்கும். பெண்களின் காதுகளில் அணியும் தோடுபோலிருக்கும். அவற்றைக் கிராமியப் பெண்பிள்ளைகள் பொறுக்கி எடுத்து பலவடிவங்களில் மாலையாகத் தொடுத்து விளையாடுவார்கள். பூக்களில் இருந்து காய் வெளிவராது.

பெண் பனிச்சம் பூ அதற்கு நேர்மாறாக இருக்கும். மல்லிகைப் பூப்போல் வெள்ளை வெளீரென்னு அகன்று விரிந்து இருக்கும். மனதை ஈர்க்கும் வாசத்தைக் கொண்டிருக்கும். கருக்கட்டல் நடைபெறும். பூக்கள் தடித்த இதழ்களைக் கொண்டிருக்கும். அந்தப் பூவிதழ்களைச் சுவைத்துச் சாப்பிடலாம். பெண் பிள்ளைகள் அவற்றையும் சேகரித்து மாலையாகக் கோர்த்து விளையாடுவார்கள். சாமியார் இருக்கும் பனிச்சை மரம் பூத்துக் குலுங்கும். சாமியார் காலையில் பூக்களைப் பொறுக்கி உண்பார். அதுதான் அவரது காலை ஆகாரம். அவர் இருக்கும் பனிச்சை மரம் காய்த்துக் கலகலக்கும்.

பூக்கள் வெள்ளை நிறமுடையவை. வண்டுகள் வட்டமடித்து மகரந்தம் மாந்தும். கருக்கட்டல் முடிந்ததும் பிஞ்சுகள் வெளித்தெரியும். பிஞ்சுகள் செந்நிறத் துகள் படிந்ததாக இருக்கும். காய்கள் முற்றத் தொடங்க நிறம் மாறும். சிவந்த துகள் உதிர்ந்துவிடும். பிஞ்சுகளிலும், இளங்காய்களிலும் பிசின் இருக்கும். பட்டம் கட்டி விளையாடும் சிறார்களின் ஒட்டு வேலைகளுக்கு பயன்படும். பிஞ்சுகளைத் தட்டி உடைத்து அதனுள் இருக்கும் விதைகளைச் சாப்பிடலாம். வயிற்றுளைவுக்கு அருமருந்தாகும்.

பனிச்சம்பழம் சுவையானது. பனிச்சை பழுத்தால் இரவில் பனிச்சை இரைந்து கொண்டிருக்கும். வெளவால் கூட்டங்கூட்டமாக வந்து சண்டையிட்டு உண்டு மகிழும். இந்தச் சத்தங்களையிட்டு சண்முகம் சாமியார் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. பழம் பழுக்கும் காலங்களில் வெளவால்களின் இரைச்சலைக் கேட்டு “சத்தம் போடாதங்கடியம்மா”. என்று சொல்லுவார்.

சற்று அமைதி நிலவும். பின்னர் தொடங்கிவிடும். ஆனால் அவற்றின் மொழி தெரிந்தவர்போல் ரசித்துச் சிரிப்பார். “இவங்கள் எப்படி அடக்குவது? அடங்காப் பிடாரிகள்”. மௌனமாகிவிடுவார். அவரது உலகம் வித்தியாசமானது. பகலில் சிறார்களின் அட்டகாசம். இரவில் வெளவால்களின் கும்மாளம். பழங்களைப் பறிக்கும் சிறார்கள் சாமியாருக்கும் ஒரு பங்கு கொடுப்பார்கள்.

“ சாமியார்! இந்தாங்க, இது உங்கட பங்கு. எங்கள் மரத்தில ஏறவிட்டதுக்கும், பத்திரமாக இறக்கி விட்டதற்கும் நன்றி”. கூறிவிட்டு ஓடிவிடுவார்கள். சாமியார் பழங்களைச் சுவைத்து உண்பார்.

சிலநேரங்களில் செக்கலுக்குள் சிலர் வருவார்கள். அவர்கள் சந்தோசமாக இருப்பதற்காகப் போத்தல்களோடு பற்றைகளுக்குள் மறைவார்கள்.

“தம்பிமார் குடிப்பது கூடாத பழக்கம். இத விட்டுப்போடுங்க”. அறிவுரை சொல்வார். “டேய்! அவர் பங்கக் குடுங்கடா”. சிலரின் சத்தம் மட்டும் கேட்கும் அவர்கள் சாமியாருக்கும் கொடுப்பார்கள். வேண்டாம் என்று சொல்ல

மாட்டார். வாங்கி ஒரே இழுவைதான். குடித்துவிட்டுச் சாய்ந்திருப்பார். 'இந்த மனிதன் மட்டுந்தானே இப்படி தனது சந்தோசத்துக்காக மதுவகைகளைச் செய்து குடிக்கிறான்.' சாமியாரின் சிந்தனை விரியும்.

அவருக்குச் சாதி, சமயம், இனம் என்ற வேறுபாடு இல்லை. எல்லோரும் கடவுளின் குழந்தைகள் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர். 'ஒன்றே குலம். ஒருவனே தேவன்' என்ற கொள்கையுடையவர். சமயவாவாதிகளுக்கு அப்பாற்பட்டவர்.

சில நாட்களில் பனிச்சையடி வெறுமனே கிடக்கும். சண்முகம் சாமியார் எங்கே போறார். வாறார் ? என்று யாருக்குமே தெரியாது. அவர் யாரைப்பற்றியும் கவலைப் படுவதில்லை. அவரைப்பற்றிக் கவலைப் படவும் யாரும் இல்லை. அவர் எந்த ஊர் என்பதுகூட யாருக்கும் தெரியாது.

“என்ன இளவுக்கு இந்த மனிதர்கள் சண்டை பிடிக்கிறார்கள். வெட்டிக் கொத்திச் சாகிறார்கள். தாங்களும் ஒரு நாளைக்குச் செத்துப் போவதையிட்டு நினைக்கிறாங்களா? இரண்டுகால் மிருகங்கள்”. சாமியார் புறுபுறுப்பார்.

“இந்த ஊருக்குச் சோதனை வரப்போகுது. எல்லாம் தலைவிதியா? இந்தச் சனங்களின் கெதி என்ன”? சாமியார் பலமுறை வருந்தியதைக் கேட்டிருக்கிறேன்.

“தம்பி நீ இப்ப பெரியவனாகி விட்டாய். உனக்கு அரசாங்கத்தில் வேலை கிடைக்கும். நீ இந்த ஊரைவிட்டுப் போய்விடுவாய். ஆனால் இந்த அழகான தமிழ் ஊர் அழிபட்டுச் சின்னாபின்னப் பட்டுப் போகும். உன்னைப்போல் சிலரால் ஊர் புதுமெருகு பெறும். ஆனால் உன்னை யாரும் கணக்கெடுக்க மாட்டார்கள். கொஞ்ச நாளில் நானும் இந்த ஊரில் இருக்க மாட்டன். நான் பார்த்திருக்கவே எழும்பிப் போனவர்தான். நானும் எனது வேலைநிமித்தம் ஊரைவிட்டுச் சென்றுவிட்டேன். அதன்பின் அவரைக் கண்டதே இல்லை.

தந்தி ஒன்று சித்திரத்தின் மரணச் செய்தியைத் தாங்கி வந்தது. உடன் புறப்பட்டு ஊருக்கு வந்தேன். பலவருடங்களின் பின் காலடியெடுத்து வைத்துள்ளேன். ஊர் மாறியிருந்து. வந்த எனக்குப் பலதும் புதுமையாக, பொய்யாக, பகல் கனவாகத் தெரிகிறது. மாற்றமாம் வையகம் என்று மணிவாசகனார் அப்படியே சொல்லி வைத்தாரே.

சலனமற்ற முகத்துடன் சித்திரம் படையில் படுத்திருந்தான். எந்தவித மாற்றத்தையும் அவனில் தெரியவில்லை. மூச்சு மட்டும் இல்லை. எனது உள்ளக் கடல் கொந்தளித்தது.

அதனைச் சித்திரமா செய்தான்? என்மனம் ஏற்க மறுத்தது. பக்கத்து வீட்டாரிடம் விசாரித்தேன். அது ஒரு விடியற்காலம். ஏதோ வாக்குவாதம் கேட்டது. பிறகு இரண்டு வெடிச்சத்தம். ஓடிவந்து பார்த்தால் கடப்படியில் ஒருவர் விழுந்து கிடந்தார். சித்திரம் தன்னைத் தானே சுட்டுக் கொண்டான். எனக்கு அதிசயமாகவே இருந்தது. இதுவரை சித்திரம் ஏன் அந்த நபரைச் சுட்டான்? ஏன் தன்னையும் சுட்டுக் கொண்டான்? என்பதற்குரிய விடை தெரியவில்லை. மனம் இறுகிக் கல்லானது. இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு சுடலைவரை பாடையில் படுத்திருக்கும் சித்திரனுடன் செல்கிறேன். சந்தியில் இருந்த கடை நெருங்கியது. கடை எங்கே? பக்கத்தில் வந்தவரிடம் கேட்டேன்.

“ஒருநாள் இராணுவம் ஊரைச்சுற்றி வளைத்தது. இது மக்களுக்குத் தெரியாது. தயிர் கொண்டுபோகும் இளைஞர் இருவர் வந்தனர். அவர்களைப் பிடித்து கைகளைக் கட்டி கடைக்குள் தள்ளினார்கள். சரமாரியான வெடிகள். குண்டு அவர்களின் இரத்தத்தைக் குடித்தன. கடைக்கு தீமுட்டி எரித்து விட்டுப் போய்விட்டார்கள்”. அவர்கள் சொன்ன கதை என்னை வதைத்து விட்டது. “சண்முகம் சாமியார் இருந்தார் தெரியுமா”? கேட்டேன்

“அவர் எப்பவோ இந்த ஊரைவிட்டுப் போய்விட்டார். அவர் இருக்கிறாரா? அல்லது செத்திட்டாரா? இதுகூட இதுவரை எங்களுக்குத் தெரியாது” பதில் சொன்னார்கள்..

சண்முகம் சாமியார் சித்திரனிடம்” நீ உன்னாலேயே... என்று கூறியதையும். இந்தக் கடையில் இருந்து தேநீர் குடிக்க மாட்டேன் என்று கூறியதையும்” எண்ணிப் பார்த்தேன். இந்த அழகான ஊர் அழியப்போகுது என்று கவலையோடு கூறியது என் மனதை ஆட்கொண்டது.

கட்டிடங்கள், வீடுகள், தார் வீதிகள், கொங்றீர் ஒழுங்கைகள் என எல்லாம் மாற்றமடைந்திருந்தன. ஒன்றை மட்டும் காணவில்லை. அதுதான் மனிதரின் மனங்களில் மாற்றங்களைக் காணமுடியவில்லை. “உன்னை யாரும் கணக்கெடுக்க மாட்டார்கள்”. இதைத்தான் அன்றே சண்முகம் சாமியார் கூறிவிட்டாரே. சண்முகம் சாமியார் சித்திரா? ஞானியா? என் மனம் ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கிறது.

தினக்குரல்-20-07-2014

9. பெரியாரின் வாரிசுகள்

அம்மாவின் குரல் கேட்டது. சண்முகம் அடுக்களைப் பக்கம் வந்தான்.

“மனே! தாத்தாக்குச் சாப்பாட்டக் குடுத்துட்டு வாவன்.’ தாத்தா இருக்கும் வீடு கூப்பிடு தூரத்தில் இருந்தது. அம்மா கொடுத்த உணவுப் பொதியைத் தாத்தாவுக்கு எடுத்துச் சென்றன்.

“தாத்தா” குரல் கொடுத்தவாறே சென்றான்.

“வா ..வா தம்பி “ வாஞ்சையோடு அவனை வரச்சொன்னார். விட்டுப் புறப்பட்டான்.

“தம்பி சண்முகம் இப்பிடி இரு. மேலக்கழுவிட்டு வாறன்”

அவர் உடலைக் கழுவியத் துவாயால் துடைத்தவாறே வந்து சண்முகத்தின் பக்கத்தில் இருந்தார்.

“நீயேன் சாப்பாட்ட எடுத்து வந்தநி. தம்பிட்டக் குடுத்து விட்டிருக்கலாம்தானே”?

“அவன் ஊர்சுத்திவிட்டுவர நேரமாகும். அதுதான் எடுத்திட்டு வந்தனான். நேற்றும் உங்களப் பார்க்க வரல்ல. பள்ளிக்குடத்தில் வேலை அதிகம். இண்டைக்காவது பாத்திட்டுப் போகலாம் என்றுதான் வந்தன்.”

“சண்முகம் தாத்தாக்கும் வயசுபோயிற்று. இண்டைக்கோ நாளைக்கோ எண்டு கிடக்கிறன் இந்தா, இத வச்சிக்கொள். உனக்கு ஒருநாளைக்குத் தேவைப்படும்”. அவர் சண்முகத்தின் கைக்குள் பொத்தினாற்போல் வைத்தார். அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தான். ஐந்து நூறு ரூபாய் நோட்டுக்கள் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தன.

“இது எதுக்குத் தாத்தா? நீங்க சிலவுக்கு வெச்சக் கொள்ளுங்க”. அவன் திருப்பி அவரது கைக்குள்ளேயே திணித்துவிட்டான். அந்த நேரம் பார்த்து தாத்தாவின் மகன் மார்க்கண்டு வந்தார்.

“அப்பா அவசரமாக ஒரு ஐநூறு ரூபா வேணும். இரண்டு நாளையாள

தந்திருவன்”. கெஞ்சினார். மயில்வாகனத்தையிட்டு தாத்தாவுக்கு ஒரு பிரியம் இருந்தது. அதனை நினைந்து பார்த்தார். அவரை அறியாமலேயே அந்தக் காசை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டார். அந்தக் காசு வராது என்று அவருக்குத் தெரியும்.

“அப்பா தருவார் என்று எனக்குத் தெரியும்”.

ஒரு நமட்டுச் சிரிப்போடு மார்க்கண்டு வாங்கிக் கொண்டான். தாத்தாவின் பெயர் பெரியதம்பி. ஆனால் அவ்வூர் மக்கள் பெரியார் என்றுதான் அழைப்பார்கள். உழைத்து உழைத்து அவரது உடல் ஓய்ந்து விட்டது. எந்தப் பிள்ளையகனும் அவருக்கு உதவியாக இப்போது இல்லை. அவர் உடல்நலக் குறைவென்று படுத்ததே இல்லை. அவருக்கு எல்லோரும் மரியாதை கொடுப்பார்கள். காரணம் அவர் எல்லோருக்கும் மரியாதை கொடுப்பதுதான். யாரையும் அவர் சினந்து பேசியதில்லை. தானுண்டு. தனது வேலையுண்டு என்றிருப்பவர்.

அவருக்கு இரண்டு மகள்மார். இரண்டு மகன்மார். அவ்வளவுதான். எல்லோருக்கும் திருமணம் செய்து வைத்து விட்டார். உள்ளூரில்தான் இருக்கிறார்கள். ஆனால் வெவ்வேறு இடங்களில் வாழ்கிறார்கள்.

அவர் யாருடைய உதவியையும் எதிர்பார்த்ததில்லை. அவரது இளைய மகள் இளம் வயதிலேயே விதவையானபோது துவண்டு விட்டார். மனைவி மாணிக்கத்தைத் தேற்ற வழியற்றுத் துடித்தார். பெரியார் புரட்சிக்காரர்தான். தனது மகன் மார்க்கண்டு விதவை அக்காவுக்காக இரண்டாவது திருமணத்தை ஒழுங்கு செய்தபோது அவர் அடைந்த மனநிறைவு மத்தாப்பாக விரிந்தது.

“அப்பா ஊருக்காகப் பார்க்கிறேன். நீங்க ஒரு சொல்லுச் சொன்னால்போதும். அடுத்த கிழமை எல்லாம் முடிந்துவிடும்.”

“தம்பி உன்ர விருப்பம்போல் செய். ஊரைப்பற்றிக் கவலை நமக்கேன். எலும்பில்லாத நாக்கால சனம் அதையும் இதையும் பேசும்தான். அதேநேரம் அடுத்த நிமிசமே வந்து கொண்டாடுங்கள். அக்காவின் பிள்ளைகளைப் பார். அதுகளுக்காக தியாகங்களச் செய்யிறது நல்லதுதான்.” பெரியார் சொன்னதும் மார்க்கண்டு புளகாங்கிதம் கொண்டான்.

மகன் மார்க்கண்டு நல்லவன்தான். ஆனால் அவன் எப்போது வில்லனாவான் என்று சொல்லமுடியாது. நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கள்ளுக்கடைப் பக்கம் போனால் அவ்வளவுதான். அவனை அடக்குவதற்கு யாராலும் முடியாது. மார்க்கண்டு நல்ல நடிகன். அண்ணாவியார் தாமோதரம்பிள்ளை அவனை நன்றாக எடைபோட்டிருந்தார். மார்க்கண்டு நன்றாகப் பாடுவான். அதே நேரம் புல்லாங்குழல் இசைப்பதிலும் வல்லவன்.

ஒரு மாலைப் பொழுது. பெரியார் தனது வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். அந்த ஊர் சந்திப்பக்கம் பெரிய ஆரவாரம். தாமரைவில் தோட்டத்துக் கள்ளு சிலரை மகிழ்வித்துக் கொண்டிருந்தது. கள்ளினைச் 'சொல் விளம்பி' என்றும் சொல்வார்கள். சொல்விளம்பி பொல்லாதது. சொல்லமுடியாத செய்தியெல்லாம் பீறிட்டுக் கொண்டு வெளியில் தள்ளும் வீரியம் கொண்டது. அந்த உயர்ந்து வளர்ந்து நிழல் பரப்பும் சிமிழ்பனிச்சை மரத்தடியில் ஒருசில இளந்தாரிகள் கூடியிருந்தனர். காசு கிடைத்தால் மட்டுந்தான் இப்படிக் கூடுவார்கள். இல்லாவிட்டால் ஆட்களையே காணமுடியாது. சந்தி வெறிச்சோடிக் கிடக்கும்.

சந்தியில் இசமர் வைரமுத்து சிறிய தேநீர்க்கடை வைத்திருந்தார். சந்தியிலிருந்து ஒரு நூறு மீற்றூர் தூரத்தில்தான் அந்தச் சிமிழ்பனிச்சை இருந்தது. சிமிழ் வடிவத்தில் காய் காய்க்கும். அதனால் அந்தப் பெயர் வந்திருக்கலாம். இசமர் வைரமுத்து சத்தியவான் சாவித்திரி நாடகத்தில் இயமனாக நடித்து புகழ் பெற்றவர். வைரமுத்து என்றால் அவரைத் தெரியாது. இசமர் என்றால் எல்லாருக்கும் தெரியும். அவருக்குத் தெரியாத குத்துவரிசை, சிலம்பாட்டம். வாள்வீச்சு, போன்ற தற்காப்புக் கலைகள் கிடையாது. ஆனால் ஒரு அப்பாவி போல்தான் இருப்பார்.

இளந்தாரிமார் சிமிழ் பனிச்சையின் கீழ் கூடியதும் இசமருக்கு விளங்கி விட்டது. “இன்டைக்குக் கடைய நேரத்துக்கே மூடவேணும். வில்லங்கம் எந்த உருவத்தில் வருமோ தெரியாது.” அவர் விரைந்து செயலில் ஈடுபட்டார். தேநீர் கடையென்றாலும் அது பலசரக்குக் கடையாகவும், பிள்ளைகளுக்கு ஏற்ற தீன்பண்டங்களான கடலை, கச்சான் வகைகளும் இருக்கும்.

இளந்தாரிமாரின் கொண்டாட்டம் மெல்ல மெல்ல தலைக்கேறியது. எங்கிருந்தோ அந்தப்பக்கம் மார்க்கண்டு வருவதைக் கண்டு கொண்டனர். அவன் மரத்தடியை அண்மித்தபோது “வா மச்சான்” என்றிழுத்து சிரட்டை

நிறையக் கள்ளை வார்த்தனர். கள் உள்ளேறியதும் அதன் வேலையைத் தொடங்கிவிடும். கள் உள்ளே போனால் அதன் குரங்குப் புத்தியைக் காட்டிவிடும்.

“மச்சான் எப்படா அக்காவின்ர கலியாணம்”? ஒருவன் கேட்டான்.
 “அதுக்கென்னடா அவசரம்? ஆகும் நாளைக்கு ஆகும். அதுவரை காத்திருப்போம்.” மார்க்கண்டு பதிலளித்தான்.

“டேய் மச்சான்! காலம் வரும் காத்திருப்போம் என்பதெல்லாம் சரிதான். காலம் வரும்வரை காத்திருக்கக் கூடாது. நாம்தானே காலத்தைத் தீர்மானிப்பது. இன்டைக்கே முடித்துவிட்டால் என்ன?” மார்க்கண்டுக்குக் கள் உள்ளே சென்றால் ஒன்றுமே விளங்காது.

“சரிடா. மச்சானை இழுத்து வாங்க. இன்டைக்கே கலியாணம். நான் வீட்ட போறன். அங்க எற்பாடுகளைச் செய்யிறன். நீங்க அவரைக் கூட்டி வாங்க” கூறிவிட்டு மார்க்கண்டு வீடு சென்றான். எல்லாம் நல்லபடியாக நடந்தேறியது. தாத்தா மாமாமேல் தனிப்பட்ட அன்பு வைத்திருந்தார். அதனாலேயே அவர் கேட்டதும் தூக்கிக் கொடுத்துவிட்டார். அது திருப்பி வராது என்பதையும் அறிவார். அவர் திருப்பிப் கேட்பதும் இல்லை. சண்முகம் தாத்தாவின் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “இவன் மார்க்கண்டு இப்படித்தான். இன்னும் சின்னப்பொடியனாட்டம் நடந்து கொள்ளுவான்”. ஒரு வரட்டுப் புன்னகை முகத்தின் சுருக்கத்தை விலக்கித் தவழ்ந்தது.

“நான் உனக்கு நிறையக் கடமைப்பட்டிருக்கிறன் தம்பி. உன்ர ஆச்சி போனபிறகு இவ்வளவு நாளும் நீதானே எனக்கு சாப்பாடு தாறாய். நீ உத்தியோகம் பார்க்கத் தொடங்கிய நாளில் இருந்து எனக்கும் உன்ர ஆச்சிக்கும் உடுக்க உடுப்பு வாங்கித் தந்தறி. என்ர பிள்ளையள் ஒருவரும் இதுவரை செய்யாததை கடைசிகாலத்தில் நீ செய்து வாறாய். உன்ன நினைக்க எனக்குப் பெருமயாய் இருக்கு”. அவர் கண்கலங்கியதை அவன் கண்டதே இல்லை. அந்த குப்பிலாம்பு வெளிச்சத்தில் அவரது கண்களில் சுரந்த கண்ணீரைக் கண்டான். ஆச்சியின் பிரிவன்று அவர் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுததையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“ என்ன தாத்தா! எங்களுக்கு ஆறுதல் கூறவேண்டிய நீங்க இப்படி..” அவனுக்கும் நா தழுதழுத்தது. அவரது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டான்.

“தம்பி , உனக்கு நான் சொல்ல வேண்டியதில்லை. தாயோடு அறுசுவை போய் விடுமாம். தாய்க்குப்பின் தாரம்தான் துணை. அவளும் போய்விட்டாள். தனிமையும். முதுமையும் பொல்லாது கொடுமையானது.. அதை நான் அனுபவிக்கிறேன்” அவர் குலுங்கினார். சண்முகம் கலங்கிநின்றான்.

“நான் செய்த தவப்பயன் நீ பேரனாய் வந்திருக்கிறாய். . ஆச்சி போனபோது எல்லாச் செலவையும் நீ செய்து முடித்தாய். வந்த எங்கள் வாரிசுகள் இனசனத்தார் ஆச்சியின் பொருட்களைத் தூக்கியெடுத்ததைப் பார்த்தேன். எல்லத்தையும் பார்த்து மௌனமாக இருந்தேன். எனது கவலைகள் அவர்கள் துச்சமேனும் மதிக்கல்லை. இந்த மனுக்குலத்தை என்னவென்று சொல்வது? நானும் ஆச்சியும் உனக்கு ஒண்டும் செய்யல்ல”. அவர் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது.

“தாத்தா! நீங்களும் ஆச்சியும்தானே நான் இந்த நிலைக்கு வருவதற்கு மூலகாரணம். என்ற அப்பாவிடம் என்னைப் படிப்பிக்க வற்புறுத்தியத நான் மறக்கல்ல. என்ற பெட்டி படுக்கைகளைத் தோளில் சுமந்து வஸ்சில ஏத்திவிட்டனீங்க. இன்று எனக்கு அரசாங்கச் சம்பளம் பெறுவதற்கு நீங்கதானே காரணம்.” அவனின் கண்கள் கண்ணீரைத் தள்ளின.

“ஆச்சி இருக்கும் வரை உதவியாக இருந்தா. அவர் போனபின் ஒரு பின்னையாவது எட்டியும் வந்து பாக்கல்ல.. வந்தாலும் ஏதும் இருக்குதா என்று பாத்து எடுத்திட்டுப் போவாங்க.” மனம் நெகிழ்ந்து தாத்தா குமுறினார்.

“தாத்தா அவங்க உங்களிட்டத்தானே கேட்கிறாங்க. எடுக்கிறாங்க. அது அவங்களுக்குக் கிடைச்ச உரிமை. நீங்க கவலைப்படாதீங்க. நான் இருக்கும்வரை உங்களுக்கு கவலயெதுக்கு?.” அவரது கைகளைப் பிடித்தபடி உறுதியளித்தான்.

“உனக்குக் கவலயில்லத்தான். ஆனால் எனக்கு இருக்குதே. என்ற வாரிசுகளில் சிலர் உன்னோடு பொறாமையாக இருக்குதுகள். எனக்குக் கூட வேலி கட்டும்போது கெட்ட வார்த்தைகளால் ஏசிப்போட்டுதுகள். அவனுக்குச் சரியான தண்ணி. நான் வாயத் திறக்கவில்ல. அத நினைக்க நினைக்கக் கண்ணீர் வருது.” அவர் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதார்.

சண்முகம் சிலையானான். தாத்தா இவ்வாறு என்றும் மனம் நொந்து வருந்தியதில்லை. அவரது கவலைக்குக் காரணம் என்ன? சண்முகம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

தாத்தாவுடன் உரையாடியது சண்முகத்தின் உள்ளத்தில் ஒரு மனநிறைவைக் கொடுத்தது. அவருக்கென்று சொத்துப் பத்துக் கிடையாது. அவரிடம் இருந்த எருமைமாடுகளை இளைய மகனுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். வீட்டுப் பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் பிரித்து பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டார். இப்போது அவர் இருக்கும் அந்தச் சிறிய ஓலைவீடும் அவருக்குச் சொந்தமில்லை.

“தம்பி! ஆச்சி சொன்ன கரைச்சையடி சின்ன வயல்காணியைக் கைவிட்டு விடாத. அதுக்குள்ள உப்பு வெள்ளம் ஏறும். வரம்பை உயர்த்திக் கட்டிவிடு. அது உனக்குரியது. ஆருக்கும் விட்டுக்குடுக்காத. தம்பி சண்முகம்! நம்மிடம் இருந்தால்மட்டும் நம்மைத் தேடி வருவார்வாங்க. நான் போனாலும் ஆரும் கவலப்பட மாட்டாங்க. நான் செத்தால் ஆரையும் சிலவழிக்கவிடாதே. அவர் வருவார், இவர் வருவார் என்று காத்திருக்காத. என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. அடக்கம் செய்துவிடு” கூறிவிட்டு விம்மினார். அவனுக்கு மனதில் சுனாமி அடித்தது.

“தாத்தா! சாப்பிடுங்க. நான் நாளைக்கு வாறன்”. கூறிவிட்டு எழுந்தான். அவர் சண்முகத்தின் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்தார். “சரி போயிற்று நாளைக்கு வா”. இருள் உலகை ஆட்கொண்டது. அவன் சென்றான். அடுத்த நாள் விடிந்ததுதான் தாமதம். தம்பி சோமு ஓடிவந்தான். “அண்ணா! தாத்தாவின் நிலை மோசமாயிருக்கு. குமாரவேல் பரியாரியார் பக்கத்தில் இருக்கிறார்”. சண்முகத்தின் மனம் துடித்தது.. “நேற்று இரவுதானே தத்தா நன்றாகக் கதைத்தார்”. உடல்

“பரியாரியார் என்ன சொன்னார்.”?

“நாடி விழுந்திட்டுதாம். இன்றோடு தாத்தா நம்மைவிட்டுப் போயிருவார்”. அழுகையோடு விம்மினான். சண்முகம் பாடசாலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு ஓடி வந்தான். தாத்தா நீட்டி நிமிர்ந்து துப்பட்டியால் போர்த்தியபடி உறக்கத்தில் இருந்தார். அது உறக்கமில்லை. மூச்சு நிற்கும் அந்திம நிலையின் அறிகுறி. ஆழ்ந்த தியானமா?

சண்முகம் ஓடிவந்ததும் தாத்தாவின் காதருகே குனிந்தான். இரவுதானே

தாத்தாவோடு கதைத்து வந்தேன். அதற்குள் இப்படியா?

“நாங்க கூப்பிட்டுப் பாத்திட்டம். ஒரு அறிகுறியும் இல்லை.” அக்கா கூறினார்.

எனினும் அவன் தாத்தாவின் செவிகளில் “தாத்தா...” என்று குழைந்து அழைத்தான். சண்முகத்தின் குரல் தாத்தாவின் செவிப்பறையுள் நுழைந்து அவரின் உணர்வைத் தொட்டது. எவர் பிறரை தனது உள்ளத்தில் நிறுத்தி அன்பு பாரட்டுகிறார்களோ அவரின் அன்பு உடலினுள் புகுந்து அதிசயத்தை விளைவிக்கும். தாத்தாவின் அடித்தொண்டையில் இருந்து “ஓம்” என்று சத்தம் வெளிவந்தது.

எல்லோருக்கும் அதிசயம். தாத்தா சண்முகத்தின் கையை இறுகப் பற்றினார். பிடி மெல்ல மெல்ல இளகியது. சற்று நேரத்தால் பிடி தளர்ந்து விட்டது. தாத்தா தனது நீள் பயணத்தைத் தொடங்கிவிட்டார். சண்முகம் விழிகளில் உடைப்பெடுத்துக் கண்ணீர் பொலபொலத்தது.

இனசனங்கள் கீரடி மாரடியென விழுந்து அழுது ஒப்பாரி வைத்தனர். ஆச்சி உயிருடன் இருக்கும்வரை அவர்களின் சீதனமாக இருந்த பெட்டகத்தை ஒரு மகன் எடுத்துச் சென்றார். மண்பானை, சட்டியடுக்குகளை ஒவ்வொன்றாய் எடுத்துத் துளாவி ஆராய்ந்தார்கள். அகப்பட்டதை ஆளுக்கொன்றாய் தாத்தாவின் வாரிசுகள் எடுத்துச் சென்றார்கள். அவரது உயிரற்ற உடல் மட்டும் கிடந்தது.

சண்முகம் தனது நண்பர்களை அழத்திருந்தான். இறுதிச் சடங்குக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை அவர்கள் மேற்கொண்டனர். ஊரவர்கள் வந்து குழுமிவிட்டனர். சடங்குகள் தொடங்கிவிட்டன.

பக்கத்தில் இருந்த வேலியில் பூவரசு செழிப்பாக வளர்ந்திருந்தது. அதன் கிளைகள் முற்றியிருந்தன. அதிலிருந்து பல கிளைகளை வெட்டி கட்டிலைச் செய்தனர். தும்புக் கயிற்றினால் வரிந்து கட்டி அலங்கரித்தனர். கட்டிலில் ஒரு பக்கமிருந்து மறுபக்கம் வரை வளைத்துப் பாடை அமைத்தனர். படையை வெள்ளைச் சேலைகளால் அலங்கரித்தனர். அதனைச் சுற்றி பலவித நிறக்கடதாசியை வெட்டி ஒட்டினர். கட்டிலில் பச்சைத் தென்னோலையைப் பிளந்து பன்னாங்கு பின்னி கட்டிலில் வைத்தனர். அதன்மேல் பனையோலைப் பாயை விரித்தனர்.

இப்போது பாடை தயார். தாத்தாவை குளிப்பட்டி, உடுப்பாட்டிப் பாடையில் படுக்க வைத்து உறவினர்கள் சூழ்ந்து கொண்டனர். பெண்கள் தங்கள் உறவினர்களை நினைந்து ஒப்புக்காக மாறடித்து ஒப்பாரி வைத்தனர். உண்மையில் தாத்தாவை நினைந்து எவருமே ஒப்பாரி வைக்கவில்லை.

சுடலையில் ஈமக்கிரியைகள் முடிந்ததும் வீடு வந்தான். எவருமே அந்த வீட்டில் இல்லை. கிழவரின் அடக்கம் முடிந்ததும் அவரவர் கடமைகளில் முழுகிவிட்டனர். தாத்தா உயிருடன் இருக்கும்வரை அவரைச் சூழ்ந்து இருந்தவர்கள் இருந்த எவருமே இப்போது இல்லை. நாயில் ஒட்டியுள்ள உண்ணிகள் நாய் உயிர்நீத்ததும் தானாகவே விழுந்துவிடும். அதேபோல் இந்த மனிதர்களும் ஒட்டுண்ணிகள்போல் ஆகிவிட்டனரா? சண்முகம் வீட்டுக்கு வந்ததும் குளித்துவிட்டு உடைமாற்றியவுடன் வீட்டின் அறையுள் ஒரு குத்துவிளக்கைத் தேடி எண்ணெய் ஊற்றி தீப்பெட்டியை எடுத்து விளக்கையேற்றினான். தன்னந்தணியனாக விளக்கின் முன் அமைதியாகக் கண்களை மூடித் தியானத்தில் ஆழ்ந்தான்.

தாத்தாவின் புகைப்படமும் இல்லை. ஆனால் தாத்தாவின் முழு உருவமும் அவன் மனக்கண்ணில் தெரிந்தது.

“தம்பி சண்முகம் இன்னும் நீ இந்த உலகத்தைப் புரியவில்லை. ஏமாற்றவும் கூடாது. ஏமாறவும் கூடாது. நல்லதையே நினைத்து நல்லதையே செய். எனது பிள்ளைகள் செய்யாததை என் பேரன் நீ செய்திருக்கிறாய். நீதான் என்ற வாரிசு.” பெரியாரின் கீஉதேசம்.

அவனது செவிகளில் அசரீரியாக ஒலித்தை உணர்ந்தான். சண்முகத்தின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

திளக்குரல் ஏப்பிரல் 2016

10. ஒரு தெய்வீகக் காதல்

'காற்று வெளியிடைக் கண்ணம்மா - நின்றன்
காதலை எண்ணிக் களிக்கிறேன் - அமுது
ஊற்றினை யொத்த இதழ்களும் -நிலவு
ஊறித் ததும்பும் விழிகளும் - பத்து
மாற்றுப் பொன்னொத்த நின் மேனியும் -இந்த
வையத்தில் யானுள்ள மட்டிலும் -எனை
வேற்று நனைவின்றித் தேற்றியே- இங்கோர்
விண்ணவ னாகப் புரியுமே- இந்தக்'

சோமகாந்தனின் உதடுகள் அசைய பாரதியின் கவிதை இசையோடு வெளிப்பாந்தது. கண்ணம்மா என்ற சொல்லினை நீக்கித் தன்னுடையவளான சுந்தரியின் பெயரைச் சேர்த்துப் பாடிப்பார்த்தான். மனம், நாடி நரம்புகள் எங்கும் ஒரு இங்கிதம் பாய்ந்து இனித்தது. தனக்குள்ளேயே புன்னகைத்துக் கொண்டு குளித்தான். துவாயை எடுத்துத் துடைத்தவாறு வீட்டின் முன்புறமாக வந்தான்.

அப்போது வீட்டின் படலையில் சைக்கிள் மணி ஒலித்தது. தபால்காரர் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்துச் சென்றார். ஆர்வமில்லாமல் பிரித்துப் பார்த்தான். அது சுந்தரியிடம் இருந்து வந்த கடிதம். ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொண்டுதான் மற்றவைகளைப் பற்றி யோசிக்கவேணும்.

அக்கம் பக்கம் பார்த்துச் சற்று வாய்விட்டுப் படித்து ரசிப்பான். இப்போது ஆசிரியர் நியமனமும் கிடைத்துவிட்டது. அது அவனது மனதுக்குப்பிடித்ததாக அமைந்து விட்டது. கையோடு ஆசிரிய பயிற்சியையும் முடிப்பதற்குப் பயிற்சிக்கலாசாலைக்குச் சென்றான். இரண்டு வருடப் பயிற்சியின்பின் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகிவிடுவான். இப்போது சற்றுத் தைரியம் பிறந்துவிட்டது.

சுந்தரி அடிக்கடி கடிதம் எழுதிக் கொண்டே இருந்தாள். பயிற்சிக் கலாசாலைக்கு அன்று சுந்தரி எழுதிய கடிதம் அவன் வசம் கிடைத்தது. மாலை படித்துப் பார்க்கலாம் என்று வைத்துக் கொண்டான். அன்றைய தினப்பயிற்சிகள் முடிந்து இரவு உணவின்பின் ஆறுதலாக அக்கடிதத்தைப் பிரித்துப் படித்தான்.

“ அன்பின் காதல் தலைவனுக்கு!

“உங்களைக் கண்டால் சந்திரனைக் கண்ட அல்லியாக என் முகம் மலர்வதுமேன்.? நீங்க இல்லாமல் ஆதவனைக் காணாத தாமரைபோல்

வாடுவதேன்.? உங்களை நினைத்துத் தவிக்கிறேன். ஒவ்வொரு நிமிசமும், ஏன் ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் உங்கள் நினைவாகவே வாடுகிறேன். எப்போது வந்தென்னை உங்களோடு அழைத்துச் செல்வீர்கள். அலைகடல் வற்றினாலும் என் அன்பு வற்றாது.- உங்களையே நினைந்துருகும் - உங்கள் சுந்தரி ”.

அவனுக்கு உடலெங்கும் உணர்வுகள் ஊற்றெடுத்துப் பரவுகின்ற இன்ப அதிர்ச்சியாக இருந்தது. சுந்தரியின் சுகம் இனித்தது. இதுதான் தெய்வீகக் காதலா? அவன் உள்ளம் துள்ளியது. இளமையின் துடிப்பு கற்பனைத் தேரில் பறந்தது. அம்பிகாபதி அமராவதி, லைலா மஜ்னூ, ரோமியோ ஜூலியற் காதல்போல் எங்கள் வாழ்வும் அமையவேண்டும். மும்தாஜுக்குச் சாஜகான் ஏன் தாஜ்மகாலைக் கட்டினான். அவளது காதலை உலகினுக்குப் பறைசாத்துவதற்காகவன்றோ? சுந்தரிபால் நான் கொண்ட காதல் வாழ்கையும் இவ்வாறுதான் இருக்க வேணும். சுந்தரியின் கடிதம் அவனை வானில் சிறகடித்துப் பறக்கவைத்தது. அந்தக் கடிதத்தைப் பொக்கிஷமாகப் பாதுகாத்து தனது சூட்கேசியினுள் பிரத்தியேகமான அடிப் பகுதியில் பத்திரப் படுத்தியிருந்தான்.

அவன் 'சோமகாந்தன்' பெயருக்கேற்றவாறு பொருத்தமானவன். மிதித்த புல் சாகாத சாதுவானவன். மனித தனித்துவத்தைப் பெயர்தான் காப்பாற்றுகிறது. மனிதனை அடையாளப்படுத்தி உயிருடல் சேர்ந்த வாழ்வின் உரிமைக்கு அந்தப் பெயர்தான் காரணமாகிறது. உயிர் பிரிந்தபின்னரும், உயிருடல் சேர்ந்திருந்த காலத்தில் செயற்பட்ட வழிமுறைகளையும், எண்ணங்களையும் அந்தப் பெயர்தான் பாதுகாத்து வாழ்ந்ததற்கான சான்றாக விளங்கவைக்கிறது. தந்தையின் உரிமையையும் அவர் வைத்த பெயர்தான் நிலைத்திருக்க வைக்கிறது.

அந்த உடலைவிட்டு உயிர் பிரிந்த பின்னும் அவன் செய்த செயல்களையும் சிலராவது நினைவு கொள்ளும் போது அந்தப் பெயரையே உச்சரிப்பார்கள். குடும்ப வரலாற்றிலும் அந்தப் பெயரையே சொல்வார்கள். சோமகாந்தன் அந்த குடும்பத்தின் முத்தமகன்.

ஒருகாலத்தில் அவனின் குடும்பம் அந்தக்கிராமத்தில் ஓரளவு வசதியாகவே வாழ்ந்தது. தோட்டமும், வயலும் வருமானத்தைக் கொடுத்தது. மழையின்மையால் வறுமைக்கோட்டின் கீழ் வாழவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாயிற்று. எனினும் சோமகாந்தனை ஒருவாறு அவனது தந்தை கற்பித்து விட்டார்.

சோமகாந்தன் படிக்கும்போதே சுந்தரியைக் காதலித்தான். இருவரும் சந்தித்துச் சல்லாபித்தனர். தனது நண்பர்களிடம் தங்கள் காதல் தெய்வீகக் காதல் என்று பெருமையாகக் கூறுவான். சுந்தரியும் அவ்வாறுதான் வாழ்ந்து

கொண்டிருந்தாள். தனது விருப்பத்தைத் தாயிடம் தெரிவித்தால் அவர் அப்பாவிடம் கூறி சம்மதம் பெற்றுத் தருவார் என்று நம்பினான். யாவர்க்கும் தாய்தானே துணையாவார்.

“அம்மா படிக்கிற காலத்தில் இருந்தே சுந்தரியை விரும்புறன். அவளும் என்னை அதிகமாக விரும்புறாள். நீங்கதான் அப்பாட்டச் சொல்லி சம்மதத்தக் கேளணைய்”. தனது விருப்பத்தைத் தன் தாயிடம் கூறினான்.

“என்ன தம்பி புதுக்கத சொல்லுறா? உன்னப் பாத்தா நம்பமுடியாதே”? அம்மா பொன்னுத்தங்கம் அதிசயமாகக் கேட்டாள்.

“தம்பி அப்பரிட்டச் சொல்லமுதல் நல்லா யோசி. அந்தப்புள்ள பட்டணத்தில் புறந்து வாழுறவ. நம்ம பட்டிக்காட்டுல வந்து இருப்பாவா? பின்னுக்குக் கரைச்சல் வராதெண்டு சொல்ல முடியுமா”? அம்மா அறிவுரை கூறினார்.

“அம்மா அதுல மாற்றமில்ல. எந்தப் பிரச்சினையும் வராது. நான் வாக்குக் குடுத்திட்டன். சுந்தரியினர் அப்பா அம்மா எல்லாருக்கும் விருப்பம்.” சோமகாந்தன் தாயிடம் வற்புறுத்தினான்.

“தம்பி! நல்லா யோசித்து ஒரு முடிவெடு. இது வாழ்க்கப் பிரச்சின. ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் என்பத மறக்காத. எதுக்கும் உன்ர விருப்பத்த கொப்பரிட்டச் சொல்லிப் பாக்கிறன்”.

“அம்மா! என்ன சொல்லிப் பாக்கிறன் எண்டு சொல்லுறீங்க. நான் அவளுக்கு வாக்குக் குடுத்திட்டன். கனகாலமாக அவளோட பழகிறறன். நல்ல சனங்கள். கட்டினால் அவளத்தான் கட்டுவன். அப்பரிட்டச் சொல்லி நீங்கதான் சம்மதத்த கேட்டுத் தாங்க”. சோமகாந்தன் தாய்மேல் பாரத்தைச் சுமத்தி விட்டு நகர்ந்து விட்டான். பாரத்தை எப்படியாவது கணவனிடம் சுமத்திவிட்டு அவரது விருப்பத்தைக் கேட்டறிய வேண்டும். பொன்னுதங்கம் சந்தர்ப்பத்தைப் பார்த்திருந்தாள். முருகேசர் வயல்வேலைகளை முடித்து வீட்டுக்கு வர அன்று சற்று நேரமாகிவிட்டது. அவர் குளித்துச் சாமி கும்பிட்டு வந்ததும் உணவைப் பரிமாறினார். வானில் பால்நிலவின் ஆட்சி. முற்றத்தில் பகலாய் நிலாக்கதிர் பரந்தது. முற்றத்தில் பாயை எடுத்து விரித்துவிட்டார். முருகேசர் வாயில் கோடா தடவிய சுருட்டைப் பற்ற வைத்தபடி பாயிலிருந்து புகையை விட்டவாறு நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

“தம்பி எங்க போனார்? இன்னும் உலாத்தல் முடிஞ்சு வரல்லயா? அவனுக்கும் அலுப்புத்தானே? தூரத்தில் பள்ளிகுடம். வந்ததும் கூட்டாளிமாரோடு சேர்ந்து அரட்டயடித்து வருவார்”.

அவரே சோமகாந்தன் பற்றிய கதையைத் தொடங்கினார். சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த பொன்னுத்தங்கம் உசாரானார். “இவன் தம்பி சோமகாந்துனக்கும் வயது ஏறுது. ஒரு கலியாணத்தப் பாத்துக் கீத்துச் செய்தாலென்ன? என்று யோசிக்கிறன். பொன்னுத்தங்கம் முருகேசரிடம் பாரத்தை ஒப்படைத்தார். “தம்பி பட்டணத்தில் படிச்சவன். இப்பவும் பட்டணத்தில்தானே படிப்பிக்கிறான். அவனுக்கும் ஆசைகள் இருக்குந்தானே அதுபற்றி ஏதாவது சொன்னானா”? முருகேசர் பொன்னுத்தங்கத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“அவன் சுந்தரி என்றொரு பிள்ளையை விரும்புறானாம். அவளும் அவன விரும்புறானாம்.” பொன்னுத்தங்கம் முருகேசரின் முகத்தையே பார்த்தார். முருகேசரின் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி. பொன்னுத்தங்கம் இதனை எதிர்பார்க்கவில்லை.

“என்ன புதுக்கத சொல்லுறாய். தம்பியா சொன்னவன்? நம்பவே முடியல்ல. நல்லதாப் போச்சது. நமக்கும் பெண்பாக்கிற வேல லேசாச்சு. அவர் விரும்புற புள்ளய கட்டட்டும். எனக்கு ஒரு ஆட்சேபனயும் இல்ல. நல்ல குணசாலியாயிருந்தால் எனக்கு விருப்பந்தான். எதுக்கும் நீ ஒருக்கா விசாரித்துப் பார். உன்னக் கடசி காலத்தில பாத்துக்கொள்ளவேணும். எனக்கு வேறொண்ணும் தேவல்ல” வெளியில் வானத்தை அண்ணாரந்து பார்த்தபடியே முருகேசர் சொன்னார். பொன்னுத்தங்கத்துக்குச் சந்தோசம்.

சோமகாந்தன் படலையைத் திறந்து கொண்டு வந்தான். “வா தம்பி சாப்பிடுவம். உனக்காகத்தான் காத்திருக்கிறன்.” கூறிக்கொண்டே அடுக்களைக்குள் பொன்னுத் தங்கம் சென்றான். அடுக்களையினுள் அரிக்கன் லாம்பு இருளை விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. உணவைத் தட்டில் பரிமாறினார். அவன் உண்ணத் தொடங்கினான்.

“கொப்பருக்கு விருப்பமாம். என்னப் போய் ஒருக்கா அந்தப் புள்ளயப் பாக்கட்டாம். எப்போவம்?” அம்மா கேட்டதும் சோமகாந்தன் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்பா இதுவரை எதற்கும் மறுப்புச் சொன்னதே கிடையாது. “அம்மா நான் செவ்வாய்க் கிழமை பின்னேறந்தான் வருவன். புதன்கிழமை காலையில் கூட்டிப்போறன். புதன்கிழமை நீங்க அவங்களோட கதையுங்க. சீதனம் அது இது எண்டு ஒன்றும் கதையாதங்க. அவங்களும் எங்களப்போலத்தான். வசதி குறைச்சவங்க.” சோமகாந்தன் அம்மாவிடம் விளக்கினான். பொன்னுத்தங்கம் அமைதிகாத்தார்.

சொன்னதுபோல் புதன்கிழமை புறப்பட்டார்கள். சுந்தரியின் வீட்டில் தாயை அறிமுகப்படுத்தினான். பாடசாலைவிட்டு வரும்வரை கவனித்துக் கொள்ளும்படி கூறிச் சென்றான். சுந்தரி அப்பாவிபோல் தெரிந்தாலும் அவளது

முகத்தில் அகம்பாவம் கூத்தாடுவதை அவதானிக்கத் தவறவில்லை. அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும் என்பார்கள். தனக்கு வரப்போகும் மருமகள் குடும்பத்தைச் சீரழிக்கும் கோடரிக் காம்பு என்பதையும் புரிந்து கொண்டாள். தனது மகனுக்கு ஏற்றவளாக பொன்னுத்தங்கத்துக்கு அவ்வளவாகப் படவில்லை. என்றாலும் பரவாயில்லை. “அவன் விரும்பிற்றான். நாங்க குறுக்க நிக்கக் கூடாது. மனங்கொண்டது மாளிகை. அவன் விரும்புகின்றவளைச் செய்து வைக்கலாம்” என்று தீர்மானித்துக் கொண்டாள். சுந்தரியின் பெற்றோரும் அன்பானவர்கள்தான். அன்பொழுக பொன்னுத்தங்கத்தை ஆதரித்தார்கள்.

அடுத்த மாதமே திருமணத்துக்கு நாள் குறித்துத் திருமணமும் இருவீட்டார் ஒப்புதலுடன் நடந்து முடிந்து விட்டது. ஆசிரிய நியமனமும் சுந்தரியின் வீட்டுக்கு அண்மையில் உள்ள பாடசாலையிலேயே கிடைத்தது. சுந்தரியின் வீட்டிலேயே வாழ்க்கை தொடங்கியது. சந்தோசமான வாழ்க்கை. குழந்தைகளும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக மூன்று பிறந்து விட்டன. சோமகாந்தனின் தந்தையும் மறைந்துவிட்டார். அம்மா தனித்து விட்டார். ஒரு பாடசாலையில் தொடர்ந்து சேவையாற்ற முடியுமா? ஆசிரியர் இடமாற்றமும் சோமகாந்தனின் கிராமத்துக்கே கிடைத்தது. அது ஒருவகையில் அவனுக்கு மகிழ்ச்சியே. ஆனால் அது சுந்தரிக்குப் பிடிக்கவில்லை.

சோமகாந்தன் தனது கிராமத்து வீட்டுக்கே குடும்பத்தோடு வந்து விட்டான். சுந்தரிக்கு விருப்பமே இல்லை. கிராமத்து வாழ்க்கை சிக்கனமானது. நகரத்தில் உல்லாச வாழ்க்கை. அரட்டையடிக்கத் தோழியர். பொழுதுபோக்கு வசதிகள். மாதர் சங்கங்கள் என ஒரே ஹூஸியக இருந்த சுந்தரி குனியத்தில் சிக்கியவளாக உணர்ந்தாள்.

“இந்த ஆளப்போய் நீயேன்ரி கட்டினாய்?. அதுவும் தமிழ் வாத்தியெண்டு தெரிந்தும் ஒரு பட்டிக்காட்டானக் கலியாணம் கட்டிட்டு இப்ப மாட்டிக்கொண்டாயா?” அவளது தோழியர் கிண்டலடித்ததை அடிக்கடி நினைந்து கொண்டாள். இப்போது சுந்தரியின் குடும்பத்தில் பெரிய போராட்டம் தொடங்கியது. சுந்தரி பத்திரகாளியாக மாறத்தொடங்கிவிட்டாள். கணவனை மதிக்கும் பண்பை இழந்துவிட்டாள். சோமகாந்தன் அவனது தந்தையைப் போன்றே பொறுமை மிக்கவன். பொன்னுத்தங்கமும் பொறுமைசாலி. தந்தையும் தாயும் ஒருநாளாவது சச்சரவு பட்டதே இல்லை. ஆனால் சோமகாந்தனின் இடமாற்றத்தால் சுந்தரியின் குணத்திலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. சுந்தரி எதுக்கொடுத்தாலும் சோமகாந்தனை மதியாது வார்த்தைகளை வாரிக் கொட்டத் தொடங்கினாள். சோமகாந்தன் வாழ்வில் குறாவளி சுழன்றடித்தது.

சோமகாந்தனை அவமானப்படுத்துவதை குறிக்கோளாக்கிவிட்டாள். சமையல் வேலை பொன்னுத்தங்கத்தின்மேல் சுமத்தப் பட்டது. வீட்டு

வேலைகள் யாவும் பொன்னுத்தங்கத்தின்மேல் குவிந்து விட்டது. சுந்தரி கால்மேல் கால்போட்டபடி மகராணியாக வேலைகளை வாங்கிக் கொண்டிருந்தாள். தாய் படும் வேதனையை எந்த மகானால்தான் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும்? ஆனாலும் குடும்ப கௌரவம் என்று ஒன்று உள்ளதல்லவா? எல்லாவற்றையும் பொறுத்துக் கொண்டு மெழுகுவர்த்தியாக எரிந்து கெண்டு அமைதியாக இருந்தான். மகனுக்கு இப்படியொரு வாழ்க்கை அமைந்து விட்டே என்று பொன்னுத்தங்கம் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

சுந்தரி கோபித்துக் கொண்டு அடிக்கடி வீட்டை விட்டு தந்தையின் வீட்டுக்குப் போய்விடுவாள். போனால் வரமாட்டாள். சுந்தரி தனது தந்தையையே மதிப்பதே இல்லை. அவளது வீட்டில் கேட்பதற்கு யாருமே இல்லை. சுந்தரியின் தந்தையும் இவ்வலகை விட்டுப் போய்விட்டார். சுந்தரிதான் முத்த பிள்ளை. அவள் நினைத்ததே சட்டமாக்க கொண்டாள். கலண்டரையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள். சோமகாந்தன் சம்பளம் எடுக்கும் நாளுக்கு முதல் நாள் வந்து சேர்ந்து அன்பாய் இருப்பதுபோல் பாசாங்கு செய்வாள். ஏமாந்த சோமகாந்தன் பணத்தைக் கையில் கொடுப்பான். அதை வாங்கியதும் அடுத்த நாள் சோமகாந்தன் பாடசாலைக்குப் போனதும் தந்தையின் வீட்டுக்கே போய்விடுவாள். அன்றுதான் சோமகாந்தனின் சம்பளநாள். சுந்தரி தந்தையின் வீட்டிலிருந்து வந்திருந்தாள். அன்பாகப் பேசி தனது காரியத்தைச் சாதித்துக் கொண்டாள்.

சோமகாந்தனின் வீட்டின் அருகே இருந்த சிறிய பிலாட் மாமரம் நன்றாகக் காய்த்திருந்தது. பொன்னுத்தங்கம் சில மாங்காய்களை ஆய்ந்துவிட்டார். பார்த்துக் கொண்டிருந்த சுந்தரி விறுவிறுவென்று அடுக்களையினுள் நுழைந்தாள். அங்கிருந்த பெரிய கத்தியுடன் வெளியே வந்தாள். அந்த இளம் பிலாட் மாமரத்தை அடியோடு வெட்டிச் சரித்து விட்டாள். பொன்னுத்தங்கம் விக்கித்து வாயடைத்து நின்று கண்ணீர் சொரிந்தாள். மாயியை போற்றும் மருமகளும் இல்லை. மருமகளைத் தூற்றாத மாமியும் இல்லை என்பார்கள். ஆனால் பொன்னுத்தங்கம் தனது மருமகளைக் குறைகூறியதே இல்லை. தனது மகனது நிலையைக் கண்டு நொந்துபோனார். அவரால் கண்ணீரை மட்டுமே சிந்த முடிந்தது.

சோமகாந்தன் பாடசாலையில் இருந்து அப்போதுதான் வந்திருந்தான். தான் நட்புத் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்த மாமரம் காய் பிஞ்சுகளேடு சரிந்துகிடந்தது. சோமகாந்தனை இச்செயல் வேதனையுள் ஆழ்த்தி வறுத்தெடுத்து விட்டது. சோமகாந்தனுக்கு ஆத்திரம் எங்கிருந்து வந்ததோ தெரியாது. சாது மிரண்டால் காடு தாங்காதாம். “நீயும் ஒரு பெண்ணா? பேயா? உனக்கு தாய்மையுணர்ச்சியே இல்லையா? உனது வெறுப்பையும், கோவத்தையும் காய் பிஞ்சுடன் நிற்கும் மாமரத்திலயா காட்டுவது”? சோமகாந்தனின் ஓங்கிய கை அவளது கன்னத்துக்கு வந்து சறுக்கி அவளது தோள்பட்டையில் விழுந்தது. அன்றுதான் சோமகாந்தன் சுந்தரியைக் கோபம் கொண்டு

சாடினான். சுந்தரி இதையே சாட்டாக வைத்துப் புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டாள். “நான் ஏன் இவளைத் திருமணம் செய்தேன்”? தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டு தன்னையே வருத்தத் தொடங்கினான். சோமகாந்தன் உள்ளம் வாடியது. இதுதான் தெய்வீகக் காதலா? சரிவர உணவும் கிடைக்காததால் அவனது உடலும் வாடியது. ஏற்கனவே மெலிந்த உடலமைப்பைக் கொண்ட சோமகாந்தன் நன்றாகவே இளைத்துவிட்டான். மனைவி தன்னையும், தாயையும் தரக்குறைவாக நடத்துவதை எண்ணி வருந்தினான். இதனையிட்டு யாரிடம் கூறி ஆறுதலடைவான்? இப்போது அப்பாவும் இல்லை. அம்மா மட்டுமே தனியே இருந்தார். தன்னை ஊட்டிவளர்த்த தாய் துயரில் வாடுவதை உணர்ந்து கண்ணீர் வடித்தான். உணவையும் மறந்தான். சுந்தரி தந்தை வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதால் பொன்னுத்தங்கம் சமைத்துப் பேரப்பிள்ளைகளுக்குக் கொடுப்பான். பொன்னுத்தங்கமும் மகனின் சோகத்தால் ஒருநாள் கண்ணை முடிவிட்டான். சோமகாந்தன் தனியனாகிவிட்டான்.

சோமகாந்தன் அறுபது வயதை முடித்தபின் ஓய்வூதியம் கிடைத்தது. மனைவியின் குணம் மாறவில்லை. மக்களும் ஆளுக்கொரு பக்கம் ஒதுங்கிவிட்டார்கள். அவனை வெறுத்தொதுக்கினர். சோமகாந்தன் மௌனவிரதத்தையே மேற்கொண்டான். நண்பர்களைச் சந்திப்பதையும், அவர்களோடு பேசுவதையும் குறைத்துக் கொண்டான். ஓய்வின் பின் வீட்டை விட்டு வெளியில் வருவதை நிறுத்தினான். கைகால்களை மடக்கி ஒரு சிறு கதிரைக்குள் தன்னை அடைக்கலமாக்கிச் சுருண்டு கொண்டான். சோமகாந்தன் கவிதை எழுதுவதில் வல்லவன். அதிபராக இருக்கும்போதே கவிதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுப் பாராட்டுப் பெற்றவன்.

“எனக்கு உலகம் வெறுத்துவிட்டது. தமிழீழம் பெறவேண்டும் என்பதற்காக உண்ணாநோன்பிருந்து தன்னுயிர் நீத்த திலீபன் தியாகியாகிவிட்டார். நான் எனது குடும்ப மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள என்னைத் தியாகம் செய்யத்தான் வேண்டும். இனி இவ்வுலகில் இருந்தென்ன? போயென்ன? யாருக்கும் பயனில்லாத பாவியாகிவிட்டேன். சுந்தரிக்கு விதவை ஓய்வூதியம் கிடைக்கும். அவள் நல்லா இருக்கட்டும்”. தனது மனதுக்குள் எண்ணியவாறே சுருண்டு கொண்டான். மகனை அழைத்து விதவைகள் அநாதைப் படிவங்களை எடுத்துவரச் சொன்னார். உரிய இடங்களில் தனது ஒப்பங்களை இட்டார். தாயிடம் ஒப்படைக்குமாறு கொடுத்துவிட்டார். படிவங்கள் கிடைத்ததும் சுந்தரியின் முகம் மலர்ந்தது. “விட்டது தொல்லை” என்று நிம்மதியாக உறங்கினாள்.

இராமன் காடாளவும் பரதன் நாடாளவும் வரம் பெற்ற கைகேயியாக சுந்தரி நிம்மதியானாள். சுந்தரி ஏன் அவ்வாறு நடந்து கொண்டாள் என்பதற்கு இதுவரை சோமகாந்தனாலும், அவரது பிள்ளைகளாலும் விடைகாண முடியாத புதிராகவே இருந்தது. இப்போதும் 'கை முறக்குவீடு குத்து' மீசைப்

பாரதியின் பாடல் வரிகளில் மூழ்கிய கவிஞன்தான் சோமகாந்தன். கண்களை முடியபடி தனது இளமை நினைவுகள் கனவாக ஓடிக்கொண்டிருந்தன.

அந்த சிறிய நாற்காலியினுள் சுருண்டவாறே பாரதியின் கவிவரிகள் ஊற்றெடுத்து ஓடின. அத்துடன் அந்தக் கடிதத்தை நினைத்துப் பார்த்தான். அக்கடிதம் தேவாரம் போல் மனதினுள் விரிந்தது. அக்கடிதம் பாடமாக இருந்தது.

“ அன்பின் காதல் தலைவனுக்கு!

“உங்களைக் கண்டால் சந்திரனைக் கண்ட அல்லியாக என் முகம் மலர்வதுமேன்.? நீங்க இல்லாமல் ஆதவனைக் காணாத தாமரைபோல் வாடுவதேன்.? உங்களை நினைத்துத் தவிக்கிறேன். ஒவ்வொரு நிமிசமும், ஏன் ஒவ்வொரு நொடிப் பொழுதும் உங்கள் நினைவாகவே வாடுகிறேன். எப்போது வந்தென்னை உங்களோடு அழைத்துச் செல்வீர்கள். அலைகடல் வற்றினாலும் என் அன்பு வற்றாது.- உங்களையே நினைந்துருகும் - சுந்தரி ”.

'நீயென் இன்னுயிர் கண்ணம்மா - எந்த நேரமும் நின்றனைப் போற்றுவேன் -துயர் போயின போயின துன்பங்கள் - நினைப் பொன்னெனக் கொண்ட பொழுதிலே - என்றன் வாயினிலே அமுதாறுதே - கண்ணம் மாவென்ற பேர்சொல்லும் போழ்திலே - உயிர்த தீயினிலே வளர் சோதியே - என்றன் சிந்தனையே என்றன் சித்தமே '!

சோமகாந்தன் உயிர் அந்த நினைவுகளோடே இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தது. உறவினர்கள் சோமகாந்தனின் உடலை நிமிர்த்தி எடுப்பதற்குப் பெரும்பாடு பட்டனர். பெயரினை நீக்கிப் பிணமென்று பெயரிட்டுச் சூரையம் காட்டிடைக் கொண்டு போய்ப் புதைத்திட்டு நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தார்களே. சுந்தரி பென்சனுக்கு உரிய ஆவணங்களைத் தேடியெடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்து அகன்றுவிட்டார். இதுதான் தெய்வீகக் காதலா?..

II. சொந்த நாட்டுக்கே சொந்தமில்லாதவர்

விஜயனின் அந்திம காலம். படுக்கையில் கிடந்தவாறு விஜயன் புலம்புகிறான். அவனது அந்திம காலம் நெருங்கிவிட்டது. இன்னும் கொஞ்ச நாட்களே. அதன்பின் மன்னன் என்ற பெயரினை நீக்கிவிடுவார்கள். பிணம் என்று பெயரிட்டு சுடுகாட்டில் எரித்துவிடுவார்கள். அதன்பின் இந்த உடல் பிடி சாம்பலாகிவிடும். விஜயனுக்கு முச்சுத் திணறுகிறது. அமைச்சர்கள். பிரதானிகள் மருத்துவர்கள் சூழ்ந்து நிற்கிறார்கள்.

விஜயனின் பின் ஆட்சியைக் கைப்பற்ற அவனது அமைச்சர் பிரதானிகளுக்குள் போராட்டம். யார் மன்னன்? நாங்கள் ஒன்றாக ஒரு பாய்மரக்கப்பலில் வந்தோம். விஜயனின் பின் நாங்கள் கைப்பற்றிய நாட்டை விட்டுக் கொடுப்பதா?

விஜயனுக்கும், குவேனிக்கும் பிறந்த இரண்டு குழந்தைகளும் விந்தனைக் காடுகளில் உல்லாசமாக உலாவருகிறார்கள். அவர்களுக்கு அவர்களது இனக்குழுமமே விரோதிகளாகிவிட்டனர். அவர்களுக்கு இந்த அரசரிமையை இல்லாதாக்குவதே விஜயனின் தோழர்களாக இருக்கும் அமைச்சர், பிரதானிகளின் அடிமனதில் புதைந்து கிடக்கும் திட்டமாகும். உண்மையில் விஜயனின் இரத்த உறவு ஜீவதத்தன்தான். அவன்தான் இந்த இலங்காபுரியின் முடிக்குரிய இளவரசன், அவனும் தங்கையும் காடுகளில் ஒளிந்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது மஹியங்கனப் பகுதிதான் இலங்காபுரி. அதைத்தானே குவேனியின் இனத்தவர்கள் ஆண்டனர். அவர்களைத் தந்திரமாகத் தாக்கி அழித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். இப்பிரதேசத்தில்தான் விஜயன் ஆண்டான்.

மகாவலியின் வடக்கிலும், கல்யாணி என்னும் களணிப் பிரதேசத்திலும் நாகர்குல மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர். ஏனைய பகுதிகளில் இயக்கர்களின் குறுநில ஆட்சி நடந்து கொண்டிருந்தது. குவேனியின் மகன் இந்த அரசின் உரிமையை இல்லாதாக்க வேண்டும். அதற்காகவே விஜயனின் மனதை மாற்றி தனது சொந்தத் தம்பியைத் தேர்ந்தெடுக்க வைத்தார்கள். அதற்கான பெரியதொரு சூழ்ச்சி நடந்து கொண்டிருந்தது.

விஜயனின் மனத்திரையில் பழையன விரிகின்றன. இப்போதெல்லாம் விஜனின் கண்முன் குவேனியும் அவளது பிள்ளைகளும் வந்து வந்து போனார்கள். உயிர் பிரியும்போதுதான் மனச்சாட்சி உறுத்துமோ? அவனது உடல் பதறியது. கைகால்கள் நடுங்கின. வெயர்த்துக் கொண்டியது. இப்போதுதான் இளமையின் துடுக்குச் செய்த தவறுகள் வந்து தாக்கத் தொடங்கின.

அவனுக்குத் தெரிந்தவை, அறிந்தவை அனைத்தும் குத்தீட்டிகளாகப்

பாய்கின்றன. அரசனாக இருந்தாலென்ன, ஆண்டியாக இருந்தாலென்ன எல்லோரும் ஒருநாள் போகத்தானே வேண்டும். அந்திம நேரத்தில்தான் இறுதி ஞானம் பிறக்கும். அந்த ஞானநிலையில் விஜயன் இருந்தான். தான் துரத்திவிட்ட குவேனியின் எண்ணம் மனம் நிறைந்து கிடக்கிறது. அவளது கருமை விழிகள் அவனை ஆட்கொண்டிருந்தன. குவேனியின் கட்டமுக விஜயனை அவளது காலடியில் விழச் செய்தது. அவளை அணைத்து இரண்டு வாரிசுகளைப் பெற்றெடுத்தான். தன் செல்வங்களைத் தன் மார்பில் போட்டு தழுவிக்கொஞ்சி விளையாடினான்.

மனுநீதி என்றால் என்ன என்று தெரியாதவனாக, மக்களால் ஒதுக்கப்பட்டவனாகவே விஜயன் நாடு கடத்தப்பட்டான். நாடு கடத்தப்பட்டவனுக்கு நமதுநாடு ஆலவட்டம் பிடக்கக்காத்திருந்தது. அதற்கு இயக்க இளவரசி குவேனி துணைபோனாள்.

'நீங்கள் லாலா நாட்டு மன்னனின் மகன். உங்களுக்குப் பட்டத்துக்குரிய இளவரசியைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இலங்கையில் நாகர்கள் பெண்கொடுக்க விரும்பவில்லை. பாண்டிய மன்னனின் மகளை மணந்தால் மன்னர் வரிசையில் வைத்து போற்றப்படுவீர்கள்". அமைச்சர், பிரதானிகளின் குரல்கள் அவன் காதுகளில் ஒலிக்கின்றன.

நான் அவர்களது பேச்சைக் கேட்டு இந்நிலையைப் பெற்றுக் கொண்டேன். ஏனிந்த நிலை ஏற்பட்டது? எனது பரம்பரைப் புத்தியா? அந்த இரத்தவழித் தொடர்பா? குகையில் வாழ்ந்து வழிப்பறி, கொலை, கொள்ளைகளுக்கஞ்சாத என் பாட்டனின் இரத்தத் தொடர்பா? தன் தாய் தடுத்தும் தந்தையைக் கொன்ற என் தந்தையின் ஈனச்செயலினால் இப்படி ஆகினேனா?

எவ்வளவு நாகரிகமான பெண் இவள். அழகான நாடு. சலசலத்து ஓடும் ஆறுகள். தாமரை நிறைந்த குளங்கள். பட்டாடை பின்னும் அதிசயம். ஆடை நெய்தல் கலையில் சிறந்த இனமாக இவர்களது குலம் விளங்குகிறது. எவ்வாறு பண்பாடு நிறைந்த நாடாக இருக்கிறது. என்னை நம்பித் தன்னைத் தந்தவளுக்கு எவ்வளவு துரோகம் செய்து விட்டேன்.

தனது நாட்டையே எனக்காகத் தந்தவளைத் துறந்து விரட்டி விட்டேனே? பட்டத்தரசியாக பாண்டிய மன்னனின் மகளை அமைச்சர், பிரதானிகளின் வற்புறுத்தலால் மணந்தேன். எனக்கென்று இருந்த வாரிசுகளைத் தொலைத்துவிட்டேன். நான் எப்படி இந்த நாட்டின் அரசரிமையை சுவீகரித்தேன்". அவனது உள்ளம் கொதிக்கிறது. தந்தைக்கு உதவாத மகனாகி விட்டேன். லாலா நாட்டுக்கே இழுக்கைத் தேடிவிட்டேன். எனது உடலில் ஓடும் இரத்தவெறிதான் காரணமா? அதில் கலந்துள்ள நிறமுகூர்த்தங்கள்தான் காரணமா?

எனது மண்ணாசை, அதிகாரவெறி இந்நாட்டில் சொந்த இனத்தவரை இந்த நாட்டுக்கே சொந்தமில்லாது செய்து விட்டேனே. குவேனி என்னை நம்பியே இந்த நாட்டை என்னிடம் ஒப்படைத்தாள். எங்கள் வாரிசுகள் ஆட்சியில் இருக்க வேண்டும் என்றுதானே எண்ணியிருந்தாள். ஆனால் நான் அவளது வாரிசுகளை இந்த நாட்டுக்கே அந்நியராக்கிவிட்டேன். நான் எங்கிருந்து வந்தேனோ அங்கிருந்தே இந்நாட்டை ஆள்வதற்கு இந்த நாட்டுக்கே உரிமையல்லாதவர்களை உரிமையுள்ளவர்கள் ஆக்கி விட்டேன். என்னைப் போல் துரோகிகள் யாரும் இல்லை. குவேனி நீ என்னை மன்னிக்க மாட்டாய். ஆட்சி அதிகாரம் கொண்டவர்களின் பேராசைப்படியில் சிக்கிவிட்டேன். இறுதிக்காலத்தில் பேசாமடந்தையாகி விட்டேனே!” விஜயனின் உள்ளம் கொதித்தது. இரத்தோட்டம் அதிகரித்தது. கண்கள் நிலைக்குத்தி விட்டன. அப்படியே அவனது ஆவி பிரிந்தது.

மன்னன் இறந்த செய்தி மெதுவாகவே நாட்டில் பரவியது. மக்கள் அரசனின் பிரிவைப் பற்றி அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. மந்திரி பிரதானிகளின் அட்டகாசம் தலைவரித்தாடியது. விஜயனின் சித்தப்பாவின் மகன் பாண்டுகபாயன் வந்து இலங்கையை காலூன்றிவிட்டான்.

12. பிரதிபா பிரபா விருது

ஆனந்தரின் முகத்தில் ஈயாடவில்லை. அவரது முகம் அவரது நிலையை வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருந்தது. அவர் மன உளைச்சலில் வெந்து கொண்டிருந்தார். அவர் எப்படித்தான் நடத்தாலும் அவரது முகம் காட்டிக் கொடுத்துவிட்டது. அகத்தன் அழகு முகத்தில் தெரியுமல்லவா? நமது முன்னோர்களின் பொன்மொழிகள் புடம் போட்டவை. கால்கடுக்க நான்கு மைல் தொலைவில் உள்ள பாடசாலைக்கு நடையாய் நடந்து படிப்பிக்கிறார். மிதிவண்டி வயல் வரம்புகளில் செல்லுமா?

ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்து இருபத்திரண்டு வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. அதில் ஐந்து வருடங்கள் மலையகப் பாடசாலைகளில் கழித்துவிட்டு சொந்த மாவட்டத்துக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்தால் மிகக்கஸ்டமான பாடசாலைக்கே அனுப்பப் பட்டார். அந்தப் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு நல்ல வீதிகளே இல்லை. இவருக்கு முதற்கற்பித்த ஆசிரியர் ஒரு கிழமைக்கு ஒருமுறை வருவார். பிள்ளைகள் ஆசிரியர் வந்திருப்பதைக் கண்டு சிலர் வருவார்கள். அடுத்த கிழமை ஆசிரியர் வரமாட்டார். பிள்ளைகள் வருவார்கள். அட்டாதுட்டியில் ஈடுபடுவார்கள் பின்னர் சென்று விடுவார்கள். ஆசிரியர் வந்தால் பிள்ளைகள் வரமாட்டார்கள். பிள்ளைகள் வந்தால் ஆசிரியர் வரமாட்டார். அவர் ஒருவாறு அரசியல் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி வேறுபாடசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றுவிட்டார். இரண்டு மாதம் முடியிருந்த பாடசாலை ஆனந்தரின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தது.

ஆனந்தரின் போதாத காலம் இந்தப் பாடசாலையே கிடைத்தது. ஆனந்தர் தனது தொழிலை நேசிப்பவர். 'உன் தொழிலை நீ நேசி. அத்தொழில் உன்னைப் பூஜிக்கும்' என்று ஆனந்தரின் ஆசிரியர் கற்பித்ததை இன்றும் போற்றும் போற்றுபவர். இந்தப் பாடசாலைக்கு ஆசிரியர்களை நியமித்துத் தருமாறு கல்வி அலுவலர்களையும், அரசியல் வாதிகளையும் அணுகி வேண்டுகோள்களைச் சமர்ப்பித்திருந்தார். ஆனால் அவை யாவும் புஸ்வானமாகிவிட்டன. மலையே வந்து மோதினாலும் தலையே சுமக்கும் தயார்நிலையில் அவர் இருந்தார். எங்கிருந்தாலும் அவர் நல்லாசிரியர்தான். சிறந்த அதிபர்தான். அவரின் முகத்தில் ஓர் புன்னகை தவழ்ந்தது.

அந்தப் பாடசாலைக்கு எப்போதாவது ஒரு அதிகாரி கல்வி அலுவலகத்திலிருந்து வருவார். வருபவரை நன்றாக உபசரித்தும் விடுவார். அப்போதெல்லாம் பாடசாலையின் குறைபாடுகளைச் சமர்ப்பித்தும் விடுவார். அந்த அதிகாரி எவ்வளவு கஸ்டப்பட்டு வருகிறார்? பாவம்தானே. அது மிகமிகக் கஸ்டமான பிரதேசம் என்று கணித்தாலும் ஆனந்தரின் கஸ்டத்தைப் போக்க யாரும் முன்வருவதில்லை. வந்ததில்லை. கல்வி அலுவலகத்தில் இருந்து வரும் அதிகாரிக்கு ஒருநாளுக்குரிய

போக்குவரத்துக்கான பிரயாணப் படியும், ஒரு நாளுக்கான செலவுப் படியும் அரசு கல்வித்திணைக்களம் கொடுத்துவிடும். அவருக்கு வேண்டியது பணந்தானே?

இவை யாவும் இந்த அதிபருக்கு எங்கே தெரியப்போகிறது. அந்த அதிகாரி அந்த அதிபரைப் பாராட்டி விட்டுச் செல்வார். ஐந்து வகுப்புக்களில் எழுபது மாணவர்களுடன் தனியனாகப் பம்பரமாகச் சுழன்று கற்பித்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் இரண்டு அல்லது மூன்று மாணவரை ஐந்தாம்தர புலமைப்பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியடையச் செய்து விடுவார். ஆனால் அவரைக் கல்வித் திணைக்களமோ அல்லது கல்வி அதிகாரிகளோ கண்டுகொள்வதில்லை. 'கடமையைச் செய். பலனை எதிர்பார்க்காதே' என்ற தத்துவத்தை நன்கு புரிந்தவர். சங்ககால இலக்கியங்களையும், பழம்பாடல்களையும் கற்றவர். திருக்குறள்தான் அவர்போற்றும் வேதநூல். பகவத்கீதை அவர் கைக்கொள்ளும் நடைமுறை சாஸ்த்திரம்.

அந்த வருசத்துக்கான பிரதிபா பிரபா விருதுக்கான விண்ணப்பங்களை அரசு கோரியிருந்தது. அந்தப் பாடசாலைக்கும் ஒரு விண்ணப்பப் படிவம் வந்தது. ஆனந்தரும் விண்ணப்பத்தினை நிரப்பிக் கல்வி அலுவலகத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். அதிகாரிகளின் கண்களில் அவரது விண்ணப்பப் படிவம் எவருடைய கண்களிலும் தென்படவில்லை. நன்றாகச் சேவைசெய்யும் அதிபர், ஆசிரியர்களை அவர்கள் ஒதுக்கிவிடுவார்கள். அரசியல்வாதிகளினதும், கல்வி உயரதிகாரிகளினதும் அடிவருடிகளுக்கு எல்லாம் கிடைக்கும். சில அதிபர்கள் அதிகாரிகளுடன் பிரபல ஹோட்டல்களில் அடிக்கடி விருந்தும் நடைபெறும். அதில் முக்கிய அரசியல் பிரமுகர்களும் கலந்து கொள்வார்கள்.

அன்றைய தினசரிகளில் பிரதிபா பிரபா விருதுக்குத் தெரிவானோரின் பெயர் வெளிவந்திருந்தது. ஆனந்தருக்குப் பெருமகிழ்ச்சி. ஒருநாளுமே பாடசாலைப்பக்கமே போகாது அரசியல்வாதிகளின் பின்னால் அடிவருடிகளாக வலம்வரும் அதிபர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் விருதுகள். ஆனந்தரின் மனதில் சூறாவளி சுழன்றுடித்தது. அவரின் கண்கள் சிவந்தன. ஆறுதல் அளிக்க யாருளர்? கணவன் தனது பத்தினியிடமே தனது இயலாமைக் கோபத்தைக் காட்டலாம். வீடு வந்ததும் மனைவிமேல் பாய்ந்தார்.

'இந்த மனுசனுக்கு என்ன நடந்தது?' மீனாச்சி பேயறைநவள்போல் நின்றிருந்தாள். அவளுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. அதே நேரம் கதிர்காமத் தம்பி கடுகடுப்போடு வந்தான். "எங்கட வாத்தியார் தன்ர கலியணத்தைக்கூட ஒரு சனிக்கிழமை லீவுநாளில்தான் வெச்சவர். பாடசாலை, பாடசாலையென்று பகலிரவாய் பேயாய் அலைந்தவர். எழுத்தறிவில்லாப் பிள்ளைகளுக்கு எழுத வாசிக்கக் கற்றுக் கொடுத்த

பெருமை கொண்டவர். இந்தப் பாடசாலைக்கு அவர் வந்த பிறகு எத்தனை பிள்ளைகள் ஐந்தாந்தர புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சத்தியடைந்துள்ளனர். காலையில் ஏழரை மணிக்குப் பாடசாலை வந்தால் மாலை ஆறுணிக்குத்தான் செல்வார். அவருக்கு எந்த அரசாங்கமும் கூப்பிட்டு கௌரவப் படுத்தவில்லை. என்ன ஞாயம் இது”? அவன் கெம்பிப் கொண்டிருந்தான்.

அவன் மனதில் அந்தக் காட்சி படமாக ஓடியது. ஒருபுறம் சிரிப்பு. மறுபுறம் கண்ணீர் பெருகியது. ஆனந்தர் அந்தப் பாடசாலைக்கு அன்று வந்து கொண்டிருந்தார். காற்றோடு மழைத் தூற்றலும் சேர்ந்து சுழன்றடித்தது. குடையை சரித்துக் காற்றையும் மழையையும் சமாளித்து வயல்வெளியில் வரம்புகளில் நடந்தார். வரம்பில் புற்கள் இல்லாத இடங்கள் இருக்கும். சகதிநிறைந்த களியாக இருக்கும். ஆனந்தரின் பாதணிகளும் பென்சன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஒரு காலைத் தூக்கி வைத்துவிட்டு மறுகாலைத் தூக்க முற்பட்டார்.

அவர் வரம்பில் நடக்கையில் சர்கஸ்காரர்கள் கம்பியில் குடைபிடித்துக் கொண்டு நடப்பதுபோல் ஆனந்தர் நடந்து கொண்டிருந்தார். செருப்பு களியில் ஓட்டிக்கொண்டதால் அதைவிட்டுக் கழன்றுவர மறுத்ததன. ஆனந்தர் நிலைதடுமாறி சறுக்கி விழுந்தார். யானைக்கும் அடிசறுக்குந்தானே? ஆனந்தரைக் காதறுந்த செருப்புப் பார்த்துச்சிரித்தது. செருப்பைப் பார்த்து ஒரு நன்றியுடனான சிரிப்பை உதிர்த்தார். “எத்தனை காலத்துக்குத்தான் என்னைச் சுமந்து தேய்ந்து போனாய். நீ உதவுவதுபோல் இந்த மனிதர்கள் உதவமாட்டார்கள். இவ்வளவு காலமும் என்னைச் சுமந்து தேய்ந்த உன்னை வழியில் எறியமாட்டேன்.” எழும்பி தேங்கி நின்ற மழைநீரில் சேற்றைக் கழுவினார். காதறுந்த செருப்பைச் சரிசெய்தார். பாடசாலையை நோக்கி நடையைத் தொடர்ந்தார்.

அதனைக் கண்ட கதிர்காமத்தம்பி ஓடோடி வந்து உதவினான். சும்மா சொல்லக்கூடாது.

‘குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண்சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும் இனித்த முடைய பொற்பாதமுமாய்’ ஆனந்தர் அற்புதக்காட்சி கொடுத்தார். ஆனந்தர் எதனையும் நகைச்சுவையாகவே எடுத்துக் கொள்வார்.

“காயம் ஏதாவது இருக்கா சேர்?”

“காயமா? பூமியன்னை நம்மைத் தாங்கித் தூக்கிவிடும். விழுவது எழுவதற்குத்தானே? மழை நிலத்தை ஊறவைத்து இளக்கி விட்டிருக்கு. விழுந்தாலும் நமக்கு நோகாது. நிலமடந்தை காப்பாற்றுவாள்.” சிரித்தவாரே

ஆனந்தர் கதிர்காமத்தம்பிக்கு விளக்கம் கொடுத்தார்.

“சேர், வேட்டி, வாலாமணியெல்லாம் சேற்று நீர் பட்டு அசிங்கமாக இருக்கு. இன்னும் கொஞ்சம் கழுவினால் சரியாகிவிடும்” கதிர்காமத்தம்பி கூறினான்.

“கதிர்காமத்தம்பி! இங்க சுணங்கினா பிள்ளைகளின் அட்டகாசமும் கூத்தும் கூடிடும். போவம்” சொல்லிக் கொண்டே நடந்தார்.

“கதிர்! வானத்தைப் பார். மேகத்தைக் காற்று விரட்டி மழையைப் பெய்விக்கிறது. நிலத்தைப் பார். பசுமை போர்த்திப் படுக்கிறது. மழைநீரைப் பார்த்தாயா? நிலத்தின் நிறத்தை மழைநீர் பெற்றிருப்பதைக் கண்டாயா?”

“ஓமய்யா. நான் இதக்கவனிக்கிறதில்ல.”

“நீ மட்டுமில்ல. எங்களில் பலர் இதையெல்லாம் கவனிப்பதில்ல. ஆனால் நமது முன்னோர்கள் இயற்கையை நன்றாகவே இரசித்து அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

நமது சங்ககாலப் பாடல்களில் இவற்றை அழகாக எழுதி வைத்துள்ளார்கள். உதாரணத்துக்கு ஒன்றிச் சொல்லுறன். அது முடிவதற்குள் பாடசாலை வந்திடும்.”

“சொல்லுங்கையா”

“இந்த வயல் நிலம் என்ன நிறம்?”

“கிறேவலும், களியும் கலந்த சிவப்பு நிறம்”

“மழைநீர் என்ன நிறம்?”

“தண்ணிக்கு நிறம் இல்லையே”

“சரி இந்த வயலில் வாய்க்காலில் ஓடும் மழைநீர் என்ன நிறம்?”

“நிலத்தின் நிறத்தில் ஓடுது.”

“பார்த்தாயா நாங்க ஒரே இதயெல்லாம் பாக்கிறம். இதப்பற்றி யோசித்திருக்கிறமா?”

அந்தக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர்கள் அதையெல்லாம் பார்த்து நமது மக்களின் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டு அழகான பாடல்களாக எழுதியிருக்கிறார்கள். ஒரு தலைவனும், தலைவியும் ஆளையாள் விரும்பி இரண்டு மனங்களும் ஒனாகிவிட்டன. அதனை பூங்குன்றன் என்ற புலவர் நிலதில் வீழும் மழைநீர் அந்த நிலத்தோடு ஒன்றாகிக் கலந்து நிலத்தின் நிறத்தைப் பெற்றுவிடுவதாக எழுதியிருக்கிறார்.”

கதிருக்கு நன்றாகவே விளங்கியது. அவனும் இளைஞன்தான். கற்பனையில் மிதந்தான்.

“அவர் பென்சனில் போறதற்கு இன்னும் ஒரு வருசம்தான் இருக்கு. ஒவ்வொரு வருசமும் மிகக் கஸ்டமான பிரதேசத்தில் இருந்து வரம்புகளில் ஏறி இறங்கி, மழைகாலத்தில் வழக்கி விழுந்து பாடசாலைக்கு ஏழு கிலோமீற்றர் கால்நடையாக நடந்து உயிரைப் பணயம் வைத்து இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து முழு நேரமும் பிள்ளைகளுக்காக உழைக்கும் எங்கட அதிபருக்கு ஒரு கௌரவம் கொடுக்காமல் நேற்று வந்த வாத்திமாருக்கும் அதிபர்மாருக்கும் பட்டம் கொடுத்து கௌரவிக்கிறாங்களாம். அவன் இளமுருகனுக்கும் பிரதிபா பிரபா பட்டமாம் என்று கொழும்புக்கு போயிற்றான். அவன் பாடசாலைப்பக்கமே போவதில்லை. அவன் பதவியில் இருந்து இரண்டு முறை இடைநிறுத்தப்பட்டவன். அவனுக்கு பிரதிபா கௌரவம் கொடுப்பது முழு ஆசிரிய உலகத்தையே அவமதிக்கும் செயலாகும். அதிபர்களை மட்டந்தட்டும் செயலாகும் இதனை மாற்றி அமைக்க வேண்டும்” கதிர்காமத்தம்பி கெம்பிக் கொண்டிருந்தான்.

இந்த ஐந்தாம் வகுப்புப் புலமைப்பரிசுத் திட்டத்தை கிராமசேவகர் மட்டத்துக்கு மாற்றி அமைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் ஏழைகளும் விழிப்படைந்து மேற்படிப்பைத் தொடர்வார்கள். இந்த நிலை என்று நம் நாட்டில் உருவாகிறதோ அன்றுதான் நம் நாடு இலவசக்கல்விக்காக உழைத்த கன்னங்கராவின் ஆத்மா சந்தோசப்படும். “கதிர்... இந்தப்பட்டம் கிடைக்கவேணும் ஏன் அலட்டிக் கொள்ளவேணும். நமது கடமைகளைச் செய்து. நல்லவர்களை உருவாக்கினால் போதும். நல்லவருக்கு இறைவனே துணை. எழுத்தறிவித்த இறைவனாகிவிடுவோம்.

1	2	3	4
5	6	7	8
9	10	11	12
13	14	15	16
17	18	19	20
21	22	23	24
25	26	27	28
29	30	31	32
33	34	35	36
37	38	39	40
41	42	43	44
45	46	47	48
49	50	51	52
53	54	55	56
57	58	59	60
61	62	63	64
65	66	67	68
69	70	71	72
73	74	75	76
77	78	79	80
81	82	83	84
85	86	87	88
89	90	91	92
93	94	95	96
97	98	99	100

ஆசிரியரின் பிற சிறுவர் நூல்கள்

சிறுகதைத் தொகுதி	
01	அந்த ஆவணி ஆறு
02	வம்மிப் பூ
03	கேணிப்பித்தன் கதைகள்
04	ஏன் வந்தாய்?
05	கும்பத்துமால்
06	எல்லாரும் விசரர்கள்தான்
நாவல்	
01	வாக்கினிலே இனிமை வேண்டும்
02	கனவு மெய்ப்பட வேண்டும்
03	நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்
04	நினைவு நல்லது வேண்டும்
05	நல்லதோர் வினை
06	என்னை இயக்கும் சக்தி நீ
கவிதைத் தொகுதி	
01	கேணிப்பித்தன் கவிதைகள்
02	பித்தரின் உலகம்
கல்வியியல்	
01	முன்பள்ளிக் கல்வித் தத்துவம்
02	முன்பள்ளிக் கற்றல் செயற்பாடுகள்
03	முன்பள்ளி உளவியல்
04	விளையாட்டு அல்லாத விளையாட்டு மொழிபெயர்ப்பு
ஆய்வு நூல்கள்	
01	திருக்கோணமலை மாவட்ட கிராமிய பாடல்கள்
02	எங்கள் கிராமிய விளையாட்டுக்கள்
03	கிராமத்தின் இதயம் - தொகுப்பு
04	அனர்ந்த முகாமைத்துவம் ஒரு அனுபவ அணுகுமுறை
05	உலகை உலுக்கும் இயற்கை அழிவுகள்
சிறுவர் நூல்கள்	
01	சிறுவர் பாடல்கள்
02	சிறுவர் கதைகள்
03	சிறுவர் நாவல்கள்
04	சிறுவர் கட்டுரை
	சிறுவர் கட்டுரை - ஆங்கிலம்

இந் நூலாசிரியர் நாடந்த எழுத்தாளர்.....

கலாநிதி கேணிப்பித்தன் ச.அருளானந்தம் தம்பலகாமம் கிழக்கின் பழம்பெருமை வாய்ந்த ஆலங்கேணிக் கிராமத்தில் பிறந்து, வளர்ந்து இயற்கையோடு ஒன்றித்து வாழ்ந்தவர். எனது தந்தை அமரர் க.வேலாயுதம் அவர்களின் நெருங்கிய எழுத்தாள நண்பர். அவரது ஆளுமை ஒப்புமையற்றது. எழுத்தாளர்களை மதித்து அவர்களை உயர்த்திவிடும் பண்பாளர். இவரது 'எல்லாரும் விசரர்கள்தான்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியில் பன்னிரண்டு சிறுகதைகள் உள்ளன.

இவை யாவும் நமது தேசிய பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தவை. இச்சிறுகதைத் தொகுதி இவரது ஆறாவது தொகுதியாகும். இந்தச் சிறுகதைகளைப் படிப்போர்கள் நன்கு உணர்ந்து படித்தால் நமது பிரதேசத்தின் புராதனச் செய்திகளைத் தேடியறியலாம். நமது வரலாற்றை அறியாவிட்டால் நாம் யாரென்பதையே மறந்துவிடுவோம். தென்னமரிக்க இன்கா நாகரிகம்போல் நமது நாகரிகமும் மறைந்தழிந்துவிடும்.

நமது சமூகத்தில் உலாவரும் மனிதர்கள்தான் எத்தனை ரகம்? இந்தக்கதைகளில் உலாவரும் கதாமாந்தர்கள் நம்மைச்சுற்றி இருப்பவர்களாக அதிசயிக்கும் வகையில் ஆசிரியர் நம்மோடு கலந்துறவாட வைத்துள்ளார். நன்றாகப் படித்துவிட்டுச் சிந்தித்தால் இக்கதைகள் நமது சொந்த வாழ்வில் நிகழ்பவையாகவே தெரியும். நாம் அனைவரும் சேர்ந்து எழுத்தாளர்களை ஊக்கப்படுத்துவோம் அவர்களது நூல்களை வாங்கி வாசிப்போம். வாசிக்கும் கலாசாரத்தை வளர்ப்போம்.

நன்றியுடன்

கலாயுஷணம் வேலாயுதம் தங்கராஜா

சின்னவர்ணமேடு - தம்பலகாமம்

ISBN : 978-955-43261-2-5

Price : Rs. 200/-

Printed by :

NISAAN PRINTERS (PVT) LTD. No. 64N, Peer Saibo Street, Colombo-12. TEL : 2439401, 4997221

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org